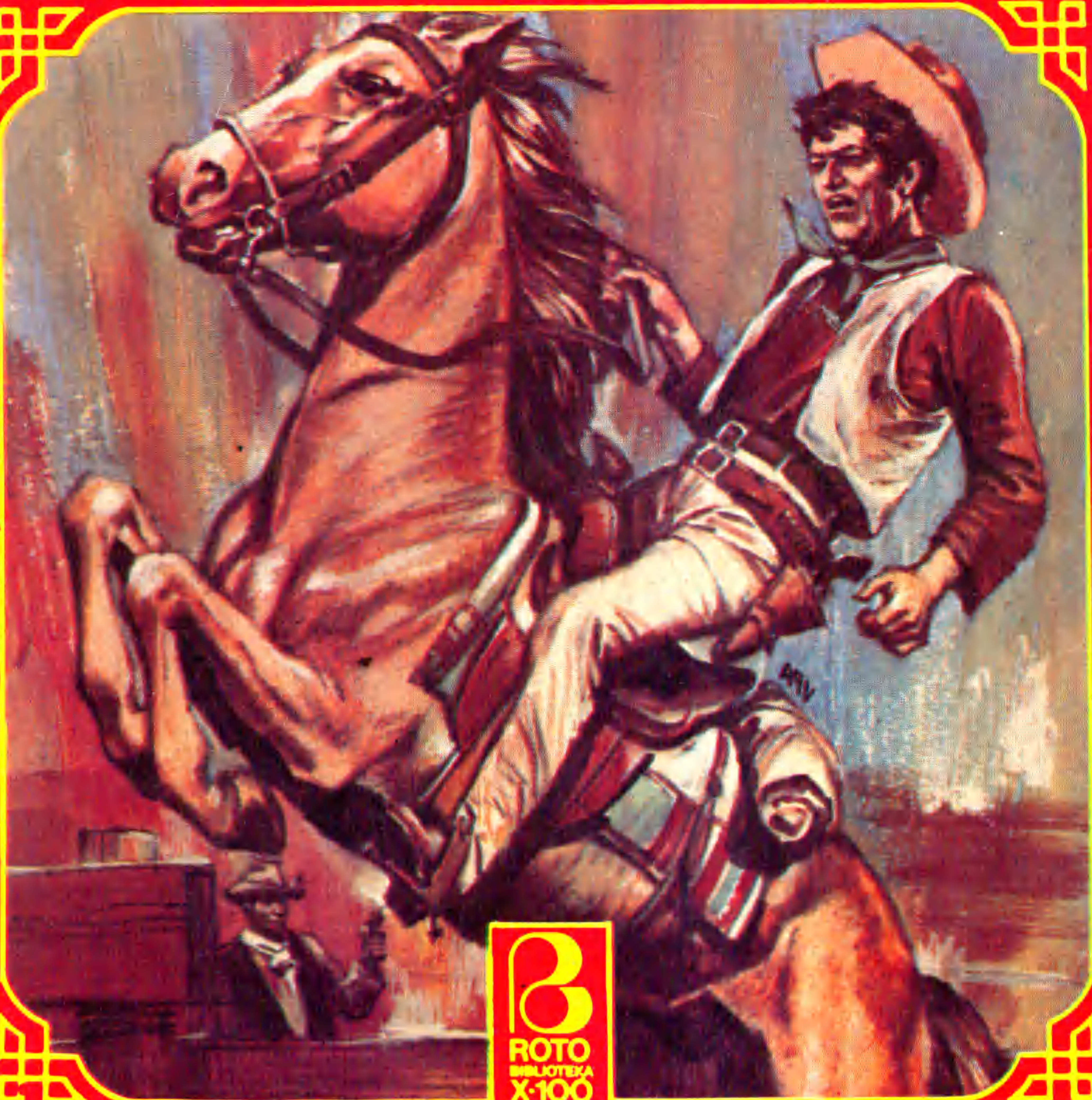

WESTERN

Edvard I. Džons

DALEKE PLANINE

ROTO
BIBLIOTEKA
X-100

BROJ 255 • 27 DINARA

VESTERN

255

1991

Edvard I. Džons

DALEKE PLANINE

X-100

Urednik izdanja
PIROŠKA MATIĆ

Recenzent
PAVLE POPOVIĆ

Lektor
J. STOJIĆEVIĆ

Izdaje i štampa NIŠP »DNEVNIK« Novi Sad, Vojvodanskih brigada 7, telefon 021/621-555 ● Žiro račun 65700-603-7711 ● Direktor »Dnevnika« Miodrag Karadžić ● Za izdavača: Ilija Vojnović ● Odgovorni urednik: Milorad Predojević ● Grafički urednik: Juliš Arvanitidis ● Sekretar redakcije: Zdenka Karabasil ● Korektor: Dragan Matović

YU ISSN 0353—1287
Rukopisi se ne vraćaju

DALEKE PLANINE

Na njegovom, kao iz kamena isklesanom licu, nije se mogao videti nikakav izraz. Hladne crne oči oštro su osmatrale celu okolinu. Imao je visoko čelo, isturene jagodične kosti i orlovski nos. Njegova masna crna kosa bila je povezana u dve pletenice koje su mu padale na ramena. Negde na potiljku bila su mu utaknuta dva orlovska pera koja su stajala ukoso, trepereći na pustinjskom vetru.

Na snažnom golom telu bakrene boje ocrtavali su se nabrekli mišići. Oko vrata su mu visile dve ogrlice od nanizanih puminih zuba. Pantalone od jelenske kože i pregača što mu je visila oko struka bile su pune prašine.

Preko ramena imao je prebačenu prastaru pušku sa kremenom, a za pojasom je nosio tomahavk i veliki nož široke oštrice utaknut u kožnu futrolu.

Nije imao konja. Njegov poni ostao je da leži nekoliko milja iza njega u pesku iznemogao od umora i žeđi. Dok su mu stopala sa svakim korakom upadala duboko u pesak, neprestano se osvrtao. U daljini iza njega mogli su se visoko na nebu videti lešinari što su lagano kružili oko mesta gde je ostavio konja.

Sunce nad Arizonom je nemilosrdno pržilo. Žega je bila nepodnošljiva, a jara poput izmaglice lebdela je nad usijanim peskom.

Sivi Vuk nije voleo da beži. Međutim, njegova jednostavna indijanska

logika priznavala je samo zakon jačeg. U prirodi se sve odvijalo u skladu s tim zakonom. Snažnije drvo oduzimalo je svetlost nižem i slabijem, brže je raslo i razvijalo se i bilo je otpornije na sušu i oluje. Isto je bilo i sa zverima. Uvek su snažniji ubijali slabije, tako se prehranjivali i opstajali. Kojot se nije suprotstavljao pumi i uvek je bežao od nje. Tako je bilo i sad. On je bio sam, a njih su bila trojica, imali su bolje puške i bili su jači.

Znao je da oni prate tragove što ih je ostavio u mekom pustinjskom pesku i približavaju mu se. Dok je imao konja, još je bilo neke šanse da im pobegne. Ali njegov je poni već bio iznuren dugim putovanjem i nije izdržao u pustinji.

Zajedno sa dva ratnika došao je na dogovoreno mesto da bi kupili desetak pušaka. Bil Sortgres je već neko vreme snabdevao njega i ostale odbegle ratnike starim puškama. Sivom Vuku je bilo jasno da su puške koje su dobijali zastarele i da nisu mogle mnogo učiniti protiv boljih henrijevki ili još modernijih vinčesterki. Njihove su se puške punile barutom i olovnim mecima koje je spreda trebalo nabiti u cev dugačkim šipkama. Uprkos tome, Indijanci su ih skupo plaćali i bili zadovoljni što su pronašli način da dođu do oružja.

Bil Sortgres i tri njegova druga sada su ipak preterali. Puške koje su ovog puta doneli bile su potpuno

neupotrebljive. Gotovo nijednoj nije radio mehanizam za okidanje, a cevi su im bile potpuno prekrivene rđom. Indijanci su odbili da ih kupe i to je razljutilo razbojnike. Izvadili su pištolje s namerom da im oduzmu zlato kojim je trebalo da plate. Dvojica njegovih drugova su ubijeni, a Sivi Vuk je uspeo tomahavkom da dohvati jednog razbojnika i, dok se ostali još nisu snašli, uzjahao je svog konja i odjurio besomučnim galopom. Pre nego što su razbojnici osedlali svoje konje i krenuli za njim, Sivi Vuk je dosta odmakao. U početku je njegov poni dobro trčao, ali su ga umor i iscrpljenost uskoro savladali. Njihovi konji nisu imali toliko milja iza sebe koliko je njegov prešao da bi stigao do mesta sastanka i bili su svežiji.

Sivi Vuk je znao da su mu sad šanse da preživi gotovo nikakve.

Vreli zrak pekao ga je u suvim nosnicama, a zadebljali jezik otežavao mu je disanje. Sve jači bol koji je strujao celim telom govorio mu je da je kraj blizu.

Žmirkajući, podigao je glavu i pogledao napred. Beskrajna pustinja bila je ispresecana džinovskim kaktusima što su tu i tamo rasli među razbacanim sasušenim grmljem. Ugledao je pored jednog kaktusa nekoliko većih stena i uputio se prema njima vukući noge po pesku.

Odabrao je stenu koje je bacala veliku senku i legao pored nje. Nije imalo smisla da beži dalje. Ako i ne bude uskoro pao i ostao da leži na vrelom pesku, sustići će ga razbojnici i ubiti kao psa. Bolje je da se pokuša boriti.

Nakon što je predahnuo nekoliko minuta u senci, Sivi Vuk se polako podigao i uputio prema kaktusu. Nožem je izdubio u kaktusu rupu širine šake, te zavukao ruku i izvadio

grudvu zelene, mekane srži. Podigao je ruku iznad glave, te stiskajući grudvu puštao da mu zelenkast sok kaplje u usta. Bio je gorak i bljutav, ali je gasio žeđ. Nakon što je još nekoliko takvih grudvi iscedio u usta, osećao se malo bolje.

Zatim se vratio do senke one stene. Stajao je malo razgledajući njeno podnožje, a zatim ode malo dalje i počeo vući oveći kamen prema mestu na kojem je stajao. Preko njega je nabacao još manjeg kamenja i tako napravio dobar zaklon.

Kad je zaklon bio gotov, Indijanac se počeo penjati na najveću od stena. Zastade na vrhu i podiže ruku iznad očiju da bi se zaštitio od sunca. Stajao je tako neko vreme, a onda ugleda oblačić prešine iz pravca iz kojega je upravo dolazio.

Polako je sišao i čučnuo iza svoga zaklona. Skinuo je vrećicu što mu je visila oko vrata i zakopao je u pesak, a iznad je stavio oveći kamen. Zatim je uzeo svoju pušku te je napunio i prislonio uz stenu. Rog sa barutom, šipku za nabijanje i municiju stavio je na manji kamen pored sebe. Posle toga sede oslonivši se leđima o stenu. Mirno je čekao gledajući u pravcu odakle je očekivao razbojnike.

*

Bil Sortgres bio je besan. Lice mu je bilo crveno, a ispod čupavih obrva sevale su zelene oči. Krupno telo se treslo od ljutine. Žestoko je psovao pokazujući retke žućkaste zube.

— Prokleti Indijanac! Zar ga vas dvojica niste mogli zaustaviti? Dok sam ja sam sredio dvojicu drugih, vi niste mogli izaći nakraj ni s ovim jednim.

Vilijam Kokpit i Džim Džonson su znali da je u ovakvim trenucima

najbolje držati jezik za zubima. Kad je šef ovako besan, bolje je na protivrečiti mu i micati mu se s puta.

— Da bar nismo izgubili toliko vremena. Ted ionako nije imao izgleda. Crveni gad ga je dobro opalio sekirom.

Vilijam Kokpit više ne izdrža i otvori usta.

— Šefe, ovaj je prokleti crvenokožac bio brz kao sam đavo. Tako nešto još nisam video. U dva skoka je opalio Teda i našao se na konju. Pre nego što smo nanišani, odjurio je poput vetra. Samo smo džabe trošili municiju.

— Dosta, nesposobnjakovići! — zagrmio je Bil. — Niste u stanju revolverima zaustaviti golorukog Indijanca koji vam skače ispred nosa. Ne znam šta me sprečava da vas obojicu ne prebijem kao pse. Džime, dodaj mi svoju čaturicu! — reče, pruživši ruku prema jednom od kauboja i nagnuvši se s konja.

— Šefe, nema više vode. Ostalo mi je još samo malo na dnu. Govorili smo vam ranije da ne treba toliko da pijete i da treba štedeti vodu.

— Daj čaturicu — zaurao je Bil i zamahnuo ogromnom šakom. Džim smesta uze čaturicu i pruži je šefu. Ovaj zubima izvadi čep, ispljune ga i počeo halapljivo piti. Kad je završio, zamahnu i baci praznu čaturicu u prašinu.

— Mogli smo ga već stići da nas Ted nije zadržao — glas mu je sada bio malo mirniji. — Ne bismo se morali toliko vucarati po pustinji.

— Mislim da sada više nije daleko — odluči da se javi i drugi kauboj. — Prešli smo već pet milja otkad smo našli njegovog konja. Nije mogao daleko peške po ovoj žegi.

Približavali su se nakupini stena što su se videle u daljini. Bili su si-

gurni da će uskoro stići Indijanca, ubiti ga i oduzeti mu ona tri grumenčića zlata što ih je pokazao. Dobro su videli da ih je stavio u kožnu vrećicu koja mu je visila oko vrata. Pomisao na zlato ih je i nagnala da gone Indijanca kroz pustinju. Jahali su dalje svaki zadubljen u svoje misli štedeći snagu.

Odjednom u blizini odjeknu pucanj. Samo tren kasnije, Bil Sortgres oseti kako mu je zrno fijuknulo pokraj uha. Brzo sva trojica sjahaše i uzevši puške, potražiše zaklon.

— Izgleda da smo ga stigli — viknu Vilijam. — Tamo je među onim stenjem. Čini se da je odlučio što skuplje prodati kožu. Teško ćemo mu se približiti.

Virili su, malo podigavši glave, i pažljivo posmatrali stene ne bi li opazili bilo kakvo kretanje. Sve je bilo mirno. Činilo se da tamo nema nikog živog.

— Njegova puška je iz prošlog veka i za svaki pucanj mu treba najmanje desetak sekundi da je napuni — doviknu Bil. — Nakon što ispali metak, možemo izaći iz zaklona, približiti mu se i potražiti novi zaklon. Tako ćemo mu prići i srediti ga.

— O'kej — viknu Džim. Mi ćemo sad otvoriti vatru i kad on ispali metak, ti mu se, Bile, primakni.

Dva razbojnika se uspraviše i počeo besomučno pucati u pravcu stena. Uskoro se otuda ponovno oglašati pucanj. Metak se zari nekoliko metara ispred kamena iza kojeg se skrivao Vilijam Kokpit. Bil Sortgres se diže iznenadujuće brzo za njegovu težinu, potrča nekoliko metara i baci se iza sledećeg kamena.

*

Tarago se iznenadio kad je začuo prve pucnje. Ko bi mogao pucati u

pustinji? Kroz ovaj surovi kraj, gde žive samo kojiti i zvečarke, ljudi su retko prolazili.

Bio je visok, snažno građen i držao se uspravno u sedlu svoga dorata. Nosio je crni stetson nabijen na oči tako da mu je senka širokog oboda prekrivala celo lice. Oko pojasa je nosio široki opasač na kojem su visila dva kolta 45. Na nogama je imao čizme od crne kože na kojima su se sjajile bogato ukrašene mamuze.

Zaustavio je konja i stao napeto osluškivati. Više se ništa nije čulo i muklu je tišinu remetio samo pustinjski vetar što je fijukao između stenja i kaktusa. Odjenom se trže i podiže glavu. Snažna puščana paljba iznenada se začula negde sa severozapada. Tarago podbode svoga dorata i potera ga u tom pravcu. Nakon nekoliko minuta brzog galopa, uspeo se na brežuljak, odakle je mogao dobro da osmotri šta se događa. Tačno ispred njega, oko dve stotine metara dalje među stenjem opazio je Indijanca, kako leži i brzim pokretima puni zastarelu pušku. Još dalje, među razbacanim stenama, video je krupnog belca koji se trčeći primicao Indijancu, da bi se nakon nekoliko trenutaka bacio u zaklon. Iza njega, dobro skriveni, ležala su još dva kaubojja neprestano pucajući prema Indijancu.

Kada je Indijanac opalio iz puške, krupni kauboj mu se još malo primakao. Tarago je odlučio da pride bliže stenama. Kada je sišao sa brežuljka, više ga nisu mogli opaziti ni belci, ni Indijanac jer su ga stene dobro skrivale. Sišao je sa konja i počeo se šunjati među kamenjem približavajući se Indijancu iza leđa. Kada je provirio iza jedne stene, ugledao je Indijanca kako puni pušku. U trenutku kada je hteo izvaditi šip-

ku kojom je nabio metak u cev, na Indijanca se preko kamenja baci snažni kauboj. Obojica su pali i stadoše se rvati valjajući se u prašini. Za to vreme pritrčala su i ona dva kaubojja koji su se dotada skrivali i pucali. Stali su pored njih gledajući kako bi pomogli svom drugu, međutim, teško je bilo i razaznati dva tela u prašini. U jednom trenutku, Indijanac se iznenada nađe klečeći iznad svog protivnika sa visoko podignutim tomahavkom u ruci. Jedan od kaubojja ga munjevito uhvati za ruku i htede mu je zavrnuti. Brzim pokretom, Indijanac ga baci na zemlju, ali tada priskoči i drugi kauboj i uhvati ga obema rukama oko pasa. Krupni kauboj sada je ustao sa zemlje i udario Indijanca, kojeg su druga dvojica držali, šakom u lice. Od snažnog udarca, Indijanac je pao u prašinu. Otresao je glavom i pogledao izazivački.

— U redu, bledoliki, pobedili ste! Ubijte me!

Dok su ostala dvojica stajala sa uperenim pištoljima, snažni i krupni kauboj je tražio svoj pištolj koji je izgubio u onom rvanju. Kad ga je ugledao, podiže ga sa zemlje, malo očisti od prašine i pride Indijancu. Polako je zatezao oroz uperivši pištolj u njegovu glavu.

— Gde je zlato, prljavi crveni psu? Govori, ili ću ti probušiti rupu posred čela! Gde je vrećica što ti je visila oko vrata?

— Pucaj, bledoliki! Ti ćeš ostati bez zlata, a ja ću se preseliti u večna lovišta — odvratio je Indijanac prkosno.

— U redu, kako hoćeš — reče kauboj. — Pucaću ti najpre u koleno. Zatim u drugo koleno, pa u lakat. Ako ne budeš govorio, umrećeš na daleko teži način nego što je metak u čelo.

Spustio je pištolj i uperio ga u Indijančevo koleno. U trenicima dok je nišanio, oči su mu sevale ubilačkim sjajem.

Odjeknuo je pucanj. Indijanac se trže, ali ništa ne oseti. Umesto toga, ugleda kako se kauboj hvata za ruku dok mu je pištolj ispao na zemlju.

Iza stene odjeknu snažni, mirni glas.

— Da niko nije mrdnuo! Vas dvojica lagano ispustite pištolje i podignite ruke u vazduh! Samo jedan sumnjiv pokret i obojici ću smestiti po metak među oči!

Iznenadan, hladan glas nepoznatog čoveka paralisao je dvojicu razbojnika. Stajali su ukočeno ne znajući šta da preduzmu. Odjeknu još jedan pucanj i metak se zari u prašinu jednom razbojniku između nogu. Obojica baciše pištolje i podigoše ruke. Gledali su među stene tražeći nepoznatog strijelca. Krupni kauboj je klečao u prašini sa bolnom grimasom na licu držeći se za povređenu ruku. Indijanac je ustao i napeto posmatrao šta se dešava.

Iza jedne stene iskorači visok kauboj držeći uperene pištolje u obe ruke. Hladnim, plavim očima posmatrao je uplašene razbojnike.

— Volite se zabavljati? Hajde da nastavimo sa vašom igrom — rekao je polako. — Najpre metak u koleno, pa u lakat ... Ili sam pogrešio. Reci mi, debeli, gde da ti pucam pre, u koleno ili lakat — obratio se kauboj koji je klečao na tlu.

— Idi bestraga — procedio je Bil Sortgres kroz zube. Pre ili kasnije ću te naći i ubiti.

Tarago mu pride i udari ga čizmom u lice. Bil pade na leđa, ali se odmah podiže i obrisao rukavom krvave usne.

— Bolje me odmah ubij, stranče. Bil Sortgres ne prašta kojotima. Naći ću te, ma gde se skrivao.

Tarago zamahnu nogom i zabi je razbojniku u trbušinu. Bil muklo jeknu i presamiti se, a Tarago se okrenu i pogleda drugu dvojicu razbojnika.

— Uzmite ovu debelu mešinu i ponesite je natrag odakle je i došla. Nadam se da će vas lešinari oglodati pre nego što izađete iz pustinje.

Vilijam Kokpit krenu po konje, kad ga zaustavi ledeni strančev glas.

— Ne trebaju vam konji! Siguran sam da će vam prijati dugačka šetnja pustinjom. Možda će vam se popraviti zdravlje. Čuo sam da je suvi pustinjski zrak dobar za pluća.

Razbojnici krenuše noseći pretučenog Bila Sortgresu koji je jedva pomicao noge po tlu. Prošli su na dugo putovanje s neizvesnim krajem.

Tarago je neko vreme gledao za njima, a onda pride Indijancu koji je i dalje nepomično stajao. Ništa se nije moglo pročitati sa njegovog lica. Pogledao mu je u oči i iznenadio se. Njegov je pogled bio potpuno prazan, kao da gleda kroz njega. odjenom se Indijanac okrenu i napravi nekoliko koraka. Zatim se saže i pomače jedan kamen. Nešto kasnije, Tarago vide da stavlja nešto oko vrata. Ne obazirući se na visokog kauboja, naglo ustade i u nekoliko skokova se nađe na jednom od razbojničkih konja. Odgalopirao je u oblaku prašine i ne osvrnuvši se.

Tarago je gledao začuđeno za njim. Poznavao je mnogo Indijanaca i znao je da su neki stvarno čudni, ali na ovako nešto još nije naišao. Mirno je prišao svom doratu i

uzjahao ga, te lagano krenuo na sever.

Znao je da će preostala dva konja krenuti za razbojnicima. Kada ih stignu, to će im povećati izgleda da se izvuku živi iz pustinje.

*

Pustinja je odavno ostala iza njega. Krajolik je sada bio mnogo pitomiji, trava je ovde bila zelena, a drveće je imalo velike, razgranate krošnje.

Dok se odmarao u toplo prdvečere ležeći u travi pored vatre, Tarago je mislio o čudnom Indijancu. Nije očekivao da će mu zahvaliti. Bilo bi dovoljno da mu je rekao bar neku reč ili da ga je zahvalno pogledao. Umesto toga, odjahao je kao da ga nije ni primetio. Razmišljajući o tome, Tarago je utonuo u san.

Probudio ga je oštar bol na vratu. Otvorio je oči i sledio se od užasa. Pred njim su stajala tri Indijanca išarana ratničkim bojama sa uperenim kopljima. Najveći od njih pritisnuo je vrh svoga koplja Taragu na vrat prisiljavajući ga da leži potpuno mirno. Svaki pokret koji bi napravio učinio bi da se oštrica koplja zarije u njegov vrat. Ležeći potpuno mirno i ne usuđujući se da duboko diše, dopustio je Indijancima da ga čvrsto vežu.

Prebacili su ga onako svezanog preko konja. Krenuli su brzo jašući i pazeći da konj na kojem je bio Tarago bude uvek u sredini između njih trojice. Nakon nekoliko sati, Taraga su počeli mučiti nesnosni bolovi. Svaki skok koji je konj napravio značio je novi udarac u njegov stomak. Osim toga, osećao je i strahovitu mučninu. Ubrzo je počeo povraćati.

Indijanci nisu prestali. Izgledalo je da opšte ne obraćaju pažnju na

njegove jauke. Nastavili su tako putovati još neko vreme dok je Tarago sve teže podnosio bolove. Kad je pomislio da će se onesvestiti, stigli su u indijanski logor. Skinuli su ga s konja i bacili u jedan vigvam.

Kad se probudio, nije bio siguran da li se onesvestio ili je zaspao. Još je osećao potmuli bol preko celog stomaka, ali bilo mu je neuporedivo lakše. Međutim, mučila ga je nepodnošljiva žeđ.

Osvrnu se oko sebe. U polumračnoj unutrašnjosti indijanskog vigvama nije razabrao mnogo stvari. Na zemljanom podu bile su rasprostrte uštavljene životinjske kože; na jednoj strani uz sam kraj, ležalo je pet-šest drvenih predmeta njemu nepoznate namene, dok je na drugoj bilo nekoliko plitkih zemljanih posuda i visokih čupova.

Tarago se dovuče do jedne od posuda u kojoj je na dnu bilo vode, naže se i celu glavu uroni unutra, te počne halapljivo piti. Voda je bila mutna i kauboj nije mogao razabrati radi li se o nekakvom indijanskom jelu ili je ta voda poslužila za pranje nekoga ili nečega, ali to mu ni najmanje nije bilo važno.

Kad je ugasio žeđ, polako se dovuče do ulaza u šator koji je bio gotovo sasvim pokriven prljavom tkaninom. Oprezno se naže i glavom razmače tkaninu malo više, te proviri van. Gledao je žmirkajući dok mu se oči nisu privikle na danje svetlo. Ugledao je samo još dva vigvama, nekoliko privezanih konja i tri-četiri Indijanca koji su radili nešto okupljeni oko nekog drvenog stuba. Ono što je Taraga iznanelo bilo je odsustvo dece i žena. Znao je da u indijanskim logorima žene posluju u logoru dok su ratnici zaduženi za lov. Trebalo je biti i dece koja se igraju oko šatora.

— Bilo kako bilo, možda je tako i bolje — pomisli kauboj. — Time su mi šanse da se izvučem malo povećane.

Trebalo je iskoristiti odsustvo ostalih ratnika, za koje je pretpostavljao da su u lovu, i pokušati pobeći pre njihovog povratka. Počeo je uvrtati rukama ne bi li razvezao konopce kojima je bio vezan. Čelo mu se orosilo od nabora, a oštre veze su mu se sve više urezivale u meso. Nakon nekog vremena, uvidelo je da tako neće postići ništa. Šake su mu bile potpuno utrnule, a koža ispod konopaca zguljena.

Bio mu je potreban neki oštar predmet. Osvrnu se oko sebe, a zatim se privuče do jedne od posuda. Nameravao ju je razbiti i oštrom krhotinom pokušati prerezati veze. Morao je to učiniti što tiše da ne bi privukao Indijance koji su bili desetak metara dalje. Malo se podiže i brzo sede na posudu. Ništa. Pokušao je tako još nekoliko puta spuštajući se svaki put sa veće visine. U jednom trenutku, posuda se prepolovi uz oštar zvuk.

— Do vraga! — pomisli Tarago — Ovo je bilo preglasno! Nadam se da moji išarani prijatelji nisu čuli. Ostao je sedeći na posudi pognuvši glavu napeto čekajući. Nakon nekoliko trenutaka, otvor na ulazu se razmaknu i u šator uđe malo svetla. Tarago nije podizao glavu, ali je znao da ga posmatra jedan od Indijanaca. Začuo je nekoliko grlenih uzvika na nepoznatom jeziku i kroz poluzatvorene kapke ugledao noge u mokasinama kako mu se približavaju. Ne izdrža više i podiže glavu. Ogromni Indijanac, tela potpuno prekrivenog raznobojnim šarama, gledao ga je prezrivo. Odjednom Indijanac podiže koplje i tupom stranom ga udari u čelo.

Kauboj se nije onesvestio. U glavi mu se mutilo i borio se da ostane pri svesti. Nakon nekog vremena, podiže glavu. U šatoru nije bilo nikoga i izgledalo je da je ogromni Indijanac otišao. Brzo okrenu polovinu razbijene posude i počeo sa mukotrpnim poslom. Ruke su mu bile čvrsto privezane jedna uz drugu i nije bilo dovoljno prostora za krhotinu. Strugao je oprezno pazeći da se ne poseče.

Odjednom, začu topot konja. Zvuk se približavao i znao je da nema više mnogo vremena. Počeo je grozničavo pomicati ruke amo-tamo po krhotini ne pazeći hoće li zarezati i kožu. Za nekoliko minuta, Indijanci su bili u logoru i Tarago je čuo kako silaze s konja divlje podvriskujući. U trenutku kad su konopci napokon bili presječeni, otvor na vigvamu se razgrnu i udoše dva Indijanca. Pokušao je ustati i nešto učiniti, međutim, noge su mu bile svezane i on se sruši na pod. Osetio je kako ga snažne ruke vuku van šatora. Pre nego što su mu se oči oporavile od zaslepljenosti, već su ga dovukli do onog stuba i počeli vezivati. Svi su se Indijanci okupili i gladali vrišteći i vitlajući kopljima i sekirama iznad glava.

Uskoro je na sredini logora gorela velika vatra oko koje su Indijanci igrali neki ludački ples urlajući poput podivljalih životinja. Čitavom okolicom razlegali su se njihovi krikovi pomešani sa odjekivanjem dvaju velikih bubnjeva u koje je udaralo nekoliko ratnika. U polumraku toplog predvečerja su se na šatorima i okolnom drveću mogle videti jezovite senke ratnika koji su igrali oko vatre.

Taragu je bilo jasno da su Indijanci pripiti. Te su se sumnje potvrdile kad je u mraku iza vatre vidio kako

nekoliko ratnika nagine iz boca sa viskijem. Ko je mogao Indijancima dati viski? Svako je znao da je to veoma opasno.

Uskoro mu posrćući pride jedan od ratnika noseći nož u ruci. Stao je ispred njega i mutno ga pogledao zaplićući jezikom nešto nerazumljivo, a onda udahnu i pljunu Taragu u lice. Zatim podiže nož i stavi mu ga pod grlo. Kauboj je gledao užasnut. Odjednom se iza Indijanca prolomi snažan uzvik i Tarago ugleda onog ogromnog išaranog ratnika koji ga je udario kopljem u šatoru. Prišao je i odgurnuo pijanog Indijanca jednim pokretom ruke. Zatim stade ispred kauboja.

— Još nije došlo vreme za smrt, bledoliki! Sutra će tvoji krici odjekivati dolinom. Skinućemo ti skalp i oderati te kao životinju.

Jeziva indijanska pesma uz zvuke bubnjeva odjekivala je duboko u noć.

Noć je bila mračna i topla. Više se nije čuo nikakav zvuk. Pijani Indijanci su zaspali i ležali naokolo. Tarago se znojio dok mu je niz kičmu strujala hladna jeza. Mnogo je slušao o indijanskim mučenjima, ali nikad nije pomislio da bi mogla zadesiti baš njega. Imao je dosta prijatelja među Indijancima i smatrao je da nikad nije učinio ništa loše nijednom Indijancu. Jedno vreme je čak živio u jednom malom indijanskom plemenu u planini čekajući proleće.

Misli mu skrenuše i priseti se onog Indijanca kojeg je spasao pre nekoliko dana u pustinji. Odjednom više nije bio siguran da je postupio ispravno. Možda je i on pripadnik ove grupe, očito odbeglih Indijanca. Dasad ga nije video, ali i da je bio među ratnicima, Tarago nije bio siguran da bi ga prepoznao oboje-

nog ratničkim bojama u polumraku logorske vatre.

Nije ni pokušavao da se oslobodi konopaca. Sada je bio mnogo bolje vezan nego u šatoru, a imao je prilike uveriti se u jačinu indijanskih čvorova. Pored toga, koža sa zapešća mu je bila zguljena i svaki pokret šakama mu je pričinjavao bolove.

Kako je vreme prolazilo i bližila se zora, znao je da se bliži i njegova smrt. Zadrhtao je celim telom kad je pomislio na reči velikog Indijanca. Ni u najgorim snovima nije mislio da će tako završiti.

Svemu je bio kriv njegov nemirni duh koji ga je terao da neprestano luta. Čovek koji putuje mnogo rede je u opasnosti i strahuje od Indijanca. Da je živio u nekom od velikih gradova na istoku, nikako se ne bi mogao naći u ovakvoj situaciji. Sve mu je to prolazilo kroz glavu dok je visio vezan za stub u indijanskom logoru osećajući se potpuno izgubljenim.

Poslednjih nekoliko godina ni na jednom mestu se nije zadržao duže od dva-tri meseca. Nailazio je i na prijatne ljude i zgodna mesta u kojima je mogao ostati dobro prihvaćen, ali on je uvek odlazio dalje. Ponekad bi pomislio da ne može biti normalan čovek kojem dosadi da se dobro oseća.

Sećao se male crnokose devojke po imenu Ketu koju je ostavio u Karson Sitiju pre nepune godine dana. Proveo je mnogo divnih trenutaka s njom. Bila je vrlo lepa, imala je vragolaste crne oči i meke tople usne. Plakala je kad joj je rekao da mora otići. Ni sam ne zna zašto je napustio. Je li to bio zov nepoznatog ili mu nešto nije dozvoljavalo da konačno oseti sreću u potpunosti?

Da je ostao uz Ketu, ovu noć sigurno ne bi provodio vezan uz stub ok-

ružen zaspalim pijanim Indijancima očekujući strašnu smrt.

Visoko iznad krošnji sjao je mesec i čitav je logor bio obasjan mesečinom. Bilo je vrlo vedro i na nebu je svetlucalo bezbroj zvezda. Lišće je šuštalalo na toplom povetarcu.

Iz najudaljenijeg šatora izađe visoka prilika i krenu prema Taragu. Prolazio je polako kroz logor prekračivši nekoliko zaspalih tela što su ležala na tlu. Kad je prišao kauboju i stao ispred njega, lice mu obasja mesečina. Tarago, koji ga je sve vreme netremice posmatrao, u tom se trenutku trže. Bio je to isti onaj Indijanac koga je spasao u pustinji.

Indijanac je gledao Taragu u oči onim istim praznim pogledom nekoliko dugih trenutaka. Zatim obori pogled i desnom rukom izvuče veliki nož širokog sečiva iz kožne futrole koja mu je visila o pasu. Napravi nekoliko koraka i nađe se iza stuba Taragu za leđima. Začu se tup zvuk i stub se malo zatrese. Nešto kasnije, Indijančeva silueta je već nestala u mraku.

Tarago napipa nož koji je ostao zabijen u stubu tačno pored njegovih vezanih ruku. Sad neće biti teško prerezati konopce. Oseti uzbudjenje u čitavom telu. Izgleda da će se ipak spasti. Namesti konopce na oštro sečivo i počeo strugati.

*

Žuti Jelen nije popio mnogo viskija. Svaki put kad bi se napio, osećao se užasno. I sada bi mu bilo mnogo draže da nije uopšte probao viski, ali morao je piti da bi se pokazao pred ostalim ratnicima.

Osećao je groznu mučninu. Činilo mu se da mu se čitava utroba polako diže do grla, da bi se onda opet spustila nazad. Otvorio je oči i video

da je još uvek noć. Pokušao je sesti nadajući da će mu tako biti lakše. Otvorio je usta da bi udahnuo svežeg zraka, a tada mu se pogled zastavi na stubu gde je trebalo da stoji bledoliki.

Bledoliki nije bio privezan za stub. Umesto toga, stajao je iza stuba i pokušavao isčupati veliki nož koji je bio zaboden sa stražnje strane.

Žuti Jelen zaurla što je jače mogao.

— Hej, stani! Bledoliki pokušava da pobegne!

Video je kako kauboj trči prema konjima, a onda se izgubio u mraku. Malo zatim, začuo je topot kako se udaljava.

Nekoliko ratnika se probudilo i sad su začuđeno gledali šta se dogodilo. Žuti Jelen je tražio poglavicu Malog Zeca da ga obavesti da je bledoliki pobegao. Uskoro ugleda njegovo ogromno išarano telo kako leži pored jednog stabla. Požurio je da ga probudi.

*

Čim je pogledao prema stubu, Sivi Vuk je ugledao svoj nož kako još stoji zaboden s druge strane. Bio je siguran da će ga bledoliki uzeti sa sobom. Sad mu je mogao doneti mnogo nevolja. Počeo se polako približavati stubu da bi ga uzeo.

Na drugoj strani, petnaestak metara dalje, stajali su Žuti jelen i poglavica i nešto se došaptavali. Zatim obojica brzo krenuše prema stubu.

Sivi Vuk naglo zastade. Razmišljao je trenutak, a zatim se malo bržim koracima uputi prema konjima. Kad su Žuti Jelen i poglavica stigli do stuba, on je već odvezivao konja. Pogledao je opet u pravcu

stuba. Dvojica Indijanaca su podigli glave i gledali okolo očito tražići nekoga. Sivi Vuk skoči na konja i potera ga u galop.

*

Bio je zadovoljan što je odabrao baš ovog konja. To je bio upravo njegov visoki i snažni vranac. Znao je da ga ostali konji nikako ne mogu stići.

Jahao je galopom kroz široku preriju sa ponekim stablom. Travom pokriveno telo bilo je vlažno od nedavne kiše i kopita njegovog konja nisu podizala prašinu.

Sivi Vuk bio je siguran da bi svako u logoru prepoznao njegov nož. Bio je to širok bovi nož sa drškom od tvrdog crnog drveta i Indijanac je bio ponosan na njega. Sjajni metal od kojeg je bio napravljen bio je tvrd i oštrica sečiva nije se lako tupila. Ratnici iz malog logora su se odmetnuli iz plemena samo zbog jednog razloga: da bi se borili protiv bledolikih. Stari poglavica Spori Bizon bio je miroljubiv i dvadesetak mladih ratnika se pod vođstvom velikog i snažnog Malog Zeca, čiji su autoritet svi poštovali, odmetnulo i osnovalo svoj logor. Kazna za ovakvu izdaju mogla je biti samo jedna. Pomogao je bledolikom i oslobodio ga. Izdao je sve u šta se zajedno sa ostalim mladim ratnicima mesecima zaklinjao.

Sivi Vuk je bezgranično mrzeo sve bledolike. Svojom jednostavnom logikom nije znao razdvojiti zle i dobre ljude. Svi su bledoliki zli i treba ih ubiti.

Ipak, nešto je kod ovog bledolikog bilo drugačije. Nije to bila samo okolnost da mu je spasao život oteravši razbesnelog Bila Sortgresu i dvojicu razbojnika. Indijanac je osetio nešto u njegovim očima, neki

suzdržani nemir, neispoljeni besakriven ispod hladne ravnodušnosti koji mu se učinio bliskim. Kao da je postojala neka nit koja povezuje dve srodne duše.

Po prvi put od tragičnog događaja pre dve godine Sivi Vuk je osetio zadovoljstvo. Bes i srdžba koje je dugo skupljao u sebi nisu se mogli ugasiti mržnjom i nasiljem. Za trenutak je pomislio da je opet postao normalan.

Nakon nekoliko sati brzog galopa, drveće je u preriji postalo gušće da bi se još kasnije pretvorilo u šumu presečenu širokim proplancima. Indijanac pomisli da je već dovoljno odmakao i zaustavi konja. Pretpostavljao je da ga ostali Indijanci više ne prate. Nekoliko trenutaka je stajao na proplanku što se prostirao na padini malog brežuljka i posmatrao okolinu, a zatim lagano potera konja i krenu na jug.

Na čistom plavom nebu kružio je orao. Neko vreme je mirno lebdeo, a onda se odjednom stuši sa visine ustremivši se na svoju žrtvu. Kad je pao na zemlju, Sivi Vuk ga je izgubio iz vida.

Odjednom, Indijanca obuze nemir i uhvati ga drhtavica. Zašto je pomogao bledolikom da pobegne? Zar nije znao da su svi bledoliki isti i zakleo se da će se zauvek boriti protiv njih? Vратише mu se stare, crne misli.

Dobro se sećao životinjskog pogleda u očima onog malog bledolikog dok je zamahivao nožem da ga ubije. Bilo ih je sedmorica i bez razloga su napali i pobili svu njegovu porodicu dok su se polako kretali prerijom. Ostatak plemena je već bio odmakao, ali njih je usporavao otac Sivog Vuka koji je bio star i nije se mogao kretati brzo. Mali bledoli-

ki sa okruglim stakalcima na očima bio je posebno okrutan. Indijanac je bio prisiljen da gleda kako muče njegovu sestru nakon što su sve ostale pobili. Bledoliki sa stakalcima pokazao je nevidenu maštovitost dok je izmišljao nova mučenja svojim nožem. Ludački pogled njegovih vodenasto zelenih očiju, koje su se iza stakalaca činile još većima, Sivi Vuk neće nikada zaboraviti. Taj ga pogled progoni već godinama i činilo mu se da je uvek tu negde, njemu sa strane ili iza leđa i da izmiče kad ga hoće izravno pogledati. Često se znao buditi u noćima mokar od znoja drhteći kao prut. Noću su ga vodenaste zelene oči gledale.

Ni njemu samom nije bilo jasno kako je tada uspeo pobeći. Ponekad je mislio da ga je Veliki Manitu oslobodio samo zato da bi mogao nositi u sebi prokletstvo. Sivi Vuk u svom životu nije imao više ništa osim toga prokletstva.

Ponovo ga ispuni nesavladivi bes. Zbog bledolikog je bio prisiljen da beži iz logora i izda ostale ratnike. Spustio je glavu i stegao zube. Mora ga pronaći i ubiti. Nijedan bledoliki nije zaslužio da Sivi Vuk zbog njega postane izdajnik. Odjednom je u njegovoj pomućenoj svesti ovaj bledoliki postao krivac za sve nevolje. Zaslepljen mržnjom kojom je dugo bio opsednut, svu je srdžbu usmerio ka jednom cilju.

Nekoliko trenutaka je razmišljao, a tada okrenu konja na severozapad i potera ga u kas. Znao je da je kauboj krenuo na zapad prema reci i nadao se da će ga sresti još istog dana.

*

Tragovi su se jasno videli u mekoj zemlji. Sivi Vuk se nije ni trudio da

ih prikrije. Mali Zec i još dvojica ratnika mogli su jahati dosta brzo prateći otiske velikog nepotkovanog konja.

Ogromni poglavica je znao da ne mogu stići velikog ždrepcu. Bio je snažniji i izdržljiviji i s lakoćom ih je mogao ostaviti daleko iza sebe. Nada se samo da će Sivi Vuk pomisliti da su oni odustali od potere, te da će ga oni stići i iznenaditi.

Verovatno bi poglavica i odustao da nije u pitanju bio baš Sivi Vuk. Između njih dvojice je već duže vreme bilo nekog prikrivenog neprijateljstva, posebno sa poglavičine strane. Nije mu se svidela njegova veština i spretnost u borbi tomahavkom, kopljem ili lukom i strelama. Mali Zec je bio mnogo krupniji i jači, međutim, visoki Indijanac ga je već dva puta pobedio u borbama na poljani u sredini logora. Poglavica je bio ponižen pred ratnicima koji su stajali u krugu i posmatrali borbu. Prema indijanskim običajima, Sivi Vuk je tada mogao preuzeti poglavičino mesto, ali je on to odbio. To je u Malom Zecu izazvalo još veću mržnju i zavist, i on je samo čekao priliku da se osveti.

*

Bližilo se veče. Iznad dalekih planina na zapadu žarilo se veliko crveno sunce. Ptice su prestale pevati i na zelene krošnje visokog drveća spuštao se sumrak. Uskoro je sunce počelo zalaziti i nebom se sa zapada počelo širiti rumenilo. Zakratko je pola neba bilo prelive-no mutnim crvenim bojama i okupano vatrom.

Na jednom visokom jasenu lišće je čudno treperilo. Nekoliko trenutaka kasnije, zanjihalo se nekoliko

grana od vrha prema dnu i sa drve-
ta se spusti visoki Indijanac.

— Pronašao sam ga — mislio je
Sivi Vuk. — Onaj dim na severoza-
padu sigurno je sa njegove logorske
vatre.

Lakim pokretom skočio je na ko-
nja i polako krenuo. Kad se nakon
nekog vremena približio žrtvi, sišao
je i nastavio pešice oprezno se šu-
njajući. Sad se mrak već bio potpu-
no spustio i, da nije bilo mesečine,
ne bi se ništa videlo. Zastao je iza
jednog grma i malo podigao glavu.
Desetak metara dalje dizao se stub
dima pored koga se u mraku nazi-
rala sklupčana prilika na tlu pokri-
vena čebetom. Sivom Vuku zasvet-
leše oči i on polako uze tomahavk.
Mišićavo telo mu se nape, spremno
na skok.

Odjednom na potiljku oseti dodir
hladnog metala i začu tihi škljocaj.
Odmah zatim odjeknu hladan glas.

— Ako ne želiš ostatak života pro-
vesti sa rupom u glavi, ostaćeš pot-
puno miran!

Osetio je da je bledoliki odmak-
nuo oružje. Nekoliko trenutaka vla-
dala je potpuna tišina, a zatim po-
novo odjeknu glas.

— Okreni se vrlo polako na leđa!
Ruke drži tako da ih uvek vidim i
nemoj ustajati!

Sivi Vuk posluša. U mraku iznad
njega stajala je visoka prilika sa
uperenim pištoljima.

— Ah, to si ti, prijatelju! — lice u
mraku mu se nasmešilo i kauboj
vrati pištolje u futrole. Zatim pruži
ruku Indijancu da se podigne sa
zemlje.

Sivi Vuk je začuđeno gledao. U
ruci mu je još uvek bio tomahavk i
jednim zamahom mogao je bledoli-
kom zadati smrtonosni udarac. Po-
smatrao je nasmešeno lice. Odjed-
nom u Indijancu nestade odlučnosti

i on pruži ruku kauboju. Ovaj ga
snažnim pokretom podiže na noge.

*

Sedeli su pored vatre koja je sad
ponovo buktala. Na dva visoka ka-
mena u žeravici stajao je lončić za
kavu. Tarago je izvežbanim pokreti-
ma motao cigaretu, a Sivi Vuk je ne-
običnog izraza na licu posmatrao
vatra.

— Zašto si me pratio? — upitao je
Tarago otpuhujući prve dimove.

Sivi Vuk je ćutao. Zašto ga bleko-
liki nije ubio? Video je da je bio
spreman da ga usmrti tomahavkom
na spavanju.

— Zašto si me pratio? — ponovio
je Tarago.

Indijanac je podigao pogled. U
svetlosti plamteće vatre, ponovo se
susreo sa onim očima čiji mu se iz-
raz činio tako poznatim.

— Mogao si me ubiti. Zašto to ni-
si učinio, bledoliki?

— Moje ime je Tarago. Na jeziku
Čohasavo indijanaca to znači lutali-
ca — rekao je kauboj. — Zašto bih te
ubio? Zar mi nisi spasao život tamo
u logoru?

— Pratio sam te jer sam te hteo
ubiti. Ne znam šta mi je bilo kada
sam te oslobodio sa stuba. Zbog te-
be sam postao izdajica.

Visoki Indijanac je bio potpuno
smeten. Sedeo je ovde i razgovarao
sa čovekom koga je malopre mrzeo
i pokušao ubiti.

Voda u lončiću je provrila i Tara-
go naspe kafu. Trenutak zatim usta-
de i ode do sedla. Vratio se noseći
još jedan lončić. Polovinu sadržine
prelio je u njega i stavio šećer u oba
lončića.

— Kako ti je ime — upitao je Indi-
janca pruživši mu šalicu sa kafom.

Nekoliko sekundi Sivi Vuk je gledao u lončić iz kojeg se pušilo, a onda podiže ruku i uze ga.

— Ratnici iz moga plemena su me zvali Sivi Vuk. Sada više ne znam šta sam — progovorio je zureći u lončić. Iz njegovog glasa sada je potpuno nestalo uzbuđenje. Nešto u ovom bledolikom mu je ulivalo poverenje. — Zašto si ti mene spasao tamo u pustinji? — upitao je mirno.

Popivši malo kave, Tarago reče:

— Pa, čini mi se da ti je tada pomoć bila vraški potrebna. Nisam siguran da bismo nas dvojica sada sedeli ovde i pili kafu da je onaj debeli počeo pucati i kako je govorio.

Oprezno srknuvši iz lončića, Sivi Vuk je držao tekućinu u ustima isprobavajući joj okus. Progutao je tek nakon nekog vremena. Nikad nije mislio da će biti u stanju ovako razgovarati sa jednim bledolikim.

— Kakav je ono indijanski logor iz kojeg smo došli? — upitao je Tarago. — Učinio mi se premalen i nije bilo žena i dece.

— Tamo je samo dvadeset ratnika koji su otišli iz plemena da bi se borili protiv bledolikih. To su odbegli ratnici koji više ne pripadaju Čirokima. Poglavica Spori Bizon je star i ne želi da se bori. On bi dozvolio bledolikima da ubijaju indijanske žene i decu, a da ništa ne poduzima.

Bacivši opušak na zemlju i zgnječivši ga čizmom, Tarago reče:

— Koliko ja znam, do sada sa vašim plemenom nije bilo nikakvih problema. Ne znam da li bi tko bez razloga ubijao vaše žene i decu.

— Lažeš, bledoliki! Svi bledoliki lažu! — Sivi Vuk je ustao i stisnuo šake.

Tarago ga je mirno gledao.

— Bledoliki su ubice i zločinci! Trebalo bi ih sve pobiti — dodao je visoki Indijanac vidno uzbuđen.

Sivi Vuk kao da je zaboravio da pred njim sedi isto jedan bledoliki. Ovaj čovek pred njim nije mu izgledao kao ubica žena i dece. Svojim jednostavnim shvatanjima on je sve bledolike svrstao u zločince.

— Mora da imaš jak razlog da nas mrziš — mirnim glasom rekao je kauboj. — Kako bi bilo da sedneš i kažeš mi nešto o tome?

Još uvek teško dišući, Sivi Vuk je stajao i gledao kauboja. Mir kao da je prelazio sa njega na Indijanca. Još je neko vreme stajao, a onda polako sede. Neko vreme je ćutao dok mu se smirivala usplamtela krv. Napokon progovori:

— Bilo je to pre dva proleća. Naše pleme se selilo u potrazi za bizonima.

I Sivi Vuk ispriča Taragu što se dogodilo kad su sedmorica zločinaca napali njegovu porodicu. Nije zaboravio spomenuti malog čoveka sa naočarima.

— Te me oči i sad progone. Ne mogu ih zaboraviti — završio je. Taraga je potresla ova Indijančeva priča. Sad je shvatio da Sivog Vuka razdire ista muka kao i njega samog. On je izgubio svoju porodicu na sličan način. Razlika je bila samo u tome što je Indijanac pronašao na koga da usmeri svoju mržnju. Tarago je znao da krivaca nema.

Sedeli su ćutke svako zadubljen u svoje misli. Odjednom kauboj podiže glavu. Nešto nije bilo u redu. Osetio je da se nešto miče u grmlju dvadeset metara dalje. Kako je samo mogao biti tako neoprezan? Razgovor sa Indijancem potpuno ga je zaokupio i on je zaboravio na oprez. Pogledao je u Indijanca, a on-

da se trže. Sivi Vuk više nije bio tu. Brzo je ustao i čizmama ugasio vatru. Krenuo je oprezno prema grmlju držeći spremna oba pištolja. Odjednom se začuo krik upravo iz pravca kojim se uputio. Tarago opali u zrak i potrča. U tom trenutku odjeknu s iste strane puščani hitac. Kad je stigao, u mraku je na tlu opazio jedno telo, a ispred su se u šipražju čuli užurbani koraci i šuštanje granja. Nedugo zatim čuo je topot dvaju konja koji su se udaljavali.

Prišao je i kleknuo uz telo. Bio je to Indijanac džinovskog rasta. Prslonio mu je uho na grudi. Mrtav. Odjednom začu nešto iza leđa i naglo se okrenu držeći pištolj u ruci. Nekoliko metara dalje stajao je Sivi Vuk držeći se za okrvavljeno rame.

*

To je bio Mali Zec i još dvojica ratnika — govorio je ranjeni Indijanac ležeći pored vatre dok ga je Tarago previjao. — Nisam mislio da će me progoniti tako dugo.

— Samo mirno leži. Izgleda da nisi ozbiljno ranjen. Ipak, metak je ušao duboko i ne mogu ti ga izvaditi. Moraćemo posetiti doktora.

Indijanac se pridize i osloni na lakat zdrave ruke.

— Sivi Vuk neće dopustiti nikakvom bledolikom vraću da ga leči! Ostavi me ovde i odlazi! Zatim se ponovo spusti i okrenu glavu na drugu stranu.

Ne obazirući se na reči mladog Indijanca, Tarago je spremao zavoj koji su ostali nakon previjanja u bisage.

— Sada je noć i mogli bismo se izgubiti. — glasno je razmišljao. — Osim toga, konji se moraju odmoriti. Najbolje će biti da krenemo u zo-

ru. Tridesetak milja prema jugu, odmah iza reke, nalazi se grad Pikton Siti. Tamo bismo morali pronaći doktora.

Sivi Vuk je posmatrao visokog kauboju kako priprema ležaj. Nešto mu je govorilo da može verovati ovom čoveku. Pokušao se okrenuti na stranu, ali čim se pomaknuo, preseče ga oštar bol u ramenu. Stisnuo je zube i vratio se u pređašnji položaj.

Bol u ramenu se malo smirio i Indijanac je nepomično ležao gledajući zvezdano nebo. Nije se usudio ni pomaknuti da ga ne bi opet zabolelo. Bio je u nezgodnoj situaciji. Nije se smeo vratiti među Čirokije, jer je stari poglavica Spori Bizon zabranio povratak u pleme njemu i ostalim mladim ratnicima koji su se odmetnuli. Pospana Lisica, vrač plemena Čirokija sigurno bi znao izvaditi metak i izličiti mu rame. Isto tako, nije mogao otići ni u logor odmetnutih ratnika, jer je za njih postao izdajica. Dva ratnika koji su pobjegli sigurno će reći ostalima da je on ubio poglavicu Malog Zeca.

Polako je okrenuo glavu i pogledao zaspalog bledolikog. Sad mu samo on može pomoći. Sam se sigurno ne bi mogao spasti. Ako visoki kauboj kaže da će mu doktor iz grada pomoći, Sivi Vuk mu mora verovati. Dok je zamišljao kako se predaje u ruke bledolikom doktoru i kako mu ovaj vadi metak iz ramena, čelo mu se orosilo znojem. Počeo je ubrzano disati i steže šake u nemoćnoj srdžbi. Opet ga preseče bol i Sivi Vuk se, zgrčenog izraza na licu, prisili da miruje.

*

Sunce još nije bilo izašlo nad usnulom dolinom. Vladala je potpuna tišina. U malom logoru na ležajima

od lišća spavala su dva čoveka pokrivena ćebadima. Uskoro se jedan od njih pomaže i okrene na leđa. Rukama je protrljao oči, a zatim ustade i napravi nekoliko koraka do drugog ležaja.

— Hej, Sivi Vuče, probudi se — Tarago je polako drmusao Indijanca. — Vreme je da podemo.

Indijanac otvori oči i htede ustati. Oštar bol ga prisili da opet legne. Tarago ga polako uhvati ispod ramena i pomaže mu da ustane i da se popne na konja. Za nekoliko minuta je spremio sve stvari i osedlao svog dorata. Nedugo zatim, dva su konjanika polako jahala prema jugu.

*

Sunce je već odavno prešlo najvišu tačku. Zrak je bio topao i nije bilo vetra. Iz širokih, razlistalih krošnji čuo se veseli cvrkut ptica.

— Još malo i stići ćemo do reke — govorio je Tarago. — Kad predemo preko gaza, ostalo nam je još samo malo do grada.

Sivi Vuk je jahao pognute glave. Borio se da ostane pri svesti. U čitavom telu osećao je umor i činilo mu se da će svakog trenutka pasti.

Tarago je jahao vodeći svog konja tih do Indijančevog vranca i bio je spreman da ga prihvati. Konji, kao da su razumeli šta se od njih traži, išli su mirno i polako.

Kad su izbili na jedan proplanak, što je ležao na padini kojom su se spuštali, Tarago zaustavi konje. U dolini, između drveća i visoke trave, belasala se reka.

Uskoro su veliki Indijačev vranac i Taragov dorat gazili kroz plitku vodu. Između njihovih vitkih nogu žuborila je hladna planinska reka.

Konji sad više nisu bili žedni i podigli su snažne vratove.

Tarago se saže držeći se jednom rukom za jabuku sedla, a drugu spusti u vodu da bi napunio čuturicu. Gledao je odozdo u Sivog Vuka koji se polako njihao na konju. U jednom trenutku Indijanac se previše naže i više nije imao snage da se ispravi. Polako se spusti i pljusnu u vodu. Kauboj požuri da ga izvuče. Do druge obale ostalo je još nekoliko metara i Tarago je ubrzo stajao nad Indijančevim tijelom koje je ležalo u travi.

Neće imati snage jahati do grada, mislio je. Morat ću ga negde ostaviti i dovesti doktora.

Podigao je Sivog Vuka i prebacio ga preko konja. Kauboj se dobro sećao kako mu je bilo kad su ga nedavno Indijanci vezali u ovom istom položaju i vodili u logor galopirjući kroz preriju. Međutim, nije imao drugog načina da prebaci Indijanca do grada.

Kretali su se polako po zarasloj stazi. Tarago je hodao vodeći Indijančevog konja za uzicu i neprestano se osvrćući da bi proverio da li je telo na konju u dobrom položaju. Kad su izašli iz šumarka, pred njima je nekoliko desetaka metara dalje stajala mala traperska brvnara. Kauboj se osmehnu. Upravo je to ono što mu je potrebno.

*

U kaminu zidanom od neobrađena kamena pucketala je vatra. Tarago je Sivom Vuku promenio zavoj i sad je Indijanac bio opružen na malom ležaju od grubo tesanih dasaka. Mutnih očiju gledao je po maloj prostoriji.

— Vode, bledoliki, daj mi vode!

Tarago ga polako podiže i prisloni mu lončić na usta. Nakon nekoliko gutljaja, Sivi Vuk okrenu glavu i kauboj ga spusti. Stajao je zamišljen iznad ležaja.

Ima groznicu, razmišljao je. Ako uskoro ne dovedem doktora, gotov je.

Brzo je izašao van i skočio na konja. Nadao se da ga sećanje nije prevarilo i da je Pikton Siti zaista negde u blizini.

*

Bio je već sumrak kad je ugledao prve zgrade. Pikton Siti je bio tipični zapadnjački gradić sa drvenim kućama poslaganim duž široke glavne ulice. Ispred gotovo svake od njih bio je široki pokriveni trem sa stubovima.

Tarago je jahao po sredini ulice gledajuću koga da pita za doktora. Na žalost, ulica je bila gotovo sasvim pusta. Osim nekoliko konja, koji su stajali privezani za grede, i dve tri prilike, što su u daljini prelazile preko ulice, nije bilo nikoga. Pono vo se okrenuo. Ispred jedne visoke kuće bilo je privezano pet-šest konja. Tarago pogleda bolje i kroz polumrak uspe pročitati natpis što je stajao iznad vrata. Nakon nekoliko trenutaka, već je privezao konja i ušao u salun.

Brzim koracima prišao je šanku i odmah upitao:

— Gde bih mogao da pronađem doktora?

Debeli barmen je krpom brisao čašu u ruci i nije se uopšte obazirao na visokog kauboja.

— Ima li u ovom gradu nekakav doktor? — ponovio je Tarago nešto glasnije.

Barmen ostavi času na šank, a krpu zatače za pojas.

— Ovo je salun i ovde se dobija viski, a ne obaveštenja, stranče — progovorio je ne podižući pogled.

Tarago se pomeri dva koraka u stranu, a zatim se naže nad šankom i, dohvativši levom rukom barmena za košulju, privuče ga sebi. Istovremeno je desnom izvadio pištolj i uperio ga uplašenom barmenu u usta.

— Gde je u ovom gradu doktor? — rekao je polako gledajući mu u oči iz neposredne blizine.

Barmenovo okruglo lice se obilno znojilo.

— Doktor Stivens stanuje dve kuće dalje — rekao je pokazujući levom rukom. — Iznad vrata je tabla sa njegovim imenom.

Tarago ga pusti i njegovo debelo telo se spusti na pod iza šanka.

*

Kad je devojka otvorila vrata, zastala je iznenađena visokom strančevom pojavom. Odelo i čizme su mu bile potpuno prekriveni prašinom. Na tamnom, neobrijanom licu, u senci širokog šešira, svetlele su plave oči.

— Dobar dan! — rekao je Tarago skinuvši šešir. — Tražim doktora Stivensa!

— Tata nije kod kuće — odvratila je devojka ne skidajući pogled. — Otišao je da obiđe jednog pacijenta. Trebalo je već da se vrati. Je li nešto hitno?

— U pitanju je ranjenik — reče kauboj. — Jeste li sigurni da će se brzo vratiti?

— Samo što nije došao — reče devojka brzo. — Možete ga ovde pričekati. Udite.

Tarago je stajao nelagodno se obazirući.

— Izvolite sesti — devojka privuče stolicu. — Hoćete li možda čaja?

Malo kasnije, oboje su sedeli za stolom pijući čaj. Tarago se nervozno sort, a devojka sa druge strane stola ga je netremice gledala.

— Dolazite li izdaleka? — upitala je.

— Dolazim sa druge strane Kolorada — odgovorio je neodređeno.

— Moje ime je Norma. Norma Stivenon. A vaše ime, stranče?

— Tarago — reče kauboj.

— Prilično neobično. I kratko.

— Tako su me prozvali Indijanci. To znači lutalica. Moje pravo ime je Džonaatan Rajdbridž. Ali ja to ime pokušavam da zaboravim.

Devojka uze čajnik i usu Taragu još čaja.

— Mora da je put bio naporan — reče. — Ko je taj ranjenik?

— Jedan moj prijatelj Čejen.

Pogledala ga je iznenađeno.

— Zar ne znate da su Čejeni na ratnoj stazi? Napali su već dve farme s one strane reke. Farfrijevi su sve napustili i odselili se. Gde ste sr sreli s tim Indijancem?

— Nisu svi Čejeni u ratu — rekao je. — To je samo grupica od dvadesetak ratobornih mladih ratnika koji su napustili pleme. Zar su stvarno napadali farme?

— Spalili su dva ranča. Kortonov i Farfrijev. Farfrijevima su poginula dva kauboj i svega im je dosta. Kortonovi su uspeli pobeći. Jedan njihov kauboj ih je spasio dok je skupljao odbeglu stoku i obavestio sve ljude na ranču pre nego sto su stigli.

Tarago je zamišljeno gledao u šoljicu sa čajem. Znači da su oni Indijanci već počeli i sa ratnim pohodima. Možda je i Sivi Vuk u tome učestvovao.

U tom trenutku, na vratima se pojavio sedokosi čovek u crnom odelu.

Stajao je držeći polucilindar u ruci i posmatrao stranca koji je sedeo za stolom. Devojka odmah reče:

— Tata, ovaj stranac kaže da je ranjen neki čovek. Treba da mu pomogneš.

— U brvnari izvan grada nalazi se moj prijatelj — rece Tarago. Juče je dobio metak u rame i danas mu je prilično loše. Trebalo bi da ga pogledate.

— U redu — reče doktor. — Norma, ti ostani ovde i zaključaj vrata.

Zatim ponovo uze lekarsku torbu sa stola i pođe prema vratima.

— Hajdemo, stranče. Kako rekoste da vam je ime?

— Tarago.

*

Doktor Stivenon je vadio instrumente i stavljao ih a čist salvet prebečen preko malog stola napravljenog od nekoliko uzduž izrezanih balvana. U kotlu koji je visio iznad vatre u kaminu, vrila je voda.

— Dohvatite mi onaj kotlić sa vreloom vodom, mladiću. Treba da dezinfikujem intrumente — obratio se Taragu.

Tarago prinese kotlić i nasu nešto vode u posudu koja je stajala na stolu. Dok je stavljao instrumente jedan po jedan u posudu, doktor je govorio.

— Niste mi rekli da je u pitanju Indijanac. Jesam li dobro čuo da vam je to prijatelj?

Tarago je stajao oslonjen ledima na drveni zid.

— Spasao mi je život. Dva puta. Doktor je tražio još nešto u torbi.

— Zar vi ne biste pošli da ste znali koga treba da lečite? — upitao je Tarago zgnječivši cigaretu čizmom na zemljanom podu.

— Ja lečim svakoga kome je to potrebno — reče lekar. — Međutim, čuo sam da farmeri preko reke imaju grdnih problema sa Čejenima. Uzgred, iz kojeg je plemena ovaj Indijanac?

— Čejen — odgovori Tarago.

Malo je razmislio, a onda ispričao doktoru o dvadesetak odbeglih Indijanaca koji napadaju farme. Nije spominjao kako je bio vezan na stubu u njiovom logoru i da ga je Sivi Vuk spasao.

Doktor je prišao ležaju noseći posudu sa instrumentima. Kad mu je počeo skidati zavoje, Indijanac je otvorio oči, pogledao ga bunovnim pogledom i promrmljao nešto nerazumljivo.

— Samo mirno, momče. Sad ćemo videti šta te muči.

Pogledao je ranu i zavrteo glavom. — Hm, hm valjda se još nije zatrovala. Zatim uze oštri instrument i počeo sa mučnim poslom. Dok je doktor radio, Indijanac se znojio i glasno uzdisao.

*

Tarago pomože doktoru da se popne na svoja mala kola.

— Nadajmo se da će sve biti u redu — reče sedajući i uzimajući uzde. — Izvadili smo mu metak i očistili ranu. Mislim da ćemo već sutra znati hoće li se izvući.

Kauboj zahvali doktoru, izvadi pet dolara i pruži mu. Ovaj uze novac i stavi ga u džep.

— Najbolje bi bilo da nekoliko dana miruje u ovoj kolibi. Ne bi bilo dobro da ga nosimo u grad. Sad mu je mir najviše potreban, a osim toga, mislim da se mnogim stanovnicima Pikton Sitija ne bi dopalo njegovo prisustvo.

Doktor htede krenuti, a onda se još nečeg seti.

— Treba mu dobra i jaka hrana. Dodite sutra kod mene, pa će vam Norma nešto pripremiti.

Tarago mu još jednom zahvali, a onda doktor potera konja i izgubi se u mraku

*

Ušao je u brvnaru i pogledao Indijanca. Učinilo mu se da mirno spava. Zatim uze čebad i počeo sebi pripremati ležaj u uglu prostorije.

Ležeći pod čebetom, Tarago je razmišljao o doktoru i njegovoj kćerki. Sećao se njenih krupnih crnih očiju kojim ga je netremice gledala. Bilo mu je drago što ga je doktor pozvao da ih poseti.

*

Prošlo je tek sat vremena od kad je izašlo sunce. Ulice u Pikton Sitiju su bile puste. Tu i tamo prošao bi neki prolaznik žureći za poslom.

Ispred kuće doktora Stivensona stajao je visok mladić. Na njegovoj košulji i pantalonama još su se mogli videti tragovi prašine. Crne čizme na nogama bile su očišćene i ulaštene.

Tarago dlanom protrlja sveže obrijanu bradu. Nije trebalo da dolazi ovako rano. Sigurno još spavaju.

Ipak podiže ruku i pokuca. Nakon nekog vremena, vrata se otvoriše i ukaza se nasmešeno Normino lice.

— Oh, to ste vi gospodine Rajbridže. Otac mi je rekao da ćete doći.

Uklonila se s vrata i pustila ga da uđe.

— Stavila sam govedinu da se kuva, ali jelo još nije gotovo. Nadam se da ćete moći malo da pričekate. Go-

vede meso je dobro za ranjenike. Verujem da će mu i supa dobro doći.

Stajala je pored štednjaka i stavljala začine u lonac. Kad je završila, poklopila je lonac i sela za sto.

— Kako je jutros vaš prijatelj? — upitala je. — Je li mu bolje?

— Izgleda da je groznica prošla. Sad mirno spava.

Pogledao je u lonac.

— Možda je gladan — reče.

Devojka se nasmeši i blesnu niz belih zuba. Kauboju se učini da je prostorija odjednom postala svetlija.

Ustala je i rekla:

— Vreme je da tata ustane. Rekao je da ga probudim u ovo doba. Mora do jednog pacijenta.

Nedugo zatim, ona se vrati, a za njom je stepenicama sišao i doktor.

— Dobro jutro, doktore — pozdravi Tarago.

— Dobro jutro — otpozdravi doktor i sede.

Upitao je Taraga kako je ranjenik. Licem mu je prošao izraz olakšanja kad mu je kauboj rekao da je groznica prošla.

— Ako želite, možete poći sa mnom do brvnare da pogledamo ranjenika — rekao je doktor. — Idem na jednu farmu preko reke, pa mogu navratiti.

*

Doktor Stivenson je držao uzde sedeći na sedalu pored visokog kauboja. Za malim kolima kasao je privezan Taragov dorat. Bila je to udobna dvokolica sa oprugama iznad kotača i sedalo se lagano njihalo dok su prolazili neravnim putem.

Tarago je zamišljeno posmatrao put koji je krivudao između stabala. Zašto muje neprestano pred očima

lik one drage devojke? Pokušavao je razmišljati o nečem drugom, ali su mu se crne oči i njezin blistav osmeh neprestano vraćali u misli. Znao je da joj on ne bi mogao ništa pružiti i da bi je samo unesrećio.

Doktor povuče uzde i kola skrenuše na sporedni put.

— Uskoro ćemo stići — reče. — Brvnara je iza one šumice. Ja ću kasnije produžiti na sever do gaza preko reke. Moram stići na ranč Tejlorovih zbog nekog posla.

Zaustavili su se nakon nekoliko minuta i obojica ušli kroz niska vrata.

Indijanac je i dalje mirno spavao. Tarago se vrati do kola i donese lonac sa hranom. Kad je ušao, doktor je već skidao zavoje sa ramena snažnog Indijanca. Ovaj ga je zabezeknuto posmatrao, ali se nije micao.

Kad je skinuo poslednji zavoj, doktor se naže i osmotri ranu.

— Odlično, odlično. Izvukli ste se — reče pogledavši Sivom Vuku u oči. Zatim se okrene prema Taragu koji je na stolu pripremao hranu.

— Vaš je prijatelj vrlo snažne građe i uskoro će potpuno ozdraviti. Za mene više ovde nema posla.

Nakon što je ponovo previo Sivom Vuku rame, doktor spremi stvari u svoju torbu, a onda se uputi prema vratima. Tarago ustade i pođe za njim.

Pre nego što je poterao konja, doktor se okrene prema kauboju.

— Pretpostavljam da ćete ovde ostati nekoliko dana. Navratite do nas kad budete odlazili u grad. Meni i Normi će biti drago da vas vidimo.

— Svakako ću doći. Treba da nabavim nešto namirnica, a moram i vašoj ćerki vratiti lonac.

Sedokosi čovek se nasmeši, a onda pusti uzde i kola krenuše niz travom obrastao put.

Tarago je gledao za njim. Doktor je bio dobar čovek.

Okrenu se i pođe prema brvnari. Kad je ušao i zatvorio vrata, zastade iznenađen. Visoki i snažni Indijanac je sedeo za stolom i jeo. U ruci mu je bio komad kuvanog mesa koje je očigledno izvadio iz lonca. Prestao je žvakati i pogledao Taraga. Neko vreme su se obojica ćuteći gledali, a onda se Indijanac okrenu i nastavi jesti.

— Oho, izgleda da nismo toliko bolesni — nasmeja se Tarago i sede na drugu stolicu. — Dobro si izabrao. Meso je uvek bolje od supe.

Sivi Vuk je jeo gledajući na drugu stranu. Kad je nestao i poslednji komadić iz njegove ruke, naže se nad loncem, a onda zavuče ruku i promeša po njenoj sadržini. Izvadio je još jedan komad mesa, okrenuo se i nastavio mirno jesti.

Tarago ga je neko vreme posmatrao smešeći se, a onda ustade i pođe prema vratima. Trebalo se pobrinuti za konje.

Kad je već bio izišao kroz vrata, iz unutrašnjosti odjenu glas.

— Hej, bledoliki!

Tarago zastade i vrati se nekoliko koraka.

— Zaboravio sam ti ime — reče Indijanac.

— Tarago — izusti kauboj stojeći na vratima.

Sivi Vuk sažvaka poslednji zalogaj.

— Medicina blodelikog vrača je moćna — reče. — Već se dobro osećam. Odmah ću krenuti odavde. Znaš li gde je moj konj?

— Nikuda ti nećeš krenuti! Ostaćeš ovde u postelji bar tri dana. Ra-

na ti još nije zarasla i mogla bi se zatrovati.

Sivi Vuk ga je gledao.

— Morao bih poći u grad po hranu — reče kauboj. — Ne znam samo šta ću za novac. Poslednjih pet dolara sam sinoć dao doktoru.

Indijanac se osvrnu po sobi, a onda se uhvati rukom za vrećicu što mu je visila oko vrata.

— Treba ti novac? — upitao je i ponovo se okrenuo prema stolu. Podigao e zdravu ruku i skinuo ogrlicu. Zatim istrese sadržinu vrećice na grubo istesano drvo.

Tarago je gledao u tri krupna žuta grumena koja su bleštala na stolu. Mora da su vredela čitavo bogatstvo.

— Zlato — progovorio je. — Odakle ti?

Sivi Vuk uze jedan grumen i baci ga prema Taragu. Ovaj ga spretno uhvati u letu. Okretao je grumen u ruci i posmatrao ga.

— Hoće li biti dovoljno za hranu? — upita Indijanac.

Tarago podiže pogled sa grumena.

— S ovim bismo mogli kupiti dovoljno hrane do kraja života.

Sivi Vuk je zamišljeno gledao pored sebe, zatim polako diže glavu i pogleda kauboja.

— A puške? Koliko bi se pušaka moglo dobiti za to zlato?

Tarago se zagledao u njega. Odjednom mu je bilo jasno zašto je Indijanac nosio ovo zlato. Dobro se sećao kako su ona tri razbojnika ispitivali Sivog Vuka o nekakvom zlatu. Znao je da Indijanci ne mare mnogo za žuti metal. Naslućivao je o čemu se radi.

— Jesi li ovim zlatom nameravao kupiti puške?

Sivi Vuk klimnu glavom.

Tarago je odmeravao težinu grumena u ruci.

— Nedavno sam u Proskotu video vinčesterku u trgovini. Pa, mislim da bi za ova tri grumena sigurno mogao kupiti dve stotine najboljih pušaka.

Indijanac pogleda kroz prozor na drugom zidu. Pogled mu je bio hladan i Tarago je video kako mu se mišići na licu grče.

Bil Sortgres je njemu i ostalim odbeglim ratnicima mesecima prodavao stare puške po višestruko većim cenama. Indijanci bi bili srećni da su za ovo zlato dobili deset pušaka i nekoliko boca viskija.

Tarago izađe van i uskoro se vrati noseći vinčesterku u ruci. Dobaci je Sivom Vuku, a ovaj je spretno uhvati zdravom rukom.

— Ovakve puške u Preskotu koštaju osamdeset dolara komad.

Sivi Vuk je okretao oružje u ruci.

— A gde si mislio kupiti puške? — upita ga Tarago.

Indijanac ga umorno pogleda. Neko vreme je ćutao, a onda odluči da Taragu ispriča o sve bilu Sortgresu i njegovom poslovanju sa ratnicima iz njegova logora.

Kad je završio, kauboj ga je i dalje sa interesovanjem posmatrao.

Znači, opet ista stara priča, mislio je. Jedino mu nije bilo jasno jesu li belci prodavali oružje Indijancima samo zbog zlata, ili su možda hteli izazvati rat.

— Kažeš da su vam svaki put doneli samo nekoliko starih pušaka i malo viskija? Nisu vam pokušali prodati više oružja?

Sivi Vuk odmahnu glavom.

Da su hteli samo zlato, prodavali bi im više pušaka. Stare su se puške mogle jeftino naći u svakom gradu na zapadu. S druge strane, ako su

hteli izazvati rat, prodavali bi im nešto bolje nego što su stare kremenjače. Sa onoliko zlata Indijanci bi se mogli dobro naoružati.

*

Bilo je podne kad je Taragoušaou banku Pitkon Sitija. Prišao je šalteru i čekao da mali službenik preko pulta digna pogled sa nekih spisa. Napokon je podigao glavu. Imao je sitne umorne oči i velike podočnjake.

— Izvolite, stranče?

Tarago ga je posmatrao.

— Otkupljujete li ovde zlato?

— Naravno — klimnuo je službenik i počeo listati neke papire. Dok je čekao, Tarago se osvrnu po banci. Osim jedne žene na drugom šalteru, nije bilo nikoga. Međutim, sa druge strane pulta je pored dvojice službenika na jednoj stolici sedeo tip koji očito nije bio bančin činovnik. Tamni šešir mu je bio spušten preko lica i videla su mu se samo usta iz kojih se dimila tanka cigareta. Odelo mu je bilo potpuno crno, a na rukama je nosio tanke rukavice. Nisko na bedru visio mu je u crnoj futroli kolt sa drškom od slonovače. Njena bela boja se isticala na tamnoj koži i Tarago opazi na rubu nekoliko zareza.

Kad je pronašao ono što je tražio, službenik se obrati Taragu.

— Ovde imamo poslednje cene. Čini se da je u poslednje vreme cena zlata malo skočila. I pruži kauboj list papira.

Visoki stranac malo pogleda papir, a zatim zavuče prste u džepić na prsluku i izvadi grumen. Spustio ga je na šalter i pogledao malog čoveka.

Službenik je širom otvorio oči. Nekoliko trenutaka je zurio u žuti

komad metala, a onda, malo se sabravši, podiže pogled.

Želite li da vam odmah isplatimo novac?

— Ako je moguće ' odgovori Tarago.

Čovek uze zlatni grumen i odnese ga nekoliko metara dalje. Stavio ga je na malu vagu i nekoliko minuta dodavao i oduzimao utege. Zatim se vrati i ostavi grumen na pult.

— Izvinite, moram se posavetovati sa direktorom.

I Mali čovek nestade iza vrata na stražnjem zidu prostorije.

Tarago uze grumen i vrati ga u džep. Pripalo je cigaretu i čekao. Pogled mu se opet zaustavi na čoveku u crnom odelu.

Sada je podigao šešir i ledenim, prozirnim očima posmatrao Taraga. U uglu usana i dalje mu je stajala tanka cigareta.

— Hoćete li se zadržati u gradu, stranče?

Tarago pogleda neprijatnom tipu u oči.

— To nije vaša stvar.

U taj čas se otvoriše vrata i uđe visok čovek u elegantnom, istočnjačkom odelu. Iza njega je žmirkajući išao mali službenik.

Visoki se čovek nasmeši Taragu.

Iznenada je zastao i pogledao visokog kauboja. Neko vreme je gledao otvorenih usta, a onda mu se usne razvukoše u osmeh.

— Hej, koga to vidim!

Okrenu se prema prostoriji.

— Momci, pogledajte koga nam je vetar doneo iz pustinje. Vilijame, Džime, sećate li se našeg prijatelja branitelja Indijanaca? Dodite da se pozdravite.

Kauboji polako ustadoše i priđoše.

Tarago se okrenu leđima prema šanku. Gledao je krupnog kauboja i

njegovo oznojeno, crveno lice. Pored njega, sa obe strane stajalo je još nekoliko kauboja. Tarago prepoznađe i dvojicu koje je sreo u pustinji.

— Zar ti nije bilo dosta, debelo? Treba li da ti dam još jednu lekciju iz lepog ponašanja?

Oznojeno, nasmejano lice se iznenada natmuri i još jače pocrvene. Krupni kauboj je stisnuo zube i usne su mu podrhtavale od ljutine.

Iznenada se pomaknu i zamahnu rukom. Munjevitim pokretom, Tarago se izmače u stranu i udari šakom u debelo lice. Kauboj kleknu na kolena i uhvati se rukama za usta.

Ostali kauboji su stajali ukočeno. Gledali su u krupno Bilovo telo. Nisu ni opazili kako su se u strančevim rukama iznenada našli pištolji. Držao ih je uperene u njihove glave i polako se odmicao od šanka. Išao je polaganim koracima natraške prema vratima neprestano ih gledajući. Nisu se usudili ni da se pomaknu.

Do izlaza je ostalo još nekoliko koraka. Tarago je držao sve kauboje na oku. Krupni Bil Sortgres je pljuvao krv i komadiće polomljenih zuba.

Iznenada, Tarago oseti dodir na ramenu. Naglo se okrenu i uperi pištolj u čoveka iza leđa. Gledao je u prozirno zelene oči.

— Polako, stranče. Nije trebalo da udaraš bespomoćnog čoveka i da pretiš momcima pištoljima.

Revolveraš u crnom je malo podigao ruke da bi kauboj video da su prazne. Sa lica mu nije silazio neprijatan osmeh.

Nekoliko trenutaka je gledao Taragu u oči, a zatim se počeo udaljavati polako koračajući unatrag. Desnu ruku držao je iznad drške od slonovače.

— Mislim da bi bilo pošteno kad bi stavio pištolje u futrole. Moje ruke su prazne.

Tarago polako vrati pištolje i okrenu se prema revolverašu.

Mirno je gledao spreman da potegne.

Dvojica visokih ljudi su stajali jedan nasuprot drugome netremice se posmatrajući. Atmosfera je bila napeta.

Obojica su držali ruke iznad revolvera i čekali da onaj drugi potegne.

Odjednom, kroz vrata uđe oniči čovek sa sedim brkovima. Na grudima mu je stajala velika metalna zvezda. Zastao je gledajući sa vrata.

— Što se to ove događa, dodavola? Spustite ruke i maknite se obojica u stranu.

Dvojica ljudi koji su stajali na sredini prostorije poslušase i pomaknuše se prema šanku.

Brkati čovek pride revolverašu.

— Šta jeto bilo, Glene? Ko je ovaj stranac?

Neprijatni tip u crnom je polako pripaljivao novu cigaretu.

Kad je završio, vrati metalnu kutiju o džep i pogleda čoveka pred sobom.

— Stranac je upao u salun i počeo izazivati, šerife. Bez razloga je udario Bila i pretio svima u salunu revolverima.

Tarago ga je iznenađeno gledao. Dok je bezočno lagao, na licu revolveraša nije se pomaknuo ni jedan mišić.

Šerif pride Taragu i pogleda ga.

— Mogu li dobiti vaše revolvere, stranče.

Visoki kauboj ga je gledao jedan trenutak, a zatim izvadi pištolje i pruži mu ih. Šerif pogleda dva prekrasna kolta sa niklovanim cevima i zatače ih za pojas. Okrenu se kao

da će poći, a onda iznenada udari Taraga šakom u stomak. Kauboj muklo jeknu i sagnu se.

— U Pikton Sitiju ne podnosimo strance koji prave nered.

Izvadio je revolver i uperio ga u Taraga.

— Polazi ispred mene. Vodim te u zatvor. Uhapšen si zbog napada i ometanja javnog reda i mira.

Tarago polako krenu. Još uvijek ga je bolelo stomak i koračao je pognuto držeći se obema rukama.

Izašli su praćeni pogledima svih prisutnih. Debeli Bil Sortgres, koji je stajao iza i držao se za okrvavljena usta, čak je našao snage da se uprkos bolu, nasmeje.

— Ha, ha, sad će šerif srediti tog nadmenog stranca.

*

Tarago je koračao podignutih ruku. Odmah iza njega bio je šerif sa uperenim pištoljem. Hodali su polako držeći se senki visokih drvenih kuća.

Kauboju je bilo jasno da su šerif i revolveraš zajedno u igri. Onaj ko je unajmio revolveraša verovatno je u dosluhu sa šerifom. Možda su istom društvu i debeli Bil Sortgres i ostali prijavili momci iz saluna.

Upleo se u gadnu i opasnu stvar. Ako dospe u zatvor, verovatno će se loše provesti.

Polako je koračao gledajući preda se u prašnjavu cestu.

Čekao je dok nisu zašli iza ugla, a onda se okrenu još uvek držeći ruke iznad glave.

— Šerife, vi znate da nisam ništa kriv. Zašto štitite one razbojnnike?

Šerif se glasno nasmeja i ispod nakostrešenih sedih brkova ukaza se nekoliko žutih zuba.

— Ništa ti ne brini, stranče. Sad ćemo ti u zatovru pokazati kako mi ovde štitimo zakon.

Tarago iznenada pogleda iza šerifovih leđa i otvori usta.

— Ne! — povika.

Sedokosi čovjek sa pištoljem u ruci se naglo okrenu. Tarago priskoči i uhvati ga za zglavak. Snažno je pritisnuo i pištolj ispade u prašinu.

Nije bio siguran hoće li šerif nestati na ovaj stari trik. Iznenadeno ga je gledao širom otvorenih očiju. Tarago podiže pištolj i udari uplašenog čoveka drškom po glavi. Telo mu se bezglasno sruši.

Kauboje izvadi iz šerifovog pojasa svoje pištolje. Držeći ih u rukama, potrča prema obližnjoj kući.

Nije bio siguran da nitko nije video kartu scenu što se odigrava na ulici. Plašio se da neko od stanara sa obližnjih prozora ne podigne zabunu ili da ne počne pucati nanjega.

Stajao je u senci oslonjen leđima o daščani zid kuće i osvrtao se levo i desno. U obe ruke držao je revolvere uperene uvis. Iza njega je u prašini ostalo nepomično šerifovo telo.

Konja je ostavio vezanog ispred banke i sad nije smeo otići po njega jer bi ga sigurno opazili iz saluna. Napeto je razmišljao. Iznenada se pomače i pođe pognut u pravcu glavne ulice. Držeći se zidova, uskoro je stigao do vrata sa natpisom. Tiho je pokucao.

*

Norma Stivenson je sedela u dnevnoj sobi držeći u krilu vez. Ritmički je podizala i spuštala ruku provlačeći iglu.

Sa vrata u hodniku začu se tiho kucanje. Sigurno neko tražio njenog oca. Odložila je tkaninu na sto i uputila se prema vratima.

Mora će mu reći da dođe sutra. Otac je spavao u sobi na spratu. Vratio se tek jutros i bio je vrlo umoran.

Otvorila je vrta i zastala iznenađeno. Ruku je prinela širom otvorenim ustima. Jedva je zatomila uzvik.

Pred njom je okrenut postrance stajao visoki kauboje. U obema rukama je držao revolvere i osvrtao se gledajući na ulicu. Brzo je ušao i zatvorio vrata.

Tek kad su vrata bila zatvorena, Tarago je pogledao Normu.

— U gadnoj sam neprilici. Šerif me je hteo strpati u zatvor — reče vraćajući pištolje u futrole.

Gledao je u njene širom otvorene crne oči.

Zatim ispriča devojci sve o događaju u salunu i šerifovom neobičnom postupku.

— Oh, Džoe — uzdahnu crnokosa djevojka. — Vi ne znate kakva je situacija u ovom pokvaćenom gradu.

Gledao je njene crne oči. Toliko su ga zanele da je gotovo zaboravio što ga je donelo ovamo u njenu kuću.

Odjednom se sa stepenica u dnu velike prostorije začuše zvuci. Malo zatim, odjeknuo je doktorov glas.

— Norma, ko je to s tobom? Je li sve uredu?

Devojka požuri da mu odgovori.

— Sve je u redu, tata! Ovde je gospodin Rajdbriđž!

Uskoro se vrata otvoriš i ukaza se seda doktorova glava.

— Pričekajte, odma ću sići dole — reče kad je video Taraga.

Malo zatim, vrata se opet otvoriše i doktor siđe niz stepenice. Prišao je i rukovao se sa Taragom.

— Drago nam je što vas vidimo — reče. — Je li ranjenik dobro?

Doktor sede na slobodnu stolicu.

— Ranjenik je dobro, samo, imao sam u salonu malu nepriliku — zastao je visoki kauboj, ne znajući kako da ispriča doktoru šta mu se dogodilo.

Norma se nakašlja.

— Šerif Mejdžer je hteo uhapsiti Džona, pa se on sklonio kod nas. Devojka je začutala gledajući oba muškarca. Stavila je ruku na usta i očito joj je bilo krivo što se ovako izlanula. Osim toga, nije smela kauboj nazvati imenom.

Tarago podiže glavu i pogleda doktora.

Ponovio je celu priču koju je maločas ispričao Norma. Ni sada nije spomenuo da je bio u banci i da u džepu ima preko hiljadu dolara.

Doktor je sa interesovanjem saslušao njegovu priču. Zatim polako ustade i pođe do prozora. Neko vreme je zamišljeno gledajući kroz prozirne zavesice, a onda se vratio i sede na isto mesto.

— U ovom gradu se događaju čudne stvari — reče gledajući Taragu u oči. — Sve ću vam ispričati, a vi onda pogledajte šta se li i možete li nam pomoći.

Naslonio se leđima na stolicu i jedno vreme ćutao, a onda počeo pri-
čati.

— Do pre godinu dana, Pikton Siti bio je miran grad i svi koji su tu živeli bili su zadovoljni. Radili su svoj posao i sve je bilo u redu. Povremeno su u grad dolazili kauboji sa obližnjih rančeva koji su se napili u salonu i pravili malo buke, ali bi ih šerif Haris brzo ohladio. Vlasnici rančeva su se snabdevali u gradu svim što im je potrebno i plaćali poreze upravi i gradonačelniku. Život je te-
kao mirno.

Zastao je i pročistio grlo.

— Jednog su dana u grad ujahala tri čovjeka. Kasnije smo saznali nji-

hova imena: Metju Fortkoks, Patrik Mejdžer i Glen Vajtsnou. Fortkoks je imao male okrugle naočari i ličio je više na knjigovođu nego na razbojnika. Sa Mejdžerom se priroda poigrala dajući mu lice poštenog čovjeka. Glen Vajtsnou je nosio potpuno crno odelo, na rukama je imao rukavice i izgledao je najopasnije. Međutim, prvi dojam obično vara.

Doktor za trenutak začuta gledajući reakciju na Taragovom licu, a onda nastavi.

— Odmah su počeli terorizati čitav grad. Naredili su da u salonu uvek budu slobodni stolovi za njih. Pljačakali su trgovine u gradu i zlostavljali mirne ljude. Dvojicu ljudi, koji su im se suprotstavili, hladnokrvno su ubili. Šerifu Harisu su naredili da ne izlazi iz kancelarije posle pet sati popodne. On je bio već dosta star i nije se mogao suprotstaviti trojici surovih i besnih bandita. U gradu je zavladao strah. Niko se nije usuđivao izaći na ulicu bez preke potrebe. Razbojnici su radili šta su hteli.

— Zar se građani nisu mogli organizovati i oterati ih — upita Tarago. — Pa bilo ih je samo trojica.

— Možda su građani u početku i mogli nešto učiniti. Ali, kako je vreme odmicalo, u gradu je samo rastao strah. Kasnije se nisu usuđivali ni da razgovaraju međusobno. Osim toga, razbojnici su bili strahovito okrutni što je doprinosilo panici. U tome je prednjačio mali Fortkoks koji se ponekad ponašao kao prava životinja. Voleo je da muči ljude i u tome je uživao. Jednom je dovukao jednu devojku u hotelsku sobu i silovao je. Pri tome se smejao kao ludak tako da svi gosti u sobama i dole u salonu mogli čuti. Za to su vreme druga dvojica stajali za

šankom, pili viski i glasno komentarisali. Bila je to Linda, kćerka mesnog kovača. Sirota devojka kasnije je sama sebi oduzela život. Našli su j obešenu u staji.

Tarago skrenu pogled sa doktora. Norma je sedela pognute glave. Videlo se daju je očeva priča potresla.

Doktor opazi kako kauboj gleda u pognuti Normin lik.

— Linda je bila Normina najbolja prijateljica — reče tiho.

Neko vreme su svi sedeli u tišini zadubljeni u svoje misli, a onda se doktor nakašlja.

— Nekoliko meseci po njihovom dolasku, u gradu su održani novi izbori za gradsku upravu i gradonačelnika. Nije potrebno napominjati da su izbori bili potpuno lažirani. Niko nije pretpostavljao da razbojnici imaju političkih ambicija. Možda ste već pogodili ko je postao novi gradonačelnik.

Doktor je upitno pogledao Taraga, a onda sâm odgovorio.

— Na čelo grada je došao najgori razbojnik kojeg je Pikton Siti ikada video: Metju Fortkoks. Kasnije je došlo do malih promena u ponašanju razbojnika. Više nije bilo potrebno da budu toliko bezočni sada je zakon bio u njihovim rukama. Novi gradonačelnik je postavio jednog od bandita iz svoje razbojničke družine za šerifa. Na mesto dotadašnjeg starog i dobroćudnog šerifa Harisa, sada je došao Patrik Mejđer.

Tarago je sa interesovanjem gledao doktora. Sad su mu mnoge stvari bile jasnije.

Premestivši je u drugi položaj na stolici, doktor nastavi.

— Nakon nekog vremena, novi je gradonačelnik nekoliko puta povisio poreze i namete, kako radnjama

u gradu, tako i rančerima u okolini. Počelo je bezobzirno pljačkanje, ovog puta na zakonskim osnovama. Ubrzo su se razbojnicima priključile lokalne propalice kao što su Bil Sortgres, Vilijam Kokpit i drugi. Treba reći da se gradonačelnik i šerif nisu ni u jednom svom delu držali zakona i prava. Međutim, sve su svoje postupke pravdali zakonom koji su tumačili onako kako njima odgovara. Ako bi se i našao neko tko bi se pobunio, uskoro bi ga revolveraš Glen Vajtsnou hladnokrvno ubio. Kasnije je šerif takva ubistva proglašavao regularnim dvobojima.

Tarago se priseti svog suočenja sa opasnim revolverašem u crnom odelu

— Uskoro su se u gradu počele događati neobične stvari. Neki ljudi, koji su dotad bili ispravni poštení građani, iznenada su se promenili. Počeli su se dodvoravati novom gradonačelniku, iako su znali kakav je zločinac bio i kako je došao na vlast. Prenosili su šerifu sve što se događalo u gradu i on je bio upoznat sa svim pokušajima organizovanja protiv vlasti. Takvi su pokušaji bili brzo onemogućavani. Šerif i njegovi ljudi bi sve koji su umešani u zaveru na smrt pretukli ili jednostavno ubili. U gradu su se svi zavukli u svoje kuće i gotovo i ne izlaze. Takvo stanje traje sve do danas.

Tarago podiže pogled.

— Zašto se niste oratili oblasnom ili saveznom šerifu? Oni i postoje da bi sprečavali takve pojave.

— Bila su čak dva takva pokušaja. Jedan od kauboja sa obližnjeg ranča je pokušao da odjaše u Preskot, ali razbojnici su to nekako doznali i dostigli ga. Mora da je i na ranču bilo izdajnika koji su ih obavestili. Drugi je pokušaj propao kada je še-

rif razbio organizaciju u gradu koja je nameravala obavestiti oblasnog šerifa. Sada to niko više ne želi ni pokušati. Svi se plaše Indijanaca.

Visoki kauboј bio je zamišljen. Napokon progovori.

— Jasno mi je kako su razbojnici zavladaali gradom. Međutim, nikako mi ne ide u glavu zašto su rančeri iz okoline dozvolili da ih teroriše nekolicina razbojnika. Ako sam dobro razumeo, i oni moraju plaćati daleko veće poreze. Tamo radi mnogo kauboја i mislim da bi ih sa lakom savladaali, doktore.

— Dobro ste to primetili — klimao je doktor glavom. — Međutim, Pikton Siti je imao neobičan geografski položaj. U blizini grada se nalazi samo nekoliko manjih rančeva stešnjjenih između reke sa severa, velikih šuma na istoku i planina na zapadu. Veliki rančevi se nalaze preko reke.

— Zar i oni dozvoljavaju razbojnicima da ih terorišu?

— Preko reke se nalazi nekoliko prostranih i bogatih rančeva. Najveće su farme Farfrijevih, Kortonovih, Arčerovih i Kroslendovih. Ima još dva ili tri manja ranča. Vrlo su dobro povezani i sarađuju jedan s drugim. Imate pravo, Rajdbridže, oni ne dozvoljavaju da njima upravlja i da ih pljačka šaćica razbojnika. Pre nešto više od dva meseca, rančeri su održali jedan sastanak. Ja sam bio takođe prisutan. Svi rančeri su se okupili na ranču Džeјmsa Kortona i doneli odluku da se odupru razbojnicima. Održano je još nekoliko sastanaka da bi se dogovorili o pojedinostima. Ja sam bio veza sa gradom i prenosio im šta se ovdje događa.

Tarago se nakašlja.

— Zar se ne plašite da će vas razbojnici otkriti?

Doktor se nasmeја.

— Siguran sam da mnogi u gradu znaju da odlazim preko reke. Međutim, lećio sam mnoge ljude u ovom gradu i valjda me iz zahvalnosti ne žele odati. A možda se i plaše da ih kasnije ne bi imao ko lećiti. Možda i razbojnici znaju za moje aktivnosti, ali me iz istih razloga ostavljaju na miru.

Doktor je nastavio nakon kraće pauze.

— Organizacija je bila sve bolja i rančeri su se spremali za konačni okršaj. Nameravali su iznenadnim upadom u grad savladaati razbojnike. Ali na žalost...

Nastavio je podigavši glavu.

— Tada su počele nevolje sa Indijancima. U početku su nasrtali samo na osamljene jahače na pašnjacima i kola koja su išla u grad, ali kasnije su počeli napadati i rančeve. Do sada su spalili dva ranča. Farfrijevi su odlučili sve napustiti i odselili su se. Kortonovi su počeli sa mukotrpnom obnovom. Međutim, među rančerima je zavladaalo malodušje. Uplašili su se Indijanaca i boje se rata. Ja sam ih celu prošlu noć ubeđivao da nije u pitanju celo pleme Čejena nego samo grupa odbeglih ratnika, kako ste me obavestili. Sumnjao sam u to i ranije, ali ste me vi konačno uverili. Ne znam koliko sam ih uspeo ubediti.

— Ako su tako dobro organizovani, možda bi sad bilo manje opasno da pošalju nekog po oblasnog šerifa — primeti Tarago. U dobroj organizaciji nema špiјuna koji bi obavestili razbojnike.

— O tome smo raspravljali na prošlom sastanku. Međutim, nitko ne želi otići do Preskota jer se svi plaše Indijanaca. Jedini put vodi preko njihove teritorije.

Tarago je ćutao razmišljajući. Sad je sve bilo jasno. Svi su se delovi uklopili. Bilo mu je jasno da su razbojnici preko Bila Sortgresa snabdevali Indijance oružjem i viskijem. Sad je znao i zašto su im prodavali samo manje kolićine starih pušaka. Njima nije bio potreban rat između Indijanaca i belaca. Isto tako nisu hteli ni zarađivati uzimajući od Indijanaca manje kolićine zlata u zamenu za puške. Njima su bile potrebni manji napadi na ranćeve na granićnom području sa indijanskom teritorijom da bi okrenuli ranćere ka novim problemima i skrenuli im pažnju sa situacije u gradu. Ako bi neki ranćer bio ubijen ili ako se odseli, to bi za njih bio samo jedan neprijatelj manje. Dok su ranćeri zabavljeni Indijancima, oni mogu suvereno vladati gradom. Tako su daleko bolje zarađivali nego prodajom oružja. S druge strane, kad bi im prodavali više oružja, to bi ugrožavalo i njih same, jer bi u slučaju većeg rata Indijanci verovatno prešli reku.

Prenu se iz razmišljanja i podiže glavu. Doktor i devojka ga pogledaše. Odlučio je da i njima objasni ćitavu situaciju. Poćeo je sa susretom sa Bilom Sortgresom u pustinji kad je spasao Sivog Vuka i kad je saznao da debeli razbojnik prodaje Indijancima puške. Rekao im je i za tri zlatna grumena i pokazao svežanj novćanica koji mu je bio u džepu.

Nakon što je Tarago završio priću, doktor ga je još uvek sa zanimanjem gledao.

Neko vreme su mu oći bile širom otvorene, a tada se zagleda u pod sagnuvši glavu.

— Znaći da i iza indijanskih napada stoje razbojnici iz grada — progunda sam za sebe nešto kasnije.

— I to ne celo pleme Ćejena, nego samo manji broj ratobornih mlađića koje oni snabdevaju starim puškama i viskijem — dodade Tarago.

Doktor je bio zamišljen. Tarago pogleda na drugu stranu. Vitka, crnokosa devojka je ustala i uputila se prema vratima u drugu prostoriju.

Doktor podiže pogled.

— Davali su Indijancima upravo toliko oružja koliko je bilo potrebno da povremeno napadaju ranćere preko reke. Tako su razbili njihovu organizaciju i zaokupili im pažnju novim problemom.

Opet je sagnuo glavu i nastavio razmišljati.

U jednom trenutku se otvoriše vrata sa strane i Tarago okrenu glavu. U sobu je ulazila Norma noseći u rukama poslužavnik na kojem je bilo nekoliko šolja i posuda iz koje se pušilo. Prostoriju ispuni prijatan miris vrele kafe. Kad je opazila da je Tarago posmatra, devojka se jedva primetno nasmeši i obori pogled.

Spustila je poslužavnik na sto i razdelila šoljice. Zatim je u svaku nalila kafe i polako sela na svoje mesto. Tarago ju je sve vreme netremice posmatrao.

Oćito odsutan duhom, doktor je podigao šoljicu i prineo je ustima. Topli napitak kao da ga je odjednom probudio.

— Treba oćići do ranćera i objasniti im ćitavu situaciju — gledao je ćas Taraga, a ćas Normu. — Moćda bismo se mogli opet svi okupiti i razmotriti ćitavu stvar. Reći ćemo im kako stoje stvari sa Indijancima i ko im dotura oružje. O svemu ćemo raspraviti i odlućiti šta da preduzmemo.

Srknuo je malo iz šoljice, a onda nastavio.

— Kad bismo uspjeli da presečemo opskrbu oružjem, mislim da bismo obavili velik deo posla. Više ne bismo imali problema sa Indijancima i mogli bismo posvetiti punu pažnju razbojnicima u gradu. Tada bismo se s njima mnogo lakše obračunali.

Tarago je gledao ispred sebe u šoljicu na stolu. Podigao je pogled.

— Ne znam jeste li u pravu, doktore. Mi ne znamo koliko su Indijanci do sada dobili oružja. Možda ga imaju dovoljno da nastave svoj rat i bez dalje opskrbe. Osim toga, možda se okrenu nekim drugim dobavljačima. Ne znam koliko će ih prekid dopreme oružja zaustaviti.

— Možda je i tako. Ali razmislite o ovome. Sami ste rekli da su im razbojnici davali samo stare puške i to u manjim količinama da ne bi izazvali sukob širih razmera. Davali su im samo onoliko oružja koliko su smatrali da je potrebno da bi Indijanci izvodili manje napade. Dozirali su količine i kvalitet oružja da bi Indijanci radili za njih.

Tarago je klimao glavom. Doktor nastavi.

— Osim toga, davali su im viski. Verujem da su možda i količinom viskija koju su im dopremali donekle kontrolisali njihovu agresivnost. Koliko mi je poznato, Indijanci nisu naviknuti na alkohol i odmah popiju sve što dobiju.

— A šta mislite o opasnosti da im neko drugi počne prodavati oružje?
— upita Tarago.

— Da, ta mogućnost postoji. Međutim, mislim da zbog toga ne treba mnogo strahovati. Indijanci sigurno ni dosad nisu bili zadovoljni ako su im banditi prodavali malo oružja kako ste vi otkrili. Da su mogli, verujem da bi i već potražili druge op-

skrbljivače. Možda su i razbojnici proverili da u blizini ne postoje drugi prodavači oružja. A možda su ih oni i onesposobili ako su se pojavili. Ne treba zaboraviti da su razbojnicima u interesu samo manji sukobi. Verujem da bi se toj grupi odbeglih Indijanaca pridružilo mnogo više Čejena iz glavnog plemena kad bi ovi imali više kvalitetnog oružja. Boljim oružjem bi postizali veće uspehe i to bi privuklo još ratnika. To razbojnicima nikako nije bilo u interesu. Mislim da zato razbojnici moraju dobro kontrolisati koliko Indijanci imaju oružja.

Tarago je klimao glavom. Morao se složiti s doktorovom besprekornom logikom. Svi su detalji bili objašnjeni.

Doktor je ustao i napravio nekoliko koraka.

— Sutra uveče ja ću otići preko reke da se dogovorim s rančerima. Možda ćemo odmah održati sastanak. Proći ću pored brvnare gde ćete biti vi i Sivi Vuk. Ako želite, možete poći sa mnom. Ne znam bi li bilo mudro da i Indijanac pođe s nama.

— U redu, doktore. Rado bih se upoznao s tim ljudima.

*

Ispred prozora u bogato uređenoj sobi stajao je niski, mršavi čovek i gledao na ulicu. Bio je potpuno ćelav i nosio je male okrugle naočari. U ustima mu je bila debela cigara koju je povremeno vadio i otpuhivao dimove.

Metju Fortkoks bio je zadovoljan. Sve se odvijalo onako kako je on zamislio. Za nekoliko meseci koliko je on gradonačelnik ovog zabačenog grada, uspeo je zgrnuti više novca nego u čitavom svom zločinačkom

životu. Godinama je pljačkao, oti-
mao, palio i ubijao, ali tek je sad
shvatio da se politikom može naj-
lakše obogatiti. Postalo mu je jasno
zašto se političari toliko bore za
vlast i čime se služe da bi je zadrža-
li. Shvatio je da se čitava aktivnost
političara koji su na vlasti svodi na
grčevitu borbu da se na vlasti osta-
ne što duže, dok se političari koji ni-
su uspeli, svim silama bore da sruše
postojeću vlast i dođu na njezino
mesto. U velikim gradovima, odakle
je Fortkoks kao mladić morao pobe-
ći pred zakonom, političari su se
služili raznim prljavim aktivnosti-
ma da bi uspeli u svojim namera-
ma: lažnim obećanjima, podmeta-
njima, pljuvanjem po protivnicima,
širenjem laži i mnogim drugim.

Sve je to Metju Fortkoks u krat-
kom vremenu shvatio. Ovo je mesto
bilo zabačeno i on se u svojoj kam-
panji nije služio uobičajenim politič-
kim metodama. Ovde se terorom i
silom lako moglo postići ono za šta
je u drugim gradovima bilo potreb-
no mnogo političke mudrosti i du-
gotrajne borbe sa ostalim političari-
ma. Pošto su mesec ili dva on i dru-
ga dva razbojnika pljačkali i terori-
sali građane Pikton Sitija, odjed-
nom se počeo zanimati i za predsto-
jeće izbore. Na nekoliko mesta u
gradu bili su postavljeni punkтови
odakle su se političari obraćali gra-
đanima boreći se za što više glasova.

Mali se razbojnik raspitao kako
će se sprovesti izbori i ko će pre-
brojavati glasove. Da bi sve izgleda-
lo što prirodnije, čak je i on održao
nekoliko političkih govora. Kasnije
mu nije bilo teško da zajedno sa
Mejdžerom Patrikom i Glenom Vaj-
tsnouom pretnjama ubistvom i uce-
nama prinudi članove izborne ko-
misije da prebroje glasove onako

kako su to oni hteli. Mali je zlikovac
postao prvi čovek Pikton Sitija. Za
šerifa je postavio drugog razbojni-
ka iz svoje bande, a za članove
gradske uprave lokalne propalice
za koje je znao da će ga slušati.
Glen Vajtsnou, hladnokrvni revol-
veraš sa kojim je i stigao u grad i
koji mu je pomogao da osvoji lokal-
nu vlast, nije hteo prihvatiti nikak-
vu funkciju. On se zadovoljio da mu
gradonačelnik isplaćuje visoke me-
sečne svote i pomagao mu je ako bi
mu zatrebale njegove prljave uslu-
ge.

Sve se odvija povoljno i reba da
ovako ostane što duže, mislio je ma-
li razbojnik gledajući kroz prozor.

Rančeri preko reke će sad biti ne-
ko vreme zabavljeni Indijancima i
on će moći ostati na ovom položaju
sve dok traju njihovi povremeni na-
padi.

Mali razbojnik sa naočarima se
okrenuo i pošao prema ormaru u
kojem je držao viski, kad se otvoriše
vrata i uđe Mejdžer Patrik. Brzo je
prešao preko sobe i seo u stolicu.
Stavio je ruku na glavu i trljao se po
kosi stisnuvši oči.

— Uh, dobro me je opalio!

— Ko te opalio, Mejdžere, šta to
trabunjaš?

Patrik Mejdžer spusti glavu i uh-
vati se obema rukama za potiljak.
Dve ili tri sekunde bio je potpuno
miran, a onda se polako ispravi.

— U gradu se jutros pojavio opa-
san stranac — reče. — Pretukao je
Bila Sortgresu u salunu.

Gradonačelnik Fortkoks ga je gle-
dao.

— To nije sve — nastavi šerif. —
Kad sam ušao u salun, stajao je
pred Glenom Vajtsnouom. Obojica
su bila spremna izvući revolvere.
Znamo koliko je Vajtsnou brz, ali
stranac je bio proketo siguran u se-

be. Pre nego što je počela pucnjava, uhapsio sam ga i poveo u zatvor. Međutim, na ulici me iznenadio i uspeo pobeći. Glava me još uvek boli.

Fortkoks ustade i prošeta prostorijom. Zatim se okrenu prema šerifu Mejdžeru.

— Kako si mogao dozvoliti da te iznenadi? Sad je sigurno već pobe-
gao izvan grada. Možda je doznao
šta se ovde dešava i otišao da oba-
vesti oblasnog šerifa.

— Ako je doznao šta se ovde de-
šava, onda je doznao i to da put pre-
ma Preskotu kontrolišu Indijanci i
da sređuju svakoga ko tuda prolazi.
Mislim da nam s te strane ne pre-
teta opasnost. Međutim, ima nešto dru-
go. Bil Sortgres kaže da ga je taj isti
kauboj pre dva ili tri dana sprečio
da Indijancima proda nekoliko pu-
šaka. Iz toga bi se moglo zaključiti
da je kauboj saznao ko naoružava
Indijance. Mislim da bi ga trebalo
što pre pronaći i ubiti jer postoji
opasnost da to saznaju od njega i
rančeri preko reke.

Gradonačelnik je nekoliko minu-
ta ćutao.

— U pravu si. Ali neće biti potreb-
no da ga tražimo. Siguran sam da
neće pokušati napustiti grad po da-
nu. Poslaćemo nekoliko momaka
da naprave zasedu kod prelaza pre-
ko reke. Ako taj momak odluči da
poseti rančere, to je mesto gde će si-
gurno morati proći i oni će ga lako
srediti. Zaseda mora imati danonoć-
no dobro otvorene oči i ne smeju
propustiti nikoga ko želi preko.
Momci koji ostanu u gradu isto će
tako dobro pripaziti. Ako se bude
skrivao kod nekoga od građana,
mislim da to neće moći ostati nepri-
mećeno i pre ili kasnije neko će
nam to javiti. U Pikton Sitiju ima lju-

di koji jedva čekaju da nam učine
uslugu. Ako, pak, momak odluči od-
jahati na jug, jer to je jedini drugi
pravac koji vodi iz grada, onda više
ne treba da brinemo.

Brkati šerif Mejdžer se namršti.

— Zar bismo ga pustili da odjaše
na jug? — upita on setivši se kako
ga je visoki kauboj udario po glavi

— Ako je tako opasan kao što ka-
žeš, to bi bilo najbolje. A sad požuri
da obavestiš momke o svemu ovo-
me i da im kažeš šta treba da učine.

Šerif krenu prema vratima, a on-
da zastade razmišljajući. Zatim se
okrenu i pogleda gradonačelnika.

— Nešto mi nije jasno u tvom pla-
nu. Ako se momak skriva kod neko-
ga u gradu, onda i taj koji ga skriva
sad već sigurno zna sve o Indijanci-
ma i oružju. Čak i ako momak ode
na jug, taj će građanin kasnije vero-
vatno naći načina da o svemu oba-
vesti rančere. To što ćemo nekoliko
dana čuvati prelaz preko reke i
sprečavati da bilo ko pređe, neće bi-
ti dovoljno.

Fortkoks iznenada udari šakom
po stolu.

— Do vraga, Mejdžere! Zar ti nije
jasno da sam sve dobro isplanirao.
Vrlo dobro znaš da bi ti i sad bio
trećerazredni lopov da nisi sa
mnom. Poslušaj me i učini kako
sam ti rekao. Ja ću, kao i uvek, vodi-
ti računa o svemu.

Ispratio je pogledom šerifa dok je
ovaj izlazio iz sobe. Zatim iz kutije
na stolu izvadi cigaru, odreza joj
vrh i pripali kresnuvši šibicom o po-
vršinu stola.

Fortkoks je bilo jasno da neće
moći dugo ostati na položaju grado-
načelnika. Znao je da čarke sa Indi-
jancima neće moći zauvek zadržati
rančere i držati grad u izolaciji.
Pre ili kasnije vesti o stanju u Pikton

Sitiju bi došle i do oblasnog ili savezskog šerifa. Već za desetak dana bi se u gradu najverovatnije pojavila i vojska.

Ova događanja sa opasnim strancem, o kojem je Mejdžer govorio, samo su ubrzala tok stvari. Izgleda da se bližio kraj njegovoj političkoj karijeri.

Odmah mu je postalo jasno šta treba da uradi.

Malom razbojniku bilo je važno da ostane gradonačelnik još osam ili devet dana. Tada će u gradsku blagajnu pristići još dosta novca od poreza i nameta. Među Fortkoks je nameravao pokupiti taj novac i onda se izgubiti. Zato je naredio šerifu da čuva prelaz preko reke još nekoliko dana. Šta će se posle dogoditi, Fortkoksu nije bilo važno.

*

Tarago pogleda devojkicu koja je sve vreme dok su on i doktor razgovarali mirno sedela.

— Uskoro će pasti mrak i ja ću poći do brvnare. Možda je Sivi Vuk zabrinut što sam s toliko zadržao. Rekao sam mu da ću samo otići po namirnice. U jedno sam siguran: mora da je jako gladan. Da ste ga samo mogli videti kako je sinoć pojeo meso koje mu je Norma poslala.

Nasmešio se setivši se kako je Indijanac tražio rukom meso u loncu.

— Kad padne mrak, otići ću u trgovinu po namirnice. Verujem da me u mraku neće niko prepoznati. Vi ćete mi samo objasniti gde je prodavnica.

Norma ga je gledala razmišljajući.

— Mislim da bi najbolje bilo da ja odem odmah do trgovine umesto vas i donesem vam sve što vam je potrebno. Stari Klif zatvara svoj dućan sa prvim mrakom.

Tarago je klimnuo i ustao. To je hteo i ranije da zamoli devojkicu, ali mu je bilo neugodno.

Izvadio je svežanj novčanica iz džepa, odbrojao nekoliko i pružio joj ih. Devojkica uze novac i stavi ga u džep od haljine. Tarago počeo nabirati šta treba da mu kupi. Kad je završio, ona se ogrnu šalom i pođe prema vratima. Pre nego što je izašla, zastala je i okrenula se.

— Tata, molim te pripazi na jelo koje se kuva na štednjaku! Ako proviri, pomakni lonac prema rubu!

Uskoro su Tarago i doktor ostali sami u velikoj prostoriji. Sedokosi čovjek primače stolicu i pogleda ka uboja u oči. Počeli su raspravljati kako bi se mogli obračunati sa razbojnicima.

*

Dovidenja, gospodine Klife — reče crnokosa devojkica pre nego što je otvorila vrata male trgovine.

Kad je izlazila, zadovoljno se osmehivala. uspeła je kupiti sve što je Tarago tražio. Dok je koračala po prašnjavoj ulici, sa lica joj nije silazio osmeh. Sviđao joj se visoki kauboj. Pred očima joj je bilo njegovo tamno, ozbiljno lice. Primetila je nekoliko puta da je on posmatra, ali iz tog njegovog pogleda nije mogla ništa pročitati. Oči su mu bile bezizražajne i prazne, kao da ne dozvoljava emocijama da zagospodare njime.

Nadala se da će mu ona možda osloboditi duh i otvoriti ga. Htela je videti kakva je njegova unutrašnjost i šta oseća prema njoj.

Ponovo se osmehnula i već počela smišljati kako da ga potakne da pokaže više osećanja.

*

Na grad se već spuštao sumrak i iza prozora kuća su se počela paliti

mutna svetla. Posle žege i sparine koja je trajala celi dan, Normi je pri-
jao ugodni povetarac što je duvao
sa severa.

Koračala je noseći kesu sa namir-
nicama u rukama. Već je ugledala
osvetljeni prozor svoje kuće, kad joj
iza leđa odjeknu hrapavi glas.

— Gospodice Stivenson!

Trgnula se i zastala. Glas joj se
učinio poznat. Polako se okrenula i
u senci ispod trema ugledala silue-
tu visokog čoveka. Polako joj se pri-
bližavao izlazeći iz senke. U trenut-
ku kad mu je i lice obasjala slaba
svetlost, devojci se raširiše oči. Ot-
vorila je usta i jedva zatomila krik.

Naglo se okrenula i napravila ne-
koliko koraka, ali čovek je išao za
njom. U trenutku kad je htela skre-
nuti iza ugla, preskočio je preko
drvene ogradice trotoara i stao is-
pred nje.

Podigla je glavu i ugledala grubo,
neobrijano lice. Čovek je imao ridu
kosu i sitne, previše razmaknute
oči.

— Zašto me izbegavate, gospodi-
ce Stivenson?

Napravila je korak u stranu da ga
zaobide, ali on opet stade ispred nje.
Gledao ju je glupo otvorenih usta.

Džim Džonson ju je već jedanput
pokušao napastvovati. Taj put je
imala sreće jer se u blizini našlo ne-
koliko kaubojja sa Tejlorovog ranča
koji su ga oterali. Da su ga uhvatili,
dobio bi dobre batine. Od tada je
često vidala njegovo glupo lice kad
bi izlazila iz kuće. Plašila se da izla-
zi sama ili po mraku da se ne bi
opet susrela s njim. Hvatala ju je je-
za i od same pomisli da razbojnik
stavi svoje ruke na nju.

Razbojnik se počeo glupo cerekati
polako joj prilazeći. U jednom tre-
nutku devojka odbaci kesu sa na-
mirnicama i pokuša protrčati pored

njega. Džim Džonson ispruži ruku i
uhvati je oko struka. Snažno je po-
vuče prema sebi i uhvati obema ru-
kama za ramena. Spustila je glavu
tiho jecajući.

— Ostavite me, molim vas! Pustite
me da idem!

Rošavi razbojnik je gledao u nje-
no uplakano lice i dalje se cerekaju-
ći. Odjednom uhvati rukom nara-
menicu njene haljine i snažno povu-
če. Tkanina se raspapa a devojka
pade na pod. Podigavši ruke, pokri-
la je lice i dalje jecajući. Razbojnik
je odozgo gledao njena gola rame-
na kako se tresu.

Stajao je i neko vrijeme gledao
devojkicu kako kleči u prašini i plače.
Odjednom se saže i rukom je uhvati
za bradu. Gledala su ga dva uplaka-
na, zakrvavljena oka. Naglo se baci
na djevojku i pritisnu je svojim te-
lom. Tek tada, devojka je smogla
snage da krikne.

*

Doktor Stivenson je zabrinut sta-
jao pored prozora i gledao na ulicu.
Nije smeo Normu pustiti samu.
Znao je da onaj gad Džim Džonson
već dugo vreba na nju i čeka priliku
da je napadne. Već je padao mrak i
bilo je opasno kretati se po ulici.

U tom trenutku do ušiju doktora
dopre krik. Oči mu se raširiše, a us-
ta otvore.

— Norma!

Krenuo je prema vratima posrću-
ći. Kad ih je već hteo otvoriti, neko
ga snažno odgurnu u stranu i otvori
vrata umesto njega.

*

Tarago izlete iz kuće kao munja.
Još dok je izlazio, okrenuo je glavu
u pravcu iz kojeg se čuo krik. Neko-

liko desetaka metara dalje, na zemlji su se rvale dve prilike.

Bilo mu je potrebno samo nekoliko sekundi da dotrči od njih. Uhvatio je razbojnika za kragnu i podigao ga od zemlje, a zatim snažno zamahnuo drugom rukom i pogodio ga posred lica. Jasno se čulo kako je čovjeku pukla nosna kost. Ponesen snagom udarca, Džim Džonson je odletio nekoliko metara dalje i ostao ležati na tlu. Kauboj mu priđe, uhvati ga levom rukom za potiljak i odiže od tla. Lice mu je bilo krvavo, a nos neprirodno iskrvljen. Tarago ga udari šakom u stomak i razbojnik polako kliznu u prašinu.

Tarago se vratio nekoliko koraka do Norme. Devojka je klečala u prašini pognute glave i jecala. Crna kosa joj je bila razbarušena, a haljina poderana i prljava. Visoki kauboj nije znao šta da radi i okrenu se u neprilici. Iza ugla ugleda doktora izbezumljenog izraza na licu.

— Norma, kćeri, šta ti je taj zlikovac učinio?

Prišao je i kleknuo pored kćerke zagrlivši je oko ramena. Nekoliko minuta je otac nešto šaputao uplakanoj djevojci dok su klečali u prašini, a zatim oboje polako ustadoše i krenuše prema kući.

Tarago je gledao za njima sve dok nisu ušli. Zatim se osvrnu oko sebe da vidi nije li neko opazio događaje na ulici. Sve je bilo mirno. Izgleda da su stanovnici Pikton Sitija navikli da pred ovakvim prizorima zločina namerno zatvaraju oči. Razbojnici su im uterali strah u kosti i zagospodarili čitavim gradom. Zločin je ovde postao svakodnevna pojava na koju je najbolje bilo ne reagovati.

Osvrnuo se na drugu stranu. Razbojnik je i dalje ležao onesvešćen u prašini. Zatim, se Tarago saže i počeo skupljati stvari koje su ispale iz

Normine kese i ležale razbacane po tlu.

Pre nego što je uzjahao konja i otišao, još je jednom pokucao na doktorova vrata, progovorio s njim nekoliko reči i oprostio se. Iza njegovih leđa video je Normu i učinilo mu se da je prestala plakati. Zahvalno ga je pogledala.

*

Sivi Vuk je nervozno šetao po maloj brvnari. Već je nekoliko puta pomislio da treba da uzjaše konja i izgubi se odavde. Rame ga više uopšte nije bolelo i mogao je micati rukom gotovo kao i pre. Kad mu se vrati snaga u mišiće, biće potpuno zdrav. Ostao je u brvnari samo zbog Taraga. Taj mu je bledoliki spasao život i Indijancu je izgledao pošten i pravedan. Ako mu je visoki kauboj rekao da ga sačeka i da će se vratiti, Sivi Vuk je mogao verovati. Ipak, nije mogao zauvek ostati u brvnari. Možda se kauboju nešto dogodilo i zato ne dolazi. Možda je u gradu upao u neku nevolju. Sivi Vuk je znao da mu on u tom slučaju ne bi mogao pomoći. Indijanac se nije smeo pojaviti u gradu.

Još oko podneva je počeo osećati glad. Pojeo je sve meso iz lonca, a kasnije, kad je ožedneo, popio je i svu supu u kojoj je bilo meso.

Stao je pored prozora i pogledao u pravcu odakle je očekivao Taraga. Kauboj je rekao da će u gradu nabaviti hranu.

Sunce je bilo već gotovo zašlo. Ipak je Indijanac opazio u senci drveća dva konjanika kako se približavaju putem.

Da to nije Tarago koji vodi nekog bledolikog sa sobom? Indijanac je ranije video doktorova kola i pretpostavljao je da drugi konjanik nije on.

Pričekao je da se još malo približe. Nijedan od dvojice bledolikih nije bio Tarago. Morao se brzo skloniti. Nije mogao izaći iz brvnare jer su i prozor i vrata gledali na put. Osvrtao se po sobi.

*

Vilijam Kokpit zaustavi konja i okrene se prema kauboju koji je jahao iza njega.

— Reka je odmah iza one šumice. Ovo je jedini put kojim se može stići do gaza. Mogli bismo se smestiti u onu brvnaru i osmatrati put kroz prozor. Mislim da nam niko ne bi mogao promaći.

Kauboju žute, dugačke kose čutke klimne glavom.

Zašli su iza brvnare s namerom da tamo ostave konje i obojica iznenađeno stadoše. Za malu gredu postavljenu na oko metar od tla, bio je privezan veliki vranac. Okrenuo se prema njima ljutito frkćući. Pogledali su čutke jedan drugoga. Neko je bio u brvnari. Izvukli su pištolje i počeli se polako približivati vratima šunjajući se uza zid. Uskoro su obojica stajali pored ulaza sa podignutim revolverima, svaki sa jedne strane vrata. Vilijam Kokpit dade znak žutokosom kauboju. Ovaj stade ispred vrata i sruši ih snažnim udarcem nogom. Zatim obojica stadoše ispred otvora i uperiše revolvare u unutrašnjost. Iz prostorije se nije čuo nikakav zvuk. Oprezno su zavirili. Kad su se uverili da u brvnari nema nikoga, uđoše unutra još uvek držeći revolvare.

— Izgleda da se momak uplašio i zbrisao kad je video da se približavamo — objašnjavao je Vilijam Kokpit. — Možda je još u blizini.

Izašli su i pogledali malo oko kućice, a onda se vratili unutra.

— Nema mu ni traga. Ko zna gde je već sad.

Pogledaše malo po prostoriji. Stadoše začuđeno videvši lonac i oglo-dane kosti. malo zatim, pronadoše i zavoje sa tragovima krvi. Vilijam Kokpit se smejuljio okrećući u ruci komad zavoja.

— Zašto se smeškaš? — upita žutokosi kauboju.

— Izgleda da ovde neko skriva ranjeika — i dalje se smejuljio Kokpit.

— Mora da je imao dobar razlog što ga nije doveo u grad.

Pogledao je zavoj u ruci.

— Ovaj zavoj je dost svež. Onaj ko neguje ranjenika sigurno će se još večeras pojaviti ovde da ga previje i da mu donese hranu. Lepo ćemo ga pričekati i upitati ko mu je taj i zašto ga je ostavio u kolibi. Možda je to taj isti tip o kojem nam je govorio šerif Mejdžer.

— Mora da je ovde bio i doktor Stivenson — javi se žutokosi. — Učini mi se da sam video tragove kola napolju. Možda ga je morao dovesti da pregleda ranjenika.

— Ko kod to bio, priredićemo mu dobrodošlicu — završio je Kokpit. Prošetao je po prostoriji dok je žutokosi sedeo pored prozora i osmatrao put.

Nakon nekog vremena, žutokosi se opet javi.

— Onoga doktora bi trebalo naučiti pameti. Otvoreno pokazuje da nas prezire. Danas mise Džim žalio da ga je neko dobro premlatio kad je hteo malo porazgovarati s njegovom kćerkom. Da si samo video šta mu je uradio od nosa.

— Džim je dobio batina?

— Neko ga je gadno tresnuo. Čini se da je to taj isti tip o kojem nam je govorio šerif i kojega nikako ne smemo pustiti preko reke. Džim je potpuno izvan sebe. Govorio je da

će ga pronaći i zaklati kao psa. Kasnije, kad se malo smirio, meni je rekao da će se noćas ušunjati u doktorovu kuću i onu malu crnokosu drolju, doktorovu kćerku, dobro naučiti pameti. Ako se izvuče živa, dobro će proći. Potpuno je poludeo i sav će bes iskaliti na njoj.

— Zar si postao osetljiv? Šta te briga za doktorovu kćerku? Treba naučiti pameti i nju i njenog oca.

Žutokosi kauboj uze lampu i odvrnu joj cilindar. Zatim izvadi iz džepa šibicu i upali fitilj. Čitava se soba osvetli mutnim svetlom. Kauboj izvadi cigaretu iz džepa na košulji i naže se nad lampu da pripali. Podigao je glavu otpuhujući prave dimove. Odjednom mu se pogled ukoči. Nekoliko trenutaka je gledao razgoraćenih očiju, a onda se maši za pištolj.

Nije ga stigao izvaditi. Na njega se sruči snažno telo visokog Indijanca koji je sve vreme poput pauka visio tik ispod krova brvnare. Pao je na žutokosog razbojnika i, pre nego što je ovaj uspeo da krikne, raspalio ga tomahavkom po glavi. Vilijam Kokpit, koji je stajao koji metar dalje, trenutak je gledao preneražen, a onda munjevito izvadi revolver i opali bez nišanjenja. Visoki Indijanac oseti kako mu je zrno prozujalo pored uha i iz okreta baci sekiru. Pogodio je drugog razbojnika pored čela i gotovo mu raspolutio lobanju. Ne obazirući se na krv koja je bila svuda naokolo, prišao je i izvadio svoj tomahavk iz krvave razbijene glave. Polako ga je obrisao i obesio za pas. Zatim izađe van i sede na prag male brvnare.

♦♦

Sivi Vuk nije dugo sedeo, kad iz mraka polako izroni konjanik. Sja-

hao je i prišao mu noseći u ruci veliku kesu.

— Vidim da ti je sad već mnogo bolje — rekao je Tarago osmehujući se. — Ipak, mislim da još nije trebalo da ustaješ. Ako si gladan, potraži nešto u ovoj kesi.

Indijanac uze kesu i stavi je pored sebe.

— Došla su dvojica bledolikih i ušla su u kolibu. Ubio sam ih — reče Sivi Vuk kratko.

— Kakvi bledoliki? — iznenadi se Tarago. — Gde su sad?

Sivi Vuk pokaza rukom iza sebe ne osvrćući se.

Kauboj ga malo gurnu u stranu i uđe u brvnaru. Na stolu je stajala uljna lampa i svetljavala stravičan prizor prigušenim svetlom. Na podu su ležala dva okrvavljena tela jedan ispod prozora, a drugi malo dalje prema suprotnom zidu. Tarago se saže i pogleda ih izbliza. Postade mu mučno od neugodnog prizora i on prinese ruku ustima. Obojici su bile razbijene glave i sve je bilo puno krvi. Kauboj se učini da je jednog od mrtvaca video ranije. Bio je to jedan od tipova koje je zajedno sa onim debelim razbojnikom sreo u pustinji.

Izašao je van i seo pored Indijanca. Nije ništa rekao.

— Sakrio sam se i nisu me odmah primetili — reče Sivi Vuk. Čuo sam šta su govorili.

Tarago ga pogleda.

— Izgleda da ih je neko poslao da čuvaju prelaz preko reke — nastavio je Indijanac. — Govorili su o nekome ko nikako ne sme preći reku.

— Mislim da se radi o meni — nagadao je Tarago. — Plaše se da ću otići da obavestim rančere da oni snabdevaju Indijance oružjem

Tarago je posmatrao Sivog Vuka. Visokom Indijancu još nije bilo jas-

no da su oni i ostali odbegli ratnici dobijali oružje od razbojnika samo zato da svojim napadima drže rančere daleko od grada i od njihovih zločinačkih aktivnosti.

Odlučio je da mu ispriča sve što je doznao u gradu i o čemu je razgovarao s doktorom. Objasnio mu je kako su Indijanci poslužili zločincima i kako su njihovi napadi pomogli banditima da drže grad u svojoj vlasti. Na kraju mu je ispričao i kako je danas jedan od razbojnika napao kćerku doktora koji mu je izvadio metak i kako ju je Tarago spasio u poslednji trenutak.

Sivi Vuk je ćutao. Shvatio je kakvi su zločinci ljudi od kojih su on i osti odbegli Indijanci kupovali puške.

— Znači da su se ratnici borili samo zato što je to trebalo zlim bledolikima u grad — promrmlijao je oborene glave. Tarago je ćutao.

— Sutra će, verovatno, ovoj dvojici koji su poslali da čuvaju prelaz stići zamena — napokon progovori kauboj. — Mora da je razbojnicima prilično važno da rančeri još ne doznaju ništa o njihovoj prljavoj igri.

Tarago začuta za trenutak gledajući zamišljeno u tlo.

— Trebalo bi odmah odjahati tamo. Ako je razbojnicima toliko važno da rančeri ništa ne doznaju, onda će najbolje biti da uradim baš ono što njima ne odgovara. Pre nego što pošalju druge ljude da čuvaju prelaz, ja ću otići do rančera.

— Neće ti verovati — upozori ga Sivi Vuk.

— Reći ću im da me šalje doktor — reče Tarago. — Ispričaću im sve što znam. Moraju mi poverovati kad im sve objasnim.

Brzo je izašao i počeo odvezivati konja. Pre nego što je uzjahao, okrenu se Indijancu koji je stajao na vratima.

— Ne znam koliko ću se zadržati. Najbolje da ti skloniš ta dva leša iz brvnare i ukloniš tragove. Ne bi trebalo da i dalje ostaješ unutra jer će sutra sigurno stići još razbojnika. Dobro bi bilo da budeš negde u blizini. Možda ćeš...

— Čekaj, Tarago — prekide ga Sivi Vuk. — Još sam nešto čuo od ove dvojice bledolikih. Nisam ti odmah rekao jer sam mislio da ima važnijih stvari. Kada si spomenuo da si sprečio jednog razbojnika da napadne doktorovu kćerku, setio sam se da su ova dvojica govorili o tome.

Indijanac prikaza rukom iza leđa u prostoriju gde su ležala dva okrvavljena leša.

— Rekli su da je bledoliki kojeg si udario jako ljut i da je obećao da će ti se osvetiti. Jednom od ovih bledolikih je rekao da će se noćas ušunjati u doktorovu kuću i da će ubiti njegovu kćerku.

Tarago ga je gledao širom otvorenih očiju. Oblio ga je hladan znoj. Kako mogu postojati važnije stvari od Norminog života.

— Zašto mi to nisi odmah rekao? — gotovo je viknuo.

Indijanac je ćutao.

— Idem odmah u grad, možda još nije kasno. Do rančera mogu otići i kasnije.

Vinuo se u sedlo i odgalopirao u noć. Sivi Vuk je gledao za njim, a onda uđe u brvnaru. Trebalo je skloniti dvojicu mrtvih bledolikih i izbrisati tragove.

♦♦

Veliki žuti mesec je rasipao srebrnaste zrake na dolinu prekrivši travu i krošnju visokih stabala bledom, sablasnom svetlošću. Mutne senke mekano su se protezale preko prašnjavog puta. Sa juga je pu-

hao lagani, topli povetarac i lišće je tiho šuštalalo među granama što su se pružale iznad staze.

Taragov dorat bio je potpuno morkar od znoja dok je galopirao zape njene gubice po prašnjavom tlu.

Samo da stignem na vrme, mislio je kauboj. Nije smeo ostaviti Normu i doktora same u kući. Trebalo je da zna da će se ridokosi razbojnik pokušati osvetiti nedužnoj devojci.

Kao sumanut, ujahao je u grad podižući prašinu na širokoj ulici. Pred doktorovom kućom naglo povuče uzde i skoči sa konja. Dotrčao je do ulaza i udario nekoliko puta šakom po vratima. Stajao je zadihano nekoliko minuta pre nego što su se iznutra začuli koraci i vrata se otvorila.

Pred Taragom se pojavi doktor sa uperenim pištoljem. Sa lica mu nestade usplahirenog izraza i on spusti revolver.

— Ah, to ste vi. Pomislio sam da nije opet onaj razbojnik.

Tarago ga je zadihano gledao.

— Zar se nešto dogodilo? — upitao je doktor. — Izgledate kao da vas je gonilo stotinu đavola.

Kauboj ga odgurnu s vrata i uđe unutra.

— Norma — progovorio je. — Gde je ona?

Doktor ga je gledao začuđeno.

— Spava u svojoj sobi na spratu. Zašto pitate?

Tarago podiže glavu i pogleda stepenice u čijem su vrhu bila dvojna vrata. Gore je stajala Norma u beloj spavaćici i gledala iznenađeno. Bilo je očito da je još pre nekoliko trenutaka čvrsto spavala.

Kauboj duboko uzdahnu i sruši se na stolicu. Sedeo je neko vreme ruku opuštenih niz telo dok mu je u desnoj još uvek visio revolver na ka-

žiprstu i buljio u kut sobe. Zatim naglo ustade.

— Morate brzo izaći iz kuće. Ridokosi razbojnik koji je danas napao Normu sprema se da se noćas uvuče ovamo.

Norma, koja je sišla stepenicama, sad je stajala pored oca i gledala širom otvorenih očiju. Spavaćica joj se na grudima otvorila i Tarago je nehotično pogledao u napola otkrivene grudi koje su se uzbuđeno dizale i spuštale.

— Imate li nekog poverljivog prijatelja u gradu kod kojeg biste se mogli skloniti?

— Mogli bismo otići kod kovača Miltona — reče doktor. — Šta ćete vi preduzeti?

— Još ne znam — odgovori Tarago. — Najbolje da požurite. Skoro će ponoć.

Doktor i Norma se brzo spremiše i uskoro je kauboj ostao sam u velikoj kući. Ugasio je svetlo u prizemlju i popeo se na sprat. Ušao je u devojčinu sobu i zatvorio vrata za sobom. Bilo je mračno i mesečina što je ulazila kroz mali prozor na suprotnom zidu osvetljavala je samo usku traku od prozora prema kutu sobe. Tarago je razabrao krevet sa ružičastom posteljinom, veliki ormar uz desni zid i, nasuprot ormaru, mali sto i dve stolice. Prozor je bio zastrt prozirnim belim zavesicama. Prišao je krevetu i ispod pokrivača stavio nekoliko haljina koje je našao u ormaru pa namestio posteljinu kao da je devojka još u postelji. Odmaknuo se malo i osmotrio svoje delo. Zatim pogleda prema prozoru sa zavesicama. Na dasci ispod stakla stajale su dve čipkaste podvezice i dugačke crvene ženske čarape. Gledao ih je ruku opuštenih niz telo. Odjednom mu postade neugodno što je ovako nepozvan ušao u de-

vojčinu sobu. Stajao je neko vreme kao opčinjen, a onda se pokrenu i uze stolicu što je stajala ispod stolića. Seo je u mračni levi ugao, izvadio revolvere i stavio ih na krilo. Bio je potpuno miran i u sobi se osim njegovog tihog, ravnomernog disanja ništa nije čulo.

*

Do Zore je bilo nešto manje od sata kad se sa prozora začuše tihi zvukovi. Tarago gotovo zaustavi disanje i polako uze pištolje. Nakon nekoliko trenutaka, prozor se otvori i u sobu se kroz mali otvor uvuče mračna prilika visokog razbojnika. Odmah se okrenuo prema krevetu i počeo mu se tiho približavati. Već se nagnuo nad posteljom podignuvši ruke, kad mu Tarago tiho reče:

— Da se nisi maknuo, prijava svi-njo! Polako digni ruke u zrak i ne okreći se! Vrlo rado bih ti napravio nekoliko rupa u glavi i bolje ti je da poslušáš.

Ridokosi razbojnik je zastao u pola pokreta i ostao ukočen trenutak ili dva. Zatim se polako ispravi istodobno podižući ruke. Tarago mu pride i iz futrole na njegovom desnom boku izvadi revolver, te ga zatače sebi za pojas.

Stao je iza razbojnika držeći revolvere u rukama.

— Polako se okreni!

Uskoro su stajali u mraku licem u lice, razbojnik sa podignutim rukama, a Tarago sa revolverom uperenim u njegov stomak.

— Voliš da zlostavljaš nemoćne devojke, kojote?

Razbojnik ga je gledao iz mraka. Odjednom se počeo smejati, najpre tiho, a onda sve glasnije.

— Ha, ha, ha! Nećeš se usuditi da pucaš, kauboju. Dole je pred vrati-

ma Glen Vajtsnou. Srediće te dok trepneš.

Tarago iznenada podiže udari ga revolverom postrancu u obraz. Čuo se mukli zvuk udarca i razbojnik se sruši na pod. Ostao je da leži potpuno miran. Nakon što je sačekao nekoliko trenutaka, Tarago zakorači prema njemu da vidi je li se onesvestio. Odjednom ga nešto zgrabi za nogu i snažno povuče napred tako da je izgubio ravnotežu i poleo prema podu. Dok je padao, mahinalno je ispustio revolvere da bi se dočekao na ruke. Delić sekunde kasnije, pre nego što je dodirnuo pod, krajičkom oka spazi oštricu koja je blesnula u mraku.

Čim je dotaknuo pod, Tarago se htela otkotrljati u stranu, ali razbojnik se već bacio na njega. Kauboj se pokuša oteti i u trenutku kad je već skoro zbacio razbojnika sa sebe, ovaj podiže ruku sa nožem i zamahnu spremajući se da zada smrtonosni udarac. U poslednjem času kauboj izvadi revolver koji mu je bio za pasom i opali ne nišaneći. Metak je pogodio razbojnika odozdo u bradu, izašao mu navrh glave i zabio se u tavanicu sobe.

Tarago je s mukom odgurnuo telo mrtvog razbojnika i ustao. Nekoliko trenutaka je stajao teško dišući, a onda potraži svoje revolvere i vrati ih u futrolu.

Možda je ridokosi razbojnik blefirao kad je tvrdio da je s njim i opasni revolveraš u crnom i da ga čeka pred vratima, ali Tarago ipak ne krenu niz stepenice.

Ulica je bila mračna i tiha i Tarago oprezno zakorači kroz prozor. Krov trema bio je nešto dalje u stranu i nije mogao odmah da stane na njega. Uhvati se obema rukama za zid ispod prozora i viseći se zanjih,

te skoči u stranu. Dočekao se na noge i sad je stajao pognut na krovu osvrćući se levo i desno. Napravi nekoliko koraka do ivice, zatim čučnu, uhvati se rukama za rub i prevrnu preko ruba. Trenutak ili dva je visio držeći se rukama za krov, a onda se spusti na tlo. Polako se podiže iz čučućeg položaja i pođe levo prema zidu, kad začu iza sebe hladan glas.

— Dobro si to izveo, kauboju. Šteta što je beskorisno. Izvadi polako revolvere i baci ih ispred sebe. Držim te na nišanu.

Tarago oseti kako mu se hladna jeza spušta niz kičmu. Prepoznao je bezizražajni glas crnog revolveraša. Znači, ridokosi razbojnik kojeg je ubio nije blefirao.

Procenio je da je bolje da zasad ništa ne pokušava. Revolveraš ne bi oklevao da ga ubije. Bilo je čudno što to već nije učinio.

Polako je izvadio revolvere i bacio ih na zemlju.

— Ne okreći se i polazi napred — naredio je glas.

Dok je polako koračao, Tarago je čuo kako se revolveraš sagnuo i pokupio njegove pištolje.

Uskoro su stigli do šerifovog ureda. Bila je to niska zgrada zidana od neobrađenog kamena.

Glen Vajtsnou naredi Taragu da se zaustavi ispred vrata, a onda i dalje stojeći iza njega, glasno viknu:

— Hej, Mejdžere, probudi se i otvori vrata! Dovodim ti jednu ptičicu! Biće ti drago da je vidiš?

Uskoro se vrata otvoriše i ukaza se sedokosa šerifova glava.

— Šta, dodavola...

Zastao je i gledao otvorenih usta.

Nakon nekoliko trenutaka, usne mu se razvukoše u širok osmeh.

— Koga si mi to doveo, Glene? Vidi, vidi ko me je došao posetiti. Uđite, gospodo!

Tarago uđe u kancelariju praćen revolverašem.

— Stani tamo pored zida i podignu ruke! — naredi mu šerif. — Šta te dovodi ovamo, kauboju?

Sedokosi šerif se prezrvo smejao pokazujući proredene žute zube ispod nakostrešenih brkova. Polako mu je prilazio dok je sa strane još uvek stajao revolveraš sa uperenim revolverom. Pogledao je Taraga iz neposredne blizine. Kauboj je mogao osetiti neugodan zadah iz njegovih usta. Iznenada šerif udari visokog kauboja šakom u želudac. Gotovo se onesvestivši, Tarago polete prema podu i poslednjim ostacima svesti vide izbezumljeno šerifovo lice dok je ponovo zamahivao. Zatim mu se sve zacrne pred očima i utonu u mrak.

*

Crveno i maglovito i crno. Sve se okretalo i nejasno izranjalo iz magle. Mutne sene bez značenja svuda okolo poigravale su se trepereći. Napokon se malo umiriše i sve postade jasnije. Tamne okomite pruge nejasnih rubova prekrivale su čitavu sliku.

Tarago s mukom ustade i sede. Nalazio se u zatvoru i oko njega su bile debele rešetke. Glava ga je užasno bolela, a u stomaku je osjećao muku i probadanje. Opipao je lice i dodirnuo veliku oteklinu na levom obrazu.

Pogledao je prema vratima ćelije i iznenadio se kad je ustanovio da su otvorena. Iza njih ugleda šerifa Mejdžera kako sedi udobno zavaljen s nogama na stolu.

Sedokosi razbojnik podigne šešir sa očiju.

— Oho, ptičica se probudila. Nema lepšeg prizora od ptičice u kavezu. Uskoro ćemo zatvoriti i vrata tako da ona ne može odleteti.

Tarago ustade i krenu prema otvorenim vratima. Iznenada, šerif izvadi pištolj i uperi ga u kauboja.

— Samo napred! Biće to pokušaj bekstva.

Kauboju stade i nasloni se na zid. Izvadio je kesicu sa duvanom i počeo polako motati cigaretu.

Šerif vrati revolver u futrolu.

— Dakle, napad na šerifa i ubistvo. Izgleda da ćemo u Pikton Sitiju uskoro imati jedno lepo vešanje. Zakon je u ovakvim slučajevima vrlo oštar. U ovom se gradu ne može nekažnjeno ubijati.

Prezrivo je gledao Taraga i smejučio se.

— Sve će biti po zakonu. Imaćeš pravedno suđenje sa sucem, porotom, svedocima. Možeš biti uveren da ćemo poštovati zakon.

Taragu se iznenada smučio. Nije mu bilo jasno je li mu se zgadio šerif ili mu se stomak podigao od onog udarca. Seo je na krevet i sagnuo se duboko dišući.

Šerif opet podiže noge na sto i navuče šešir na oči. Ispod širokog oboda pažljivo je posmatrao kauboja u ćeliji.

*

Vrata se otvoriše i u kancelariju uđe krupni čovek velikih crnih brkova noseći u ruci drvenu kutiju za alat. Za njim uđe revolveraš Glen Vajtsnou.

Šerif je ustao i obišao sto.

— Evo, Miltone. Treba popraviti ovu bravu na ćeliji da ova ptičica ne bi pobjegla. Voli vešanje i ne bi bilo

lepo da odleti i tako propusti dve ili dva-tri dana, kada će lično biti vešana.

Glasno se smejaio svojoj šali. Zatim povede kovača do vrata i zaključa mu bravu.

Krupni čovek ga je hladno pogledao i čutke se dao na posao. Iako bi mogao da pogleda Taraga, ali čim bi kauboju uzvratio pogled, okretao je glavu.

*

U prostranoj prostoriji sedeli su doktor Stivenson, njegova kćerka Norma i kovač Milton. Doktor ustade i prošeta po sobi.

— Nema sumnje da je to Tarag. Kažeš visok, crnokos, oštih crta lica. To ne može biti niko drugi nego on.

Napravio je još nekoliko koraka duboko zamišljen.

— Moramo ga dovesti! Ti ćeš ga zadržati dok ga ne dovedu. Znamo kako će to biti suđenjem.

Vratio se do stola i ponovo se sedeo. Podigao je ruku i prekrivio oči namrštivši se. Nekoliko vreme svi sedeli u tišini, a onda se javi Norma.

— Možda bi mogao Miltone, mogao opet otići tamo da, kobajagi, još nešto središ na radu. Dovoljno bi bilo da mu ne dadeš revolver i kasnije bi se on sam snašao.

Krupni čovek sa velikim brkovima pogleda je odsutno.

— Ne, ne. . . Ja ne mogu. . .

Irving Milton, mesni kovač, bio je potpuno propao duhovno i psihički. Kad mu se kćerka Linda obesila pre nepune godine dana, to ga je sasvim slomilo, a kad mu je posle toga umrla žena, život je za njega izgubio svaki smisao. Provodio je dane radeći u kovačnici potpuno nezainteresovan za sve što se događalo

oko njega, odsutan i prazan. Bio je potpuno uništen, bez volje i želje da išta promeni u svom životu. Ostao mu je samo kovački posao koji je radio čitavog života.

Doktor Stivenson pročisti grlo.

— Mislim da bi to bilo rizično, Norma. Sigurno bi posumnjali na Miltona i pronašli revolver.

Možda se nešto i moglo izvesti uz Miltonovu pomoć, ali doktor nije hteo uznemiravati starog kovača. Već i to što su se on i njegova kćerka sklonili kod njega dovoljno ga je opterećivalo i ometalo njegov jednostavni život.

Trebalo je smisliti nešto drugo. Pre nego što su otišli na spavanje, doktor je sa Normom i kovačem pretresao nekoliko ideja koje su im padale na um, ali za svaku od njih bi se našao neki nepremostivi problem. Ili je trebala snaga, ili spretnost, ili je trebalo još nekoga uključiti. Plašili su se da traže pomoć od nekoga od građana Pikton Sitija jer ni u koga nisu imali poverenja. Znali su da ne mogu otići po pomoć kod rančera preko reke, jer im je Targo rekao da razbojnici čuvaju prelaz i nikoga ne puštaju. Otišli su na spavanje kasno u noć, nadajući se da će smisliti nešto ujutro.

*

Prošlo je već više od dva sata otkako je izašlo sunce, kad se na ulazu u hotel oglasi zvonice što je stajalo iznad vrata. U prostrani hol uđe doktor Stivenson i zatvori vrata što je izazvalo ponovno zvonjavu. Prišao je recepciji.

— Dobro jutro, gospodo Mildred.

— Oh, dobar dan, doktore Stivenson. Drago mi je da vas vidim. Nadam se da niste došli poslom i da niko nije bolestan.

Doktor je posmatrao široko lice žene koja je radila za pultom u hotelu.

— Ne, nije ništa ozbiljno. Džerijeva majka me zamolila da joj po nje-mu pošaljem kapi za njenu grudobolju kad ih pripremim. Je li Džeritu?

— Oh, nije, otišao je do šerifa. Ali čim se vrati, reći ću mu da odmah ode do vas.

— Biću vam zahvalan, gospodo Milred. Samo, nemojte ga poslati kod mene nego kod kovača Miltona. Mislim da ću biti tamo — reče doktor i podiže šešir pozdravljajući. Zatim se okrenu i pođe prema vratima.

*

Gradonačelnik Metju Fortkoks namesti svoje naočari. Izgledao je neobično bez njih dok ih je brisao maramicom.

— Naravno da ćemo ga obesiti. Već sutra ćemo organizovati suđenje i istog će dana visiti.

Sedokosi šerif Mejdžer je sedeo s druge strane stola, dok je revolveraš Vajtsnou stajao oslonjen pored prozora sa tankom cigaretom u ustima. Obojica su ga pažljivo slušali.

— Treba odmah obavestiti sudiju i skupiti porotu. Krčmaru recite da za sutra ujutro raščisti salun i da pripremi dosta viskija. Učinićemo kao i u slučaju pre dva meseca. Sve će biti po zakonu.

— Ja, ipak, mislim da je to nepotrebno gubljenje vremena — reče Vajtsnou zgnječivši cigaretu čizmom na čistom podu. — Treba se malo zabaviti s njim i onda metak u čelo. Možemo ga prethodno ispitati da vidimo koliko zna i zna li to još neko osim njega. Zašto su nam potrebne takve gluposti kao što je su-

đenje? Zar ne određujemo mi zakon u ovom prijavom gradu?

— I ja znam da bi bilo najbolje da ga odmah ubijemo — Fortkoks je gledao u zgnječenu cigaretu pored revolveraševe čizme.

— Međutim, znamo koliko su građani ove smrdljive rupe postali nemirni i podozrivi. Ovo će nam dobro doći da povratimo bar malo njihovog povjerenja. Stranac će biti optužen za ubistvo i obešen po zakonu. Mislim da će se građani posle toga smiriti, ako ne zbog toga što smo im dokazali da radimo po zakonu, onda zato što će osetiti da mi u gradu ipak predstavljamo vlast, moćnu i snažnu.

*

Kad je doktor Stivenson otvorio vrata, bilo je već prošlo podne. Pogledao je u dečaka koji je stajao na ulazu. Imao je oko petnaest godina, kuštravu ridu kosu i pegavo lice.

— Dobar dan, doktore Stivenson. Gospođa Mildred mi je rekla da ste me zvali.

Doktor se ukloni sa vrata.

— Udi, Džeri. Očekivao sam te ranije.

Dečak uđe i stade doktoru iza leđa. Ovaj polako zatvori vrata i povede ga u sobu. Seli su za veliki sto prekriven čipkanim stolnjakom. Uskoro se u sobi pojavi Norma noseći poslužavnik sa čajnikom i nekoliko šoljica.

Nakon što su otpili malo čaja, doktor primače stolicu i naže se prema zbunjenom dečaku.

— Moramo s tobom ozbiljno razgovarati o vrlo važnim stvarima.

Želim da me pažljivo slušaš i odgovaraš na pitanja.

Ridokosom dečaku se raširiše oči i otvoriše usta.

— Reci mi, Džeri, jesi li ti nosio jutros doručak zatvoreniku u šerifov ured?

Dečak pogleda doktora, a onda brzo skrenu pogled prema Normi. Devojka mu se nasmeši.

— Jesam, gospodine doktore — odgovori zamuckujući. — gospođa Mildred mi je naredila i morao sam da je poslušam. Ranije je ona odnosila hranu u zatvor, ali već dva meseca to moram činiti ja.

Doktor ustade i obiđe oko stola. Pogladio je dečaka po kuštravoj glavi.

— Niko ti ne zamera što to činiš. To je tvoj posao i moraš slušati ako ti gospođa Mildred nešto naredi.

Sagnuo se i pogledao dečaku u oči.

— Ima neko drugo o čemu bismo hteli s tobom razgovarati. Hoćeš li danas još ići u zatvor?

— Da, moram oko šest sati odneti večeru.

— Jesi li zapamtio koliko ima zatvorenika?

— Jesam, gospodine. Samo su dvojica. Juče ih je bilo tri, ali danas sam video samo dvojicu.

Doktor i Norma se pogledaše. Devojci je srce počelo ubrzano lupati. Doktorov glas je drhtao.

— Je li jedan od te dvojice visoki kauboj crne kose i širokih ramena?

Dečak se namršti i spusti pogled. Nakon nekoliko trenutaka se uspravi.

— Jeste, u ćeliji sleva je jedan takav čovek. Ovaj u drugoj je debeo i ćelav. Ovaj visoki je na nogama. Imao crne čizme sa sjajnim, ukrašenim mamuzama.

Doktor i Norma odahnuše. Bili su se uplašili da je Tarago nestao iz zatvora. To je moglo značiti samo jedno: da su razbojnici odlučili da se kratkim postupkom reše kauboja.

Kad im je dečak spomenuo čizme s sjajnim mamuzama, bili su sigurni da je još živ.

— Slušaj me vrlo dobro, Džeri! znam da si ti pametan dečak i da ćeš se zapamtiti. Večeras kad budeš nosio večeru zatvorenicima...

*

Na Pikton Siti se rano spuštao sumrak. Nebo se natmurilo i vetar je sa severa nosio crne, teške oblake. Povremeno bi sevnula munja osvetlivši na tren čitavu okolinu, ali nije bilo grmljavine. Spremala se

...kama drvenih kuća sa obe strane ulice bilo je sve manje ljudi. U dinim prozorima već su se pojavili treperava svetla uljnih sveća. Prozori kuće koja je nasuprot zatvoru ostali su

Tarago još jednom prodrma rešetke na zatvorskom prozoru. Bile su čvrste i nisu se ni pomakle.

U tom tren, uđe šerif i zalupi za sobom vrata.

— Ha, ha, ha! Ne moraš proveravati rešetke, kauboju. Dovoljno su čvrste da ih ne bi razvalila ni četiri snažna konja.

Sedokosi čovek pređe preko prostorije i zaustavi se pred rešetkama. Ozbiljno je gledao Taraga.

— Hajde, hajde, kauboju — tešio ga je. — Nije to tako strašno. Mnogi su ljudi do danas obešeni, pa zbog toga nije propao svet. Gledaj to sa sa lepše strane. Možda će tvoja smrt nekome dobro doći i pomoći mu.

Usn. mu se razvukoše u osmeh.

— Doduše, ti to nećeš moći videti, ali možeš mi verovati da...

Iz šerifa pokulja prava provala smijeha. Smejao se sve jače i jače gušeći se u nekontrolisanom napadu.

Tek nakon desetak minuta, šerif je uspeo da se smiri. Seo je u svoju stolicu i podigao čizme na sto. Odjednom se začuše krupne kišne kapi koje su počele udarati u krov. Uskoro odjeknu i prvi žestok udar грома. Započela je jedna od letnjih oluja kakve su česte u Arizoni.

— Uh, počelo je — reče šerif podigavši glavu. Sad će pljuštati bar nekoliko sati. Nadam se da nam neće pokvariti sutrašnje slavlje. A sve smo lepo pripremili. Ujutro treba da se održi suđenje u salunu i onda ćemo te obesiti o drvo na kraju grada. Vide ćeš da smo mi...

Na vratima ureda začu se tiho kucanje.

Šerif ustade i ode do vrata. U prostoriju uđe ridokosi, kuštravi dečak noseći poslužavnik u rukama. sa mokre odeće kapala je voda. krenuo je prema ćeliji u kojoj je bio Tarago.

Serif je pratio dečaka pogledom.

— Aha, stigla ti je klopa. nadam se da će ti prijati jer ova ti je poslednja.

Sedokosi razbojnik se opet počeo smejati svojoj šali. Ovog puta još jače i još glasnije.

Dečak je stao pored kauboja i kroz otvor na rešetkama počeo mu pružati posudu po posudu. Kad je Tarago uzeo poslednju posudu, dečak polako podiže košulju i izvuče veliki revolver. Pruži mu ga isto kao što mu je pružio i jelo. Šerif, koji se i dalje nezadrživo smejao, to nije mogao primetiti jer mu je dečak bi okrenut leđima. Pre nego što se dečak okrenuo i pošao prema izlazu, Tarago stavi ruku sa revolverom iza leđa.

— Idem po hranu za drugog zatvorenika, šerife — reče dečak. — Vрати ću se za nekoliko minuta.

Kad su se vrata zatvorila, šerif se približi rešetkama. Malo se smirio, ali mu se telo i dalje nekontrolisano treslo od smeha.

Tarago je sedeo i mirno jeo iz visoke posude.

Kad se šerif približio i stao iza rešetaka, Tarago odloži jelo i osloni se rukama na ležaj.

— Nije ti ukusno, kauboju? Zar si izgubio apetit?

Opet je razvukao usta u nameri da ponovo pusti onu lavinu smeha, kad mu se izraz na licu zamrznu.

Kauboju se iznenada u ruci nađe veliki revolver uperen u njegov stomak. Raširenih očiju počeo je nesvesno podizati ruke, iako mu Tarago ništa nije rekao.

Napolju odjeknu još jedan udar groma.

*

Kauboju polako ustane držeći uperen revolver.

— Hajde, kojote, daj ključeve od ćelije. Od tvog odvratnog lica me hvataju grčevi i mišići mi se trzaju. Požuri, pre nego što mi se zgrči prst na obaraču.

Šerif je stajao trenutak potpuno zbunjen, a onda se i dalje podignutih ruku počne polako približavati stolu, netremice gledajući u revolver u Taragovoj ruci.

— Ključevi su u ladici — reče kad se našao pored velikog stola.

— Izvadi ih vrlo polako! Na prvi sumnjiv pokret zaradi ćeš rupu posred čela.

Sedokosi šerif polako otvori ladicu, zavuče ruku unutra i podiže ključeve.

— Evo ih — reče.

— Donesi ih ovamo — reče Tarago nemarno.

Šerif pređe preko prostorije noseći i ključeve kao crknutog štakora.

— Baci ih kroz rešetke na pod.

Nakon što je šerif poslušao, Tarago se, ne ispuštajući ga iz vida, saže i podiže ključeve. Malo kasnije, izašao je kroz širom otvorena vrata ćelije i prišao sedokosom čoveku.

Šerif ga je gledao zapanjeno. Pao je na kolena i otvorio usta, ali ga glas izdade. Napokon uspe promucati:

— Ne, ne, nemoj... Ja nisam...

Tarago okrenu glavu od gađenja. Nije podnosio ljude koji uživaju u tuđim mukama, a kad se sami nađu u nevolji, cvile i puze kao crvi.

Iznenada se okrenu i udari šerifa kolenom u lice. Čuo se oštar zvuk i šerif se sruši kao pokošen. Tarago mu iz futrole izvadi pištolj i odvuče ga u ćeliju, iz koje je izašao, držeći ga za okovratnik. Zatim za njim zaključa vrata i okrenu se prema drugom kraju velike prostorije.

U kutu svoje ćelije sedeo je mirno mali čovek. Sve vreme nije progovorio ni reči. Čak i u toku proteklog dana, kad je Tarago s njim pokušavao zapodneti razgovor, mali čovek je ćutao ne odgovarajući. Tarago izvadi ključeve iz brave i dobaci mu ih kroz rešetke. Ostavio mu je da sam bira hoće li pobeći ili neće. Nije imao vremena da se s njim objašnjava.

Otvorio je vrata i provirio na ulicu. Kiša je lila kao da se nebo otvorilo. Nad gradom se već spustila noć i pod slabašnim svetlom okolnih prozora, Tarago vide pustu ulicu pod plaštom kiše. Oprezno je izašao i počeo obilaziti oko zgrade držeći se senke visokih kamenih zidova i ne mareći za kišu koja mu je u trenutku smočila čitavu odjeću. Na drugoj strani ugleda ispred kuće, s leve strane, nekoliko priveza-

nih konja kako stoje na kiši ne-
no poskakujući uplašeni grmljav-
nom. Prišunjaio se jednom od njih i
životinja uplašeno frknu. Tarago ga
umiri sa nekoliko reči milujući ga
po njušci, a onda skoči u sedlo. Ja-
hao je polako spustivši šešir na oči
sve do izlaza iz grmlja, a onda pote-
ra konja u galop.

*

Čim su počele padati prve kišne
kapi, Sivi Vuk se vratio do brvnare.
Odvezao je konja, povegao ga u ko-
libu i ostavio unutra. Zatim opet
ode do skloništa u grmlju i izvadi
nož. Brzim pokretima je odrezao
nekoliko grana, povezao ih i posta-
vio iznad glave. Lišće je na ovom za-
klonu bilo okrenuto prema dolje i
kišne su se kapi slivale oko Indijan-
ca ne kvaseći ga. Podbočio se na
pušku koju je držao ispod brade po-
sebno pazeći da se ne smoči i pono-
vo počeo osmatrati put ispred
brvnare.

Pola sata kasnije iz pravca reke
se pojaviše dva konjanika. Sivi Vuk
ih je tog jutra video kad su projahali
prema reci. Tarago je dobro predvi-
deo da će razbojnici poslati druge
ljude da čuvaju prelaz. Indijanac se
i tada skrivao u grmlju, ali razbojni-
ci nisu ulazili u brvnaru.

Konjanici su se približavali
brvnari. Verovatno su se namerava-
li skloniti od kiše. Sivi Vuk ih je paž-
ljivo posmatrao kroz mokro lišće.
Ako uđu u brvnaru, pronaći će nje-
govog konja. Indijanac je znao da
ga dvojica razbojnika ne mogu opa-
ziti sakrivenog u grmlju i nije se
plašio da će ga otkriti. Međutim,
ako se razbojnici ne zadrže dugo u
brvnari, sigurno će odvesti Indijače-
vog konja. A ako ostanu celu noć,
čekajući da stane kiša, Sivi Vuk se

plašio da bi se Tarago mogao naći u
opasnosti ako se iznenada vrati i
upadne u brvnaru. Razbojnici bi ga
verovatno prepoznali.

Sve je to Sivom Vuku prolazilo
kroz glavu dok je iz grmlja posmat-
rao dvojicu ljudi kako silaze sa ko-
nja pred brvnarom. Iznenada podi-
že svoju staru pušku i nanišani. Od-
jeknuo je pucanj i Indijanac odmah
zatim podiže glavu. Daljina je bila
prevelika i znao je da starom kre-
menjačom ne može pogoditi cilj.
Ipak, postigao je ono što je želeo.
Dvojica razbojnika su nekoliko tre-
nutaka napeto osluškivali držeći re-
volvere u rukama, a onda su se po-
peli na konje i odgalopirali u noć.

Indijanac ustade i krenu prema
brvnari. Više se nije morao skrivati.
Bio je siguran da se ova dvojica ne-
će vratiti do jutra, a sad je znao i da
na drugoj strani, prema reci, nema
više razbojnika. Ušao je i upalio sve-
tiljku. Malo kasnije se u malom zi-
danom kaminu razgorela vatra i u
brvnari postade toplije. Sivi Vuk se
ispružio na ležaju i zatvorio oči.

Malo kasnije probudio ga je zvuk
koji su njegova osetljiva čula uspje-
la izdvojiti iz mnoštva različitih
šumova što ih je stvarala jaka kiša.
Brzo je ustao i pogledao kroz pro-
zor. Iz mraka se na desnoj strani po-
javio konjanik i galopom se primi-
cao brvnari. Sivom Vuku se opusti-
še napeti mišići kad je prepoznao
Taraga.

Konj još nije ni stao, a visoki je ka-
uboj već bio na zemlji i trčao prema
vratima kolibe. Pre nego štoje sti-
gao da ih dotakne, otvorila su se i
na njima se pojavio Sivi Vuk.

— Brzo — jedva je izustio. — Tre-
ba da odemo preko reke i pozove-
mo rančere pre nego što voda nabu-
ja i onemogućí prelazak preko ga-
za.

— Bio je potpuno mokr i prekriven blatom. Šešir je izgubio negde isput i niz lice mu je curila hladna kiša. Stajao je zadihan otvorenih usta i gledao Indijanca.

— Smiri se, bledoliki! Hajdemo unutra da se osušiš i ugriješ. Sivi Vuk je bio potpuno miran.

— Ne razumeš! U gradu su razbojnici i treba ih što pre...

— Sve je jasno — umirivao ga je visoki Indijanac. — Jesi li video kakva je ovo kiša? Ako uskoro i prestane, tek treba da se sa planina spuste svi potoci i donesu mnogo vode u nju. Reka će nabujati i nećemo moći preko nje.

— Zato i treba da odemo preko reke pre nego...

— Dosta je, Tarago. Umesto što govoriš gluposti, bolje bi ti bilo da malo razmisliš. Ako se reka u ovom trenutku i može preći, dok bismo skupili sve rančere i vratili se, voda bi sigurno već nabujala i ostali bismo s one strane zarobljeni.

Kauboj ga je gledao stojeći na kiši. Tek nakon nekog vremena, sagnuo je glavu i zakoračio prema vratima.

Bilo mu je jasno da visoki Indijanac ima pravo.

Nešto kasnije obojica su sedeli u brvnari. Tarago je skinuo mokru odeću i nakon što ju je malo očistio od blata i oprao u drvenom vedru što ga je našao u kutu, stavio ju je da se suši iznad kamina. Na levoj strani prostorije stajala su obadva konja mirno jedući travu koju im je Indijanac doneo.

Indijanac mu je ispričao kako je dvojicu bledolikih što su čuvali prelaz preko rijeke i hteli da uđu u brvnaru, oterao jednim metkom.

— Da, sreo sam tu dvojicu kad sam jahao ovamo. Jedva sam im izmakao i nisu me primetili.

Neko vreme su obojica ćutali, a onda je Tarago odlučio da Sivom Vuku ispriča sve što je doživeo u gradu. Počeo je sa svojom posetom doktoru koji se posle sklonio kod kovača, ispričao mu sve o borbi u doktorovoj kući, da bi na kraju završio sa boravkom u zatvoru i pripremama za vešanje.

— Da mi onaj momčić nije doneo revolver, sigurno bih se ujutro njihao na konopcu, taj mi je dečak spasao život. Mora da ga je poslao doktor... dovraga!

Tarago je ustao i odsutno pogledao Indijanca. Oči su mu bile raširene, a usta otvorena.

— Dovraga!

Sivi Vuk je zurio u njega s nerazumevanjem.

— Nije trebalo da ostavim onoga gada šerifa u životu — kauboj se setio kako je onesvešćenog šerifa Mejdzera zatvorio u ćeliju. — Posumnjaće u dečaka koji mi je doneo jelo i ispitaće ga. Dečak će mu sigurno priznati da ga je poslao doktor Stivenson i da se trenutno skriva kod kovača.

Počeo je oblačiti napola osušenu odeću.

— Moram hitno odjahati u grad i obavestiti doktora. Ako se šerif seti dečaka, on je u velikoj opasnosti. Većeg gada i zločinca od ovog šerifa nema ni u jednom državnom zatvoru.

Sivi Vuk ustade i počeo sedlati Taragovog konja. Odvezao je i svog visokog i snažnog vranca.

— I ja ću poći s tobom.

Tarago se okrenu i pogleda ga, ali ništa ne reče.

*

Iza debelih rešetaka u gradskom zatvoru pomače se telo koje je ležalo na podu u desnoj ćeliji. Malo kas-

nije, čovek polako ustade držeći se za otečeno i pomodrelo lice. Krv mu je pretala cureti iz razbijenog nosa i osušila se. Na bradi i vratu videle su se tamnosmeđe mrlje skorene krvi.

Šerif Patrik Mejdžer se osvrtao po praznoj kancelariji. Vrata ćelije su bila zaključana i nije mogao izaći. Druga ćelija na levom kraju bila je širom otvorena i prana. Na njenim otvorenim vratima visili su ključevi nanizani na širokom prstenu.

Nervozno je prošetao ćelijom. Trebalo je da odmah ubiju onog prokletog kauboj. Glen Vajtsnou bio je u pravu. Sudenje i ostale gluposti nisu uopšte bile potrebne.

Seo je na ležaj držeći ruku na otečenom licu. Zažmurio je pokušavši da se seti šta se tačno dogodilo. Kako je kauboj došao do revolvera? Odjednom mu se stvorio u ruci upečen u njegov stomak. Ko mu ga je mogao doturiti? Ovde nije bio niko osim... Da, da. Sigurno mu ga je doneo onaj momčić koji radi u hotelu i donosi zatvorenicima hranu. Jedino je on bio u dodiru sa kaubojem kad mu je doneo večeru.

Ustao je i približio se rešetkama. Pogledao je ključeve na drugom kraju kancelarije. Moraće pričekati da neko navrati ovamo i oslobodi ga. Okrenuo se i pogledao kroz prozor. Kiša je i dalje nemilosrdno lila i verovatno će ostati u ćeliji do jutra. Ko bi dolazio ovamo po ovakvom nevremenu?

— Prokleti kauboj! Čim izađem odavde...

Odjednom se otvoriše vrata. U kancelariju uđe visoka crna prilika i stade otresati vodu sa mokre odeće.

Tek nakon nekoliko trenutaka, čovek se okrenu po prostori i opazi šerifa u ćeliji iza rešetaka.

— Brzo Glene, dodaj mi ključeve iz vrata na drugoj ćeliji.

Glen Vajtsnou je skinuo šešir i otresao ga udarajući njime o bok.

— Šta radiš u ćeliji, Mejdžere? — pogledao je šerifa malo bolje. — Ko te je tako udesio?

— Iznenadio me onaj visoki kauboj. Daj ključeve.

— Kako te iznenadio? Pa bio je zaključan u ćeliji i spreman za vešanje.

— Neko mu je doturio revolver i njime me prisilio da ga oslobodim.

— I tako si se ti našao iza rešetaka razbijene gubice. Nesposobna budalo! Taj je momak vrlo opasan i trebalo je da ga dobro čuvaš. Ako ti je nešto bilo sumnjivo, morao si odmah pucati — visoki revolveraš se približio nekoliko koraka i zurio u šerifa.

— Brzo mi dodaj ključeve da izađem odavde. Znam ko mu je pomogao i kako da ga opet uhvatimo.

Glen Vajtsnou donese ključeve i otvori ćeliju. Šerif izađe i potraži svoj revolver. Zatim uhvati revolveraša za ruku.

— Hajde sa mnom! Uhvatićemo momka iz hotela koji donosi hranu zatvorenicima. Jedino je on bio u prilici da mu doturi revolver.

Šerif je zakoračio prema vratima, ali revolveraš se nije micao.

— Čekaj malo, Mejdžere! Znaš koliko je taj kauboj opasan. Biće bolje da najpre o svemu obavestimo Fortkoks. Zajedno ćemo se dogovoriti šta dalje da preduzmemo.

Šerif je oklevao.

— Ja sam mislio da ga uhvatimo ako je još u gradu. Fortkoks o tome ne bi ništa ni znao...

— Možda je kauboj već pobegao iz grada. A možda se sprema da nas

sve udesi. Najbolje da se svi zajedno dogovorimo.

*

Prokleti nesposobnjakoviću! Kako si mu mogao dopustiti da ti pobegne! — besneo je mali čovek sa naočarima.

— Ali, Fortkokse, iznenadio me je — branio se šerif. — Onaj momak Džeri, koji pomaže u hotelu, doturio mu je revolver i morao sam da ga poslušam.

Gradonačelnik je energično koračao po velikoj prostoriji. Sve je bilo spremno za sutrašnje suđenje i sad je ovaj glupi šerif sve pokvario. Mogli su se otarasiti opasnog kaubojja.

— Ako bismo uhvatili Džerija, možda bi nam on rekao ko ga je poslao — javi se šerif. — Taj sigurno zna je li kauboj još u gradu ili je otišao. Možda se kauboj upravo skriva tamo.

Mali čovek sa naočarima se zaustavi kod prozora i okrenu leđa dvojici ljudi koji su stajali na sredini prostorije. Gledao je kroz prozor niz čija stakla se slivala kiša.

— Znaš li gde možemo pronaći tog dečaka? — upitao je okrenuvši se. Glas mu je bio tih, ali oštar i preteći.

Šerif je zadrhtao. Znao je koliko je Metju Fortkoks opasan kad se neko me obraća na ovaj način.

*

Kiša je nad Pikton Sitijem polako jenjavala. Niski, tamni oblaci nisu više izlivali svoju sadržinu silinom kojom je grad zasipan u prethodnim satima. Sada je kiša bila mnogo slabija i izgledalo je da će uskoro potpuno prestati.

Široka, glavna ulica bila je gotovo sasvim prekrivena velikim lokva-

ma. Sa krovova i tremova i dalje se cedila voda i lila na raskvašeno tlo.

Grad je bio potpuno miran. Bilo je tiho i čulo se samo pojedinačno udaranje vode koja se cedila. Svi su prozori bili mračni i noć je vladala.

Tek u jednoj pokrajnjoj uličici, jedan je prozor bacao slabašno svetlo na mokru ulicu. Uskoro se začuše i prigušeni uzvici.

— Ne, ne sve ću vam reći! Nemojte me više tući — plakao je petnaestogodišnji Džeri dok mu se telo treslo vezano na drvenoj stolici. U drugoj sobi je glasno jecala uplakana dečakova majka. Vrata sobe su bila zaključana i ona nije mogla učiniti ništa osim da proklinje i plače.

Dečak otvori oči i ugleda izbezumljeno lice gradonačelnika Fortkoks. Ludački pogled krvavih očiju izgledao je stravično uvećan staklima njegovih naočala. Podigao je ruku i još jednom snažno ošamario nemoćnog dečaka.

Čak je i hladnom i bezosećajnom revolverašu bilo teško da to gleda i on uhvati gradonačelnika za ruku.

— Dosta je, Fortkokse. Zar nisi čuo da je dečak rekao da će sve ispričati?

Džeri je i dalje jecao drhteći na stolici.

Gradonačelnik se otrže revolverašu i začu čudnim, piskutavim glasom.

— Hajde, govori pre nego što te ubijem.

— Bio je to doktor Stivenson — promuca Džeri. — On mi je predao pištolj i rekao da ga dam onom čoveku u zatvoru.

Fortkoks se uspravi i okrenu glavu. Znači, to je bio on. Dobrodušni doktor je već odavno otvoreno pokazivao koliko prezire i njega i ostale njegove ljude. Gradonačelnik bi ga se odavno otarasio da to nije bio

jedini lekar u gradu i čitavoj okolini.

Udarila mu je krv u glavu i lice mu poprimi purpurnu boju. Okrenuo se i drhtavim glasom ozvao dvojicu ljudi koji su bili s njim.

— Idemo odmah da sredimo tog plemenitog doktora!

Šerif Mejdžer i visoki revolveraš u crnom krenuše za njim. Pre nego što su izašli, šerif se okrenu i zapreti dečaku.

— Ako si lagao ili ako ne pronađemo doktora, vrati ćemo se i naučiti te pameti. Decu treba učiti da ne lažu.

— Ne, ne, čekajte — viknu dečak. — Doktor nije u svojoj kući. Bio je u kući kovača Milтона.

Tri razbojnika su ćutke stajala nekoliko trenutaka, a onda zatvoriše vrata. Džeri saže glavu i briznu u plač. Iz susedne sobe su se i dalje čuli prigušeni jecaji njegove majke.

*

Kiša je bila gotovo sasvim prestala i vladala je mukla tišina kad je doktor začuo lupanje na vratima. Strah i uzbuđenje zbog onoga što mu je Terago rekao nisu mu dali da spava. Pogledao je na drugi krevet. Norma je bila mirna i nije se probudila. Prašak za spavanje koji joj je sinoć dao dobro je delovao. Na žalost, njegov osetljivi želudac mu nije dopuštao da ga i sam popije. Ustao je i pošao prema vratima sobe ogrnuvši se kaputom. Malo kasnije je stajao na stubištu držeći se za ogradu i gledajući niz stepenice. Stari kovač je već ustao i silazio da otvori vrata.

— Hej, Miltone, budi oprezan — šapnuo mu je. Možda su to oni razbojnici.

Kovač zastade i okrenu se. Pogledao je doktora, a onda sišao. Pre nego što je otvorio vrata, skrenuo je desno i sa zida skinuo pušku. Proveo je ima li u njoj metaka i onda suputio prema vratima držeći je u desnoj ruci. U trenutku kad je uhvatio za kvaku, začulo se ponovno lupanje.

Kovač je otvorio vrata i ugledao trojicu razbojnika. Usta su mu bila otvorena, a oči prazne. U trenutku kad mu se pogled sreo sa sumanutim očima gradonačelnika Fortkoka, njegove bezizražajne oči sevnuše, a lice mu se zgrči. Podigao je ruku u kojoj je imao pušku.

*

Čim je doktor sa stepenica video da su na vratima trojica ljudi, znao je o čemu se radi. Požurio je nazad prema sobi u kojoj je spavala Norma. Kad je već hteo otvoriti vrata, sa ulaza odjeknu pucanj. Doktor se okrenu i vide kako se veliko telo kovača Milтона ruši na drveni pod. U kuću udoše šerif, gradonačelnik i revolveraš prekoračivši preko mrtvog kovačevog tela. Doktor brzo zatvori vrata i pride kćerkinom krevetu.

— Norma, Norma, probudi se — drmusao je usnulu djevojku. — Moramo odmah pobeći. Stigli su...

U tom se otvoriše vrata.

*

Dva su konjanika besomučno terali konje po blatnjavom putu. Životinje su snažnim udarcima kopita o raskvašeno tlo podizale zemlju i vodu, te su oba jahača bila gotovo potpuno prekrivena blatom.

Kao sumanuti ujahali su u grad. Do zore je bilo još nekoliko sati i

Pikton Siti bio je potpuno miran. Čuo se samo topot njihovih konja po mokrom tlu.

Tarago podiže ruku i obrisao lice. Blato koje je prskalo ispod kopita već mu je nekoliko puta zatvorilo oči.

Pogledao je napred. Još samo nekoliko kuća i stigli su do radnje kovača Milтона gde su se nalazili doktor i Norma.

U tom trenutku, odjeknu pucalj. Tarago se trže kao oparen. Hitac je dolazio upravo iz pravca kovačeve kuće.

Zakasnili smo, pomisli kauboj. Već su ih otkrili.

Poterao je konja još brže.

— Požurimo, Sivi Vuče! — okrenuo se prema Indijancu. — Možda još možemo nešto učiniti.

Visoki Indijanac ga samo pogleda. Mokra, blatnjava kosa mu se rasplela i prekrivala mu je lice.

Ulazna vrata na visokoj daščanoj kući su bila otvorena. Tarago i Sivi Vuk sjahaše dvadesetak metara dalje i oprezno se počеше šunjati prema njima. Kauboj je išao pognut držeći u rukama revolvere. Indijanac je nosio svoj tomahavk.

Odjednom se na vratima pojavi tamna prilika, i uperi u njih revolver. Samo delić sekunde pre nego što je opalio, kauboj i Indijanac se baciše na tlo. Osetili su kako su meci prozujali iznad njihovih glava.

Ležali su u blatu potpuno mirni. Tarago je osećao miris raskvašene zemlje u nozdrvama.

— Otkrili su nas — šapnuo je Indijancu. — Sad ćemo teže izaći s njima nakraj.

Skriveni mrakom, polako su otpuzali kroz blato do zida na desnoj strani.

— Ja ću ostati ovde i pokušati ubiti ovoga na vratima svojim revolvere-

rom — tiho je rekao Tarago stojeći pored Sivog Vuka. — Ti obidi kuću i probaj ući kroz prozor na drugoj strani.

Indijanac klimnu i tiho se izgubi iza ugla.

Visoki kauboj pomoli glavu i osmotri vrata. Bila su u potpunom mraku i nije mogao opaziti nikakvo mićanje.

Odlučio je da malo sačeka. Razbojnici su ih primetili i sigurno su dobro pazili na vrata. Ne bi bilo pametno sada pokušavati upasti u kuću na glavni ulaz.

*

Sivi Vuk se oprezno šunjao kroz mrak. Do ugla mmu je ostalo još nekoliko metara. Stegnuo je dršku tomahavka i malo se odmaknuo od zida. Pomaknuo se nekoliko koraka u stranu i zatim iskokračio da bi osmotrio zadnju stranu kuće. Samo je jedan prozor na spratu bio osvetljen slabim svetlom.

Indijanac se približi zidu i proverio može li se neki od dva zamračena prozora u prizemlju otvoriti. Na žalost, oba su bila zatvorena velikim drvenim tablama. Malo ih je prodrmao, ali one su čvrsto stajale.

Ovuda neće moći ući.

Ponovo se odmaknuo od zida da bi osmotrio još jednom prozore na katu. Koliko je mogao nazreti kroz mrak, onaj drugi, mračni prozor je takode imao drvenu tablu.

Usredotočio je pažnju na osvetljeni prozor. Napravio je još nekoliko koraka unazad da bi bolje osmotrio unutrašnjost.

Na prozoru se pojavi široka prilika. Indijanac vide tamnu siluetu čovjeka sa širokim šeširom na glavi. Podigao je ruke i brzim pokretima

raširio staklena krila prozora, te se nagnuo van.

Sivi Vuk je stajao na čistini ispod prozora udaljen nekoliko metara od zida. Unatoč mraku, znao je da će ga razbojnik opaziti ako pogleda u njegovom pravcu. Zamahnuo je desnom rukom u kojoj je držao sekiru i ukočio se napeto osmatrajući prozor.

Razbojnik je gledao podignute glave. Pokušavao je kroz mrak osmotriti udaljene kuće preko ulice.

Ako ne pogleda ispod prozora, Sivi Vuk će ostati neopažen.

Kad se razbojnik već pomaknuo unazad i uhvatio rukom za prozor, spustio je pogled i ugledao Indijanca.

— Hej, šta to dovraga...

Podigao je ruku sa revolverom i pružio je kroz prozor.

U tom trenutku Sivi Vuk baci sekiru. Čitave dve sekunde se okretala u mraku leteći prema prozoru, a onda pogodi cilj. Razbojnik se sruši na pod sa tomahavkom zabodenim duboko posred čela.

Indijanac pride kući i počne se spretno penjati po daščanom zidu prema otvorenom prozoru.

*

Metju Fortkoks je stajao na stepenicama držeći se rukama za ogradu.

--- Zašto si pucao, Glene. Ko je to bio?

Visoki revolveraš u crnom, je stajao oslonjen o zid pored vrata držeći obema rukama revolver uperen u tavanicu.

— Dvojica su krenula preko ulice tačno prema ulazu. Mislim da sam ih obojcu sredio. Jedan od njih je bio Indijanac. Drugi je možda onaj

kauboj koji je pobjegao iz zatvora. Bio je visok i video sam da nosi dva revolvera.

— Indijanac, kažeš? — gradonačelnikov glas je drhtao.

Odjednom se iz sobe iza gradonačelnikovih leđa začu šerifov uzvik, a odmah zatim i mukli zvuk tela koje je palo na pod. Mali razbojnik sa naočarima se brzo okrenu i stade na vrata. Prigušeno svetlo uljne lampe na stolu osvetljavalo je stravičan prizor ispred prozora. Krupno telo šerifa Mejdžera ležalo je opruženo u neprirodnom položaju na daščanom podu sobe. Ispod glave mu se širila velika tamna lokva krvi. Lobanja mu je bila gotovo raspolovljena, a iz široke rane nepravilnih ivica virio je držak indijanske sekire.

Gradonačelnika je uhvatio paničan strah. Nekontrolisano je drhtao celim telom. Gotovo punu minutu nije bio sposoban ni da se pomakne.

Nije ni primetio devojkicu na krevetu u kutu sobe koja je širom otvorenih očiju nemo posmatrala šta se događa. Samo pre nekoliko minuta šerif ju je pokušao napastvovati kad su se odozdo iznenad začula dva pucnja. Odmah zatim šerif je pao ispod prozora kad ga je pokušao zatvoriti. Kad je videla krv i jezovit prizor njegove razbijene glave, njen duh je odbio da o svemu što je videla racionalno sudi. Više nije mogla ni da se miče, ni da govori, ni da razmišlja. Ukočeno je sedela na krevetu i gledala nesposobna da išta učini.

Odjednom se kroz prozor začuše tihi zvukovi. Bilo je očigledno da se neko penje po zidu.

Gradonačelnik Fortkoks se naglo pokrenu i pride krevetu. Brzo je uhvatio zanemelu devojkicu i pokrio joj usta dlanom, te je podigao sa kreve-

ta. Stao je iza nje i drugom rukom izvadio pištolj, te ga uperio u djevojčin vrat.

Na okviru prozora se iznenada pojaviše dve snažne ruke. Trenutak kasnije, u sobu se uvuče visoki Indijanac i stade pored tela na podu. Sagnuo se i uzeo okrvavljeni tomahavk, a onda se okrenuo po slabo osvetljenoj prostoriji. U kutu pored kreveta stajale su dve prilike. Indijanac razaznade siluetu devojke iza koje je stajao mali razbojnik držeći joj revolver pod vratom.

— Baci oružje! Ubiću devojku!

Indijanac se trgnuo kad je začuo kreštavi glas malog čoveka. Stajao je potpuno mirno ruku opuštenih niz telo. U desnoj je stezao dršku sekire.

Napregnuo je oči, ali u mraku nije mogao videti lice razbojnika što se skrivao iza devojke.

— Baci sekiru! — glas mu je sad bio još kreštaviji.

Sivi Vuk je i dalje bio miran. Mora da je bledoliki bio strašno uplašen. Imao je revolver i mogao je pucati u Indijanca. Sigurno bi bio brži. Možda se plašio da ga ne bi pogodio ili da ga ne bi odmah ubio.

Mali se razbojnik stade pomicati prema vratima držeći i dalje devojku ispred sebe. Hteo je iskoristiti vreme dok je Indijanac miran i pokušati pobeći.

Kako su izlazili iz mračnog kuta sobe, lampa na stolu je sve bolje osvetljavala devojku i malog čoveka iza nje. U jednom trenutku svetlo je potpuno obasjalo lice bledolikog i Sivi Vuk se trže. Iz malih okruglih naočara sjajile su ludačke oči uvećane lećima. Izbezumljeni gradonačelnikov pogled probudio je u Indijancu stravične slike iz prošlosti. Sav unutrašnji nemir što je opsedao

Sivog Vuka već godinama bio je sad na površini, stvaran i opipljiv.

Svi mišići na snažnom telu mu se napeše. Oči su mu netremice gledale malog bledolikog kome je glava samo povremeno bila vidljiva dok se polako pomicao postrance prema vratima držeći ispred sebe devojku. Sivi Vuk je polako odmaknuo tomahavk nekoliko centimetara od noge držeći ga i dalje u ispruženoj ruci.

U trenutku kad je već bio na vratima, razbojnik se samo na tren okrenuo da pogleda iza sebe i glava mu izviri iza devojčinih ramena. Sivi Vuk kratkim snažnim trzajem baci sekiru odozdo prema bledolikom. U trenutku kad je razbojnik ponovo pogledao prema Indijancu, već je prema njemu letela sekira okrećući se kroz zrak. Stigao je samo da vidi ispruženu Indijančevu ruku, a onda ga pogodi oštrica u koren nosa slovivši na sredini male naočari. Srušio se bez glasa na pod. Devojka je stajala još samo trenutak prazno gledajući, a onda i ona pade onesvestivši se. Sivi Vuk pride i izvadi svoj tomahavk iz razbijene razbojnikove glave.

U tom trenutku sa ulice odjeknuše dva pucnja.

*

Glen Vajtsnou se nije obazirao na buku koju je čuo na spratu. Bio je siguran da se šerif i gradonačelnik zabavljaju sa djevojkom. To što nije čuo njen glas, objasnio je samom sebi, bilo je zato što su joj zapečili usta.

Pažljivo je gledao na ulicu ne bi li zapazio bilo kakvo kretanje. Na mestu gde su pala dvojica na koje je pucao nije se moglo ništa videti. Kad su se srušili u blato, bio je uveren da ih je pogodio, ali sada više

nije bio tako siguran. Bio je mrak i nije ciljao precizno. Verovao je da bi bar jedan od njih mogao biti samo ranjen. Međutim, na tlu se nije ništa micalo i nije se ništa čulo.

Tačno u pravcu u kojem, je gledao, iznad krova kovačeve radionice, sijao je veliki mesec. Teški, kišni oblaci pomaknuli su se na jug otkrivajući vedro nebo prepuno zvezda. Tamo gde je revolveraš smatrao da leže dva mrtva tela, bila je tamna sena niske radionice.

Oprezno je iskoračio iz ulaza držeći ispružen revolver i polako se približavao mestu gde su pali pogođeni. Naprezao je oči pokušavajući pogledom prodreti kroz mrak. U trenutku kad je sišao sa trema i stao na blatnu ulicu, začuo je negde ispred sebe hladan glas.

— Baci revolver i podigni ruke!

Revolveraš se okrenu i pogleda u mrak pored niske zgrade. Učini mu se da je opazio tamnu siluetu i on opali u nju. Trenutak kasnije začu se još jedan hitac i razbojnik ispusti pištolj. Nekoliko trenutaka je stajao u mraku, a onda se sruši u blato.

Iz mraka polako izađe visoka prilika i približi se nepomičnom revolverašu.

Držeći uperen revolver, Tarago nogom prevrnu telo u blatu. Na zamrljanom revolveraševom licu, staklaste oči su ukočene gledale nebo. Bio je mrtav.

Glen Vajtsnou je verovatno bio brži i precizniji od Taraga. Kauboj je vrlo pažljivo izabrao svoj položaj pre nego što se obratio revolverašu i pozvao ga da baci oružje. Mesec koji je posle ove kiše snažno sijao, jer je zrak bio savršeno čist, bio mu je iza leđa. Njegova svetlost nije mogla zaslepiti revolveraša, ali budući da je njegov pogled bio uperen

u tom pravcu, predmeti oko svetlosti su mu izgledali dvostruko tamniji.

Ovu veštinu je Tarago naučio od Čohasavo indijanca. Pre nego što se suočiš sa neprijateljem, namesti se tako da ti svetlost bude iza leđa. Šanse su ti tada mnogo veće.

Iznenada, Tarago se trže. Norma. Ko zna šta je s njom... Treba da brzo krene u kuću i pomogne joj. Možda je unutra s njom još netko od razbojnika.

Ubacio je novi metak u bubnjić umesto ispaljenog i krenuo prema vratima kuće. U trenutku kad je zakoračio na daščani pod ispred ulaza, naglo podiže pištolj. Iz mraka izroni visoka prilika Sivog Vuka i izađe kroz vrata. U opuštenoj ruci nosio je krvavi tomahavk i mahao njime. Pogled mu je bio prazan, gotovo pospan. Spustio je glavu i stao ispred Taraga.

— Svi su bledoliki mrtvi. Skvo je dobro, ali je onesvešćena.

Kauboj ga je gledao začudeno.

— A doktor?

— Nisam ga video.

Tarago požuri kroz ulaz. Odmah je naleteo na opruženo telo kovača Miliona. Sagnuo se i prislonio mu uho na grudi. Srce mu nije kucalo; bio je mrtav.

Podigao je i pogledao oko sebe. Zatim se brzim koracima pope uz stepenice. Na ulazu u desnu sobu ležalo je telo gradonačelnika Fortkoxa, a pored njega je bila devojka u beloj spavaćici.

Prišao joj je bliže i licem mu prelete izraz olakšanja kad je video da se Normine grudi ravnomerno dižu i spuštaju. Sagnuo se i podigao rukom devojčinu glavu.

— Norma, probudi se, sve je gotovo.

Čulo se samo kako je devojka uzdahnula. Nije otvarala oči.

Tarago se osvrnu oko sebe. Tek je sada opazio lokvu krvi ispod gradonačelnikove glave. Jezovit prizor razbijene razbojnikove lobanje i mozga prosutog po podu naterao ga je da podigne ruku i stavi je na oči.

Sagnuo se i podvukao ruku devojci ispod leđa, a zatim je podiže i ponese niz stepenice. Nije hteo da se Norma osvesti pored stravičnog leša. Spustio ju je na ležaj u prizemlju i izgubio se iza vrata gde je pretpostavljao da je kuhinja.

Vratio se minut kasnije noseći u jednoj ruci upaljenu uljnu lampu, a u drugoj čašu vode.

Sivi Vuk je stajao iznad ležaja i gledao devojkicu.

— Pridrži mi lampu da joj dam vode — reče mu Tarago pružajući mu ruku.

Indijanac uze lampu i podiže je. Devojka je već bila otvorila oči i gledala ih zabezeknuto.

Tarago se saže i levom rukom joj podiže glavu, a desnom joj prinese čašu usnama.

— Umiri se Norma, sve je gotovo i sad si na sigurnom.

Progutala je nekoliko gutljaja, a onda se zagrcnu.

— Tata, tata, šta je sa tatom...

Tarago se malo odmače.

— Nismo ga našli. Je li bio kući kad su došli razbojnici?

— Bio je, izašao je pre mene...

Pokrila je rukama lice i zaplakala.

— Sigurno su ga ubili...

Kauboj ostavi čašu i pope se uz stepenice. Ponovo je ušao u otvorenu sobu u kojoj je i dalje svetlela lampa na stolu. Pogledao je šerifov leš ispod prozora i skrenuo pogled. Glava mu je bila raspolovljena gotovo jednako kao i gradonačelnikova.

Uzeo je lampu sa stola i izašao iz sofe. Pošao je levo da pogleda u drugu sobu. Otvorio je vrata i uzeo lampu. Na sredini sofe je bila stolica, a na njoj je sedeo doktor čvrsto vezan i zapušenih usta. Žmirkao je zaslepljen iznenadnim svetlom.

Tarago mu pride i skide mu povez sa usta. Doktor ga je sad već prepoznao.

— Norma! Zna li šta je s njom?

— ... je dobro i sve u redu. Čeka vas u donjoj sobi.

Kauboj ostavi lampu na podu i izvadi nož iza leđa. Polako je prerezao konopce kojima je doktor bio vezan.

*

Norma je tiho ječala drhteći u doktorovom naručju. Otac ju je gladio po kosi i govorio joj umirujuće reči.

— Zar joj ne biste mogli dati neko sredstvo za umirenje? — upitao je Tarago. — Sad bi joj bilo najbolje da se dobro ispava.

— Sinoć je popila dosta veliku dozu. Ne bi bilo dobro da sad odmah uzme još. Tek sutra u podne ću joj dati neko sredstvo.

— Na žalost, stari kovač nije preživeo — reče Tarago.

Doktor pogleda prema nepomičnom telu što je ležalo iza ulaza. Lice mu se zgrči u nemoćnom besu.

— Rekao sam mu da bude oprezan. Uzeo je pušku sa zida pre nego što je otvorio vrata. Kad je ugledao trojicu zlikovaca, mora da je nešto pokušao i...

Sagnuo je glavu gledajući preda se.

— Da mi nismo došli kod njega, bio bi još živ.

— Ne prebacujte ništa sebi, doktore. Krivi su ovi zlikovci koji sada leže mrtvi kao i jadni kovač Milton.

Kauboj je sedeo na stolici iza stola posmatrajući doktora i njegovu kćerku. Zatim je okrenuo glavu prema izlazu. Sivi Vuk je izašao napole i sad je sedeo na stepenicama do ulice.

Tarago ustade i polako mu pride. Nekoliko trenutaka je stajao pored Indijanca, a onda sede pored njega.

— To je bio onaj isti bledoliki — reče Sivi Vuk ne okrećući se. — Imao je ista stakalca na očima i isti životinjski pogled.

— Koji bledoliki?

— Onaj isti koji je pre dve godine nožem satima mučio moju sestru. Njegove su me zelene oči znale često buditi iz sna. Veliki Duh nije hteo da ga zaboravim i uvek mi se činio da je preda mnom. Sada ga je stvarno stavio pred mene i ja sam ga ubio.

Zagledao se odsutno u mrak.

Tek nakon nekoliko minuta potpune tišine, Sivi Vuk ponovo progovori.

— Mislio sam da bi Veliki Duh oslobodio moje misli i očistio moj duh kad bih pronašao tog bledolikog. Sad, kad sam ga našao i ubio, više nisam siguran. U meni je velika praznina i nespokoj.

Tarago izvadi kesu sa duvanom, smota cigaretu i pripali je. Posmatrao je udaljene mračne kuće kroz plavičasti dim.

Sivi Vuk je osetio gorčinu osвете i protumačio je sve na svoj način. Tarago je odavno iskusio koliko je osвета gorka i znao je da nikome ne donosi unutrašnji mir. U njegovom

se životu to nebrojeno puta potvrdilo.

*

Jutro nad Pikton Sitijem je bilo čisto i vedro. Nebo je bilo bez ijednog oblačka, plavo i beskrajno. Od najranijih sati sunce je nemilosrdno pržilo i zrak je već bio vrlo topao.

Proteklo je nekoliko dana od kiše koja je dobro natopila zemlju. Rančeri su zadovoljno trljali ruke jer će trava biti zelenija i stoka će imati bolju ispašu.

Glavna ulica u gradu bila je gotovo sasvim suva. Poneka lokvica u hladu pored kuća svedočila je o nedavnom nevremenu.

Tarago je upravo ustao i stajao kraj prozora pušeci u maloj sobi na spratu doktorove kuće.

Gledao je odozgo ljude. Neki su stajali i razgovarali, neki su se smejali... Izašle su i žene u dugim haljinama s kapicama na glavi, a deca su radosno galamila i trčala naokolo. Život u Pikton Sitiju je opet postao normalan. Veselo raspoloženje i razdraganost izlili su se kao reka među ljude izmučene dugom razbojničkom strahovladom.

Tarago je zamišljeno posmatrao oživeli grad.

Odmah nakon što su šerif i gradonačelnik poginuli u okršaju sa Sivim Vukom i Taragom, svi ostali razbojnici kao da su ostali obezglavljeni. Neki od njih su uspeli pobeći iz grada odjahavši prema jugu, dok se većina odmah sledećeg dana predala. Odmah ujutro, doktor je organizovao skup u centru grada gde je okupljenim građanima objasnio da su prethodne noći gradonačelnik Metju Fortkoks, šerif

Patrik Mejdžer i plaćeni ubica Glen Vajtsnou ubijeni u okršaju sa Taragom i Sivim Vukom. Pokazao im je kauboja i Indijanca koji su stajali u prvom redu. U početku su ljudi bili sumnjičavi da bi ih ubrzo zahvatila lavina oduševljenja. Masa je uskoro počela klicati. U nezadrživom nalletu razoružala je gotovo sve preostale razbojnike koji nisu ni pokušali pružiti otpor. Podigli su Taraga i Sivog Vuka na ruke i proneli gotovo celim gradom uz gromoglasno klicanje i pljeskanje.

Istog dana zakazani su i novi izbori u roku od mesec dana. Doktor Stivenson se kandidovao za novog gradonačelnika i svi su verovali da će odneti pobedu.

Tarago zamišljeno pogleda vrh pikavca koji je držao u ruci. Podiže ruku i baci opušak na tlo ispod prozora. Nije sa ugasio i nekoliko metara niže on ugleda tanak stub dima što se dizao iz prašine.

Odjednom začu kucanje na vratima sobe. Kauboj okrenu glavu i dalje oslonjen na okvir prozora.

— Napred.

U sobu uđe Norma Stivenson. Imala je dugačku plavu haljinu sa dubokim dekolteom obrubljenim belom čipkom. Dugačka crna kosa bila joj je podignuta i savijena u pundu.

Tarago se odmače od prozora i uspravi gledajući je.

Devojka se osmehnu pokazujući niz pravilnih belih zuba. Njene prekrasne crne oči svetlele su vragolasto.

— Kako ste spavali, gospodine Rajnbridž? — upita i sedne na

krevet u uglu sobe. I dalje se osmehivala.

Tarago pride i sede pored nje.

— Znate, gospodice Stivenson, nisam baš navikao da spavam u postelji i malo me bole leđi...

Devojka se okrenu i podiže glavu gledajući ga. U očima joj je blistao čudan sjaj.

— Znam izvanredan lek za bol u leđima...

Polako se približila, primaknula svoje meke, tople usne njegovim i poljubila ga.

Samo trenutak, Tarago je bio iznenađen, a onda je zagrlj i ponovo poljubi, ovog puta duže i strasnije.

Norma se široko osmehnu gledajući ga.

— Znaš, Džone, odavno ti već želim reći...

Zastala je tražeći prave reči.

— Znam, Norma. I ja bih tebi to želeo reći. Ali...

Sagnuo je glavu i začutao.

— Ja nisam čovek za tebe — reče nakon nekog vremena. — Ja nisam čovek za bilo koga.

Devojka ga je gledala uzbuđeno dišući.

— Svi predviđaju da će tata postati novi gradonačelnik. On bi ti mogao pronaći dobro plaćeno mesto. Ako već nećeš da postaneš šerif, mogao bi ući u gradsku upravu ili nešto drugo. Sigurno bi te svi stanovnici Pikton Sitija prihvatili. Mnogo si zadužio i nas i sve ostale.

Tarago nije podizao glavu.

— Ne znam, Norma. Gotovo sam siguran da to ne bi išlo.

Pogledao joj je u oči.

— Moj je život proklet, Norma. Ne mogu ostati na istom mestu. Moram neprekidno lutati i sus-

retati se s novim i nepoznatim. Čini mi se da bih poludeo kad bih morao ostati negde i svaki dan ponavljati isto.

— Ali, Džone,, pa ovde bi imao sve...

Zažmirila je.

— Ti znaš da te ja volim, Džone...

Kaubojoj joj pride i zagrlji je.

— Norma...

Tiho je plakala u njegovom naručju.

Sa vrata se začu tiho kucanje i malo kasnije uđe doktor.

— Hej, Tarago, dole u staji je Sivi Vuk i zove te... Norma, zašto si plakala?

Devojka je podigla maramicu i obrisala oči.

— Džon mi je upravo rekao da mora otići i ja...

Sagnula se tiho jecajući.

Doktor pride i zagrlji je. Pogledao je kauboja.

— Eto, vidiš šta si uradio.

Tarago je neko vreme stajao nasred sobe i okretao se u neprilici, a onda ode do prozora i pogleda van.

— Zašto moraš otići, Tarago? Ovo će biti miran i ugodan gradić i mogao bi ostati. Svima bi bilo drago, a Norma...

Pogledao je uplakanu devojku.

— Doktore, ja ne mogu nigde ostati zavek. Moja je sudbina neprekidno lutanje i bežanje. To se ne može ni prekinuti ni razumeti.

Na trenutak je začutao.

— Pokušao sam nekoliko puta zaustaviti se i započeti normalan život. Ma koliko čvrsto odlučio ostati, na kraju bi se to uvek završilo na isti način. Nakon nekog vremena bih pobegao kao pas, ostavljao sve i opet počinjao lutati, besciljno i bescisleno, ali nezadrživo.

Uplakana, crnokosa djevojka je i dalje držala maramicu na licu.

— Ne bih hteo povrediti Normu. Ako mi sad i izgleda da mogu ostati i početi iz početka, možda bih opet uskoro osetio onaj isti nemir. Ako se ta vatra u meni opet razbukti, sve će se opet ponoviti.

Okrenuo se i pogledao Normu.

— Ne bih mogao podneti da moram izdati i izneveriti Normu. Najbolje će za sve nas biti da odem i ostavim vas.

Polako je prešao preko sobe i izašao tiho zatvorivši vrata za sobom.

*

Ušao je u staju i potražio svog dorata. Kad je Tarago stao iza njega, životinja se okrenula i veselo frknula. Skinuo je sedlo sa daske pored konja i snažnim zamahom mu ga bacio preko leđa. Počeo je zatezati remenje i opremu, kad oseti nečije prisustvo. Okrenuo se držeći dve čuturice u ruci.

— Oh, to si ti, Sivi Vuče. Kako si spavao gore na slami?

Visoki Indijanac mu pride i osloni se leđima o zid.

— Vidim da spremaš konja. Kamo ideš?

— Ne znam ni sam. Videću.

Tarago zateže široki remen konju ispod trbuha, a onda se nasloni obeima rukama o sedlo i pogleda Indijanca.

— Kamo ćeš ti, Sivi Vuče?

Indijanac se zagleda u nebo što se videlo kroz visoka vrata štale.

— Ne znam kamo da pođem — reče. — Ne mogu se vratiti Čejenima poglavice Sporog Bizona. Malo pleme koje se odvojilo i ratovalo protiv bledolikih i čiji sam bio član isto me ne bi prihvatilo. Sada, kad je mrtav njihov poglavica Mali Zeč, ne znam ni da li ono još uopšte postoji ili se raspalo. Ti si me nečemu naučio.

čio, Tarago. Sada znam da rat protiv bledolikih nema izgleda. Beli čovek nije kriv što je ovde i bori se za sebe isto kao i crveni čovek. I među jednima i među drugima ima zlih duhova i protiv njih se treba boriti.

Tarago stade i zamišljeno pogleda Sivog Vuka. To je njegovo objašnjenje bilo vrlo jednostavno, a istovremeno je mnogo govorilo. Uhvatio je dorata za povodac i poveo ga prema izlazu. Tamo je uzjahao i povukao uzde da umiri nemirnu životinju. Zatim se okrenuo i pogledao iza sebe.

Sivi Vuk polako pređe na drugu stranu štale i odveze svoga snažnog vranca. Njemu sedlo nije bilo po-

trebno i jednim skokom se nađe na leđima životinje. Poterao je konja polako i zaustavio se pored Taraga.

— Čuo sam da su na zapadu prekrasne planine sa mnogo divljači i malo ljudi — reče kauboj. Mogli bismo otići da ih pogledamo.

Dva su visoka čovjeka polako odjahali iz grada. Na samom izlazu Tarago zaustavi konja i okrenu se. U daljini, ispred visoke daščane kuće u kojoj je proveo poslednjih nekoliko dana, stajala je devojka i mahala. Tarago podiže ruku i mahne joj, a onda se okrene i potera konja. Uskoro je stigao Sivog Vuka i njihovi su konji kasali jedan pored drugog. Pred njima, u daljini, plavile su se daleke planine.

PAŽNJA! PAŽNJA! PAŽNJA! PAŽNJA!

KONKURS ZA VESTERN ROMAN

Redakcija VESTERN ROMANA X—100 raspisuje stalni konkurs za vestern romane koji će se objavljivati u istoimenoj ediciji. Rukopisi treba da su obima od oko 8 autorskih tabaka (115 do 130 stranica sa 30 redova i 60—65 slovnihi mesta, novinarskog proreda, otkucani na pisaćoj mašini). Nagrađenih romana neće biti nego će Redakcija otkupiti svaki roman koji bude odgovarao njenim kriterijima, a o čemu će odlučiti posebni žiri. Rok slanja rukopisa nije ograničen. Informacije na telefon 021/623-170.

Rukopise slati na adresu:

»DNEVNIK«, Redakcija vestern romana

21000 Novi Sad

Vojvodanskih brigada br. 7/XII

Rukopisi se ne vraćaju

PAŽNJA! PAŽNJA! PAŽNJA! PAZNJA!

EDICIJA HEJZI

Uzbudljivo!
Zagonetno!

Senzacionalno!
Šokantno!

Izuzetan tempo!
Žestoka akcija!

Neskrivena surovost!
Otvoreni seks!

Pisano grubim i sočnim
jezikom podzemlja!

**KRIMIĆI O HEJZIJU —
KRIMIĆI KOJI SE PAMTE!**

SEXpress

EROTSKI MAGAZIN
NA SVIM KIOSCIMA

Stimulativno!
Uzbudljivo!
Zanimljivo!
Kontakti!
Modeli!

U SLEDEĆEM BROJU

Teri Majls

RAZBOJNICI

Prišao mu je tek kada se on približio obali. Raspalio ga je snažno drškom kolta, i razbojnik se bez glasa svalio na obalu. Onda ga je Apači prebacio preko ramena i odneo do mesta gde je sakrio svog vranca...

JUGOBANKA

DODITE
DA SE DOGOVORIMO!

YU ISSN 0353-1287

9 770353 128096